

Владимир Димитријевић

Евроунијаћење
Православље и папизам на крају историје

Владимир Димитријевић: Евроунијаћење: Православље и папизам
на крају историје

Издавач: Лио, Горњи Милановац
тел. 032 711 112,
e-mail: lio@alfagm.net

за издавача: Слободан Обрадовић

уредник: Михаило Вујичић

припрема: Издавачка кућа „Лио“

књигу препоручује: Јовановић Срећко

штампа Ленарт, Горњи Милановац

тираж: 500 примерака

ISBN 908-86-83697-54-0

Владимир Димитријевић

Евроунијаћење

Православље и папизам на крају историје

Листопад, 2008.

УВОДНО СЛОВО

У октобру 2007. године, у италијанском граду Равени, дошло је до преговора између делегација Православних Цркава и римокатолика.

Тема је била – власт у Цркви Христовој, и улога Рима и Цариграда као првих по части у поретку Патријаршија. Делегација Руске Цркве, због претензија Цариграда да православност аутокефалних Цркава буде дефинисана као општење са Васељенском Патријаршијом, напустила је скуп. У документу из Равене се, по први пут, помиње и могућност да папа у, засад неоствareној, „уједињеној Цркви“ опет буде први. Како први? Први међу једнакима или први као *vicarius filii Dei*? То тек треба да се види.

Сусрет у Равени је прошао, али се (бар неформално), наставио у Србији, у оквиру православно-католичке радне групе „Св. Иринеј“. Шта се десило у Србији, сазнајемо из „заједничког приопћења за јавност“, објављеног у листу Београдске надбискупије „Благовест“ (11/2007, новембар):

„На позив епископа браничевског Игњатија, у Србији је од 31. октобра до 4. новембра одржан четврти сусрет православно-католичке радне групе „Свети Иринеј“.

Теолози су свој заједнички рад започели на Теолошком православаном факултету у Београду, а били су назочни београдски надбискуп Станислав Хочевар и владика бачки Иринеј Буловић. Након седнице судионици су се упутили у Велику Плану, где је настављен заједнички рад. Тијеком свога рада могли су се помолити и духовно окријепити у познатом оближњем манастиру Покајници. Заједничка православно-католичка група „Свети Иринеј“ утемељена је 2004. године у Паденборну у Њемачкој, где је одржан и први сусрет. Чланови ове групе су 13 католичких теолога из Белгије, Њемачке, Француске, Италије, Низоземске, Аустрије, Пољске и Сједињених Држава, као и 13 православних теолога из Цариградског патријархата, Антиохије, Москве, Србије, Румуњске и Бугарске, затим православних Цркава из Грчке, Пољске, Словачке, Естоније и Сједињених Држава. Други је сусрет теолога одржан новембра 2005. у самостану Пентели у Атини, у Грчкој, док је трећи децембра 2006. био у бенедиктинском самостану Chevetogney у Белгији. Тијеком четвртога радног сусрета, теолози су се бавили темом „Наука и пракса о папинском примату у средњем вијеку“! То је био наставак рада са прошле сједнице у Chevetogneu. Теолози су проучавали питање папинског примата у повезаности с грегоријанском реформом календара и концилом уједињења у Лиону 1274. и Ферари/Фиренци 1438/39. Изнијели су мотришта западних и источних теолога на то вријеме.

Утврђено је да је за разумијевање папинског примата у средњем вијеку нужно ставити га у повијесни контекст онога времена, али такођер видјети и посљедице тог чина.

На концу су сусрета судионици назочили православној литургији те миси у католичкој цркви Христа Краља у Београду. У име свих судионика се за гостопримство владики браничевском Игњатију захвалио др Gerhard Feige, бискуп из Магдебурга из Њемачке, а изразио је и своју захвалност за финансијску помоћ у организирању сусрета њемачкој добротворној организацији „Реновабис“ и „Заклади Конрад Аденауер“. Сљедећи ће се сусрет теолога православно-католичке радне групе „Св. Иринеј“ одржати новембра 2008. у Бечу.“

Валтер Каспер, који је од папе задужен за вођење екуменистичких теолошких дијалога, дао је интервју листу „Осерваторе Романо“, у коме је изнео своје радосне наде у наставак дијалога (<http://www.oecumene.radiovaticana.org/Cro/Articolo.asp?c=172483>):

„С митрополитом Кирилом ћемо се брзо видети у Риму, заједно ћемо разговарати и на исправан начин се сучелити са питањима – казао је кардинал Валтер Каспер, председник Папског савета за унапређење јединства хришћана.

Митрополит Кирил се ових дана налази у Риму за прославу празника свете великомученице Катарине, заштитнице руске парохије у Риму. С митрополитом Кирилом ћемо разговарати о учешћу 2009. године московске Патријаршије на једанаестој седници Мешовите богословске комисије за дијалог између Католичке и Православне цркве. Бенедикт XVI је то изричито потврдио у поруци коју сам за празник светог Андреја, 30. новембра, предао патријарху Вартоломеју I – рекао је кардинал Каспер у интервјуу за ватикански дневник „Осерваторе романо“, а преноси Радио-Ватикан на хрватском језику. Молимо се да се реше проблеми, како би сви учествовали на следећој седници. Ваља учинити све могуће да се преброде тешкоће. Пуно сам на томе инсистирао током приватних разговора са патријархом Вартоломејем I и у Цариградској Патријаршији. У томе су сви једногласни, и уверени да поделе у православљу не воде никуда – истакао је кардинал и додао како очекује учешће свих, и Московске Патријаршије, а може се кроз две године решити тај проблем.

На питање новинара о атмосфери у Цариграду, одговорио је да је атмосфера за празник светог Андреје била неуслићена и веома пријатељска. Доживели смо да осим документа из Равене постоји и равенски дух. Сви су задовољни тим документом. Истина је да је то први корак. Нико не може очекивати да се све реши на једној седници или једним документом. Пут није лак, још су потребно бројни кораци. Рим и Цариград су веома одлучни да наставе тај дијалог. Надамо се да ћемо, с Божјом помоћу, коначно постићи јединство - рекао је кардинал. На питање новинара када ће

то бити, рекао је да је свима јасно да то неће бити ни сутра ни прекосутра. Али видим два важна знака. Пре свега, међу нама све више расте пријатељство: братска атмосфера је увек битна за истински дијалог. Потом је ту тачно одређена воља свих, јер добро знамо како је јединство Цркве Исусове заповест – истакао је кардинал. На питање да ли је дошло до позитивних помака током разговора у Цариграду, рекао је како још има доста отворених питања. Православна страна каже да на универзалном нивоу већ постоји примат: то не значи да је све решено, али је озбиљна основа за изградњу стварног дијалога. Ми улажемо сву добру вољу, то смо прошлих дана потврдили у Цариграду – истакао је кардинал и додао како је папин дар, енциклику „У нади спасени“, предао Вартоломеју I. То је био садржајан и значајан гест наде који је Патријарх схватио и са задовољством прихватио – рекао је кардинал Каспер. На запажање како из дијалога са методистима долазе позитивни знаци, рекао је како су они 300-годишњицу Чарлса Веслија, Џоновог брата, желели прославити у једној великој католичкој базилици, под председавањем једног римског кардинала. Пре неколико година то се није могло замислити. Занимљиво је да су бројне Чарлсове богослужбене песме постале саставни део традиције Католичке цркве енглеског говорног подручја. То не значи да је на прагу уједињење са методистима. Било би неумесно тако размишљати, али је очито да ствари иду напред – рекао је кардинал. Осврнувши се на дијалог са баптистима, рекао је да су у току сусрети са њима. Ко је могао замислити да ће они доћи у Рим да разговарају са нама? С њима је данас веома развијен дијалог. Премда смо по питању сакрамената веома удаљени, ипак се разговара и заједно моли. Те знакове Духа Светог и Његово присуство у Цркви морамо запазити, упркос постојећим препрекама. Веома сам задовољан атмосфером и пријатељством с баптистима. Њихови су пастири дошли у Рим и чврсти су у вери, они су чврсти сведоци вере. Имамо истоветне погледе на темеље вере: христологију, васкрсење и етичка питања. То обећава будућност, сада морамо разговарати о Цркви и сакраментима, у томе смо различити – потврдио је кардинал. На примедбу да ли се може говорити о позитивном раздобљу за екуменизам, рекао је да сви хришћани осећају обећање садржано у Петровој служби: Петрова катедрала је постала средиште екуменизма. Сви осећају харизму јединства која нам је потребна у овом глобализованом свету. Каже се да сви путеви воде у Рим: у извесном смислу то помало вреди и на духовном плану. Сви гледају у Рим, у папу, који је већ сада у неким случајевима гласноговорник хришћанства. Они који желе заковити екуменски ход не радују се позитивним видцима не само за Католичку цркву него ни за хришћанство, мир и помирење – закључио је кардинал Каспер.“

Али, добро.

О чему је овде реч?

Реч је о томе да су почели теолошки разговори о главном догмату папизма –

догмату о папи као незаблудивом *ex cathedra* по питањима вере и као „намеснику Христовом на земљи.“ Да не бисмо били оптужени да тај „догмаг“ (по Св. Јустину Телијском, најтежи пад човека после Адамовог и Јудиног пада, јер папа је пао у самообоготворење) не излажемо тачно, доносимо га онаквим какав је у званичном римокатоличком катекизму“, објављеном на свим светским језицима па и у Хрватској, у „Кршћанској садашњости“, 1994. године (додуше, ми га доносимо без фусонта):

„880 Успостављајући Дванаесторицу, Крист „их је установио као колегиј или сталан збор, којему је на чело ставио Петра, изабраног између њих“. Као што по Господиновој одлуци св. Петар и други апостоли творе само један апостолски збор, исто тако су међу собом повезани Римски бискуп, Петров наслѣдник, и бискупи, наслѣдници апостолски“.

881 Господин је само Шимуна, којему је дао име Петар, учинио стијеном своје Цркве. Њему је предао кључеве, њега је поставио пастиром свега стада. „Служба везивања и разрјешивања, која је дана Петру, очито је дана и збору апостола здруженом са својом главом“. Та пастирска служба Петра и других апостола спада у темеље Цркве. Настављају је бискупи под папиним првенством.

882. *Папа*, римски бискуп и наслѣдник светога Петра, „трајно је и видљиво почело и темељ јединства како бискупа тако и мноштва вјерника“. „Римски првосвештеник по својој служби као намјесник Крстов и пастир цијеле Цркве има над Црквом потпуну, врховну и опћу власт, коју може увијек слободно вршити“.

883 „*Колегиј или збор бискупа* нема власти осим ако се не схваћа заједно с Римским бискупом као својом главом.“ Као такав, бискупски је збор „такођер субјект врховне и потпуне власти над цијелом Црквом (...); та се пак власт може вршити само уз суласност римскога бискупа“.

884 „Власт опћом Црквом на свечан начин бискупски збор врши на опћем сабору“. „Не може бити опћег сабора који као такав није потврдио или барем прихватио Петров наслѣдник“.

885 „Бискупски збор, уколико је састављен од многих, изражава разноликост и опћенитост Божјега народа, а уколико је окупљен под једном главом, изражава јединство Крстова стада“.

886 „Поједини су *бискупи* видљиво почело и темељ јединства у својим посебним Црквама“. Као такви „врше своју пастирску управу над дијелом Божјега народа који је њима повјерен“; при тому им помажу свештеници и ђакони. Али, сваки од њих, као члан бискупског збора, дијели бригу за све Цркве, што понајприје показује „управљајући добро својом црквом као дијелом опће Цркве“ и тако придоносећи „добро читавог Мистичног Тијела, које је такођер тијело

Цркава“. Та се брига напосе односи на сиромашне, на прогоњене због вјере, као и на мисионаре који дјелују по свој земљи.

887. Партикуларне Цркве, сусједне и исте културе, творе црквене покрајине или веће цјелине назване патријархатима или регијама. Бискупи тих цјелина могу се ујединити у покрајинске синоде или конциле. „Слично могу данас бискупске конференције дати многоврстан и плодан принос, да се колегијални дух доведе до конкретне примјене“.

888 Бискупи, с презбитерима, својим сурадницима, „имају првенствену задаћу да свима навијештају Божје Еванђеље“ по одредби Господњој. Они су „гласници вјере, који доводе Кристу нове ученике, и аутентични учитељи“ апостолске вјере „обдарени Кристовом влашћу“.

889 Да би сачувао Цркву у чистоћи вјере предане јој од апостола, Крист, који је истина, хтио је Цркви дати удјела у свој назаблудивости. Народ Божји, под водством живог црквеног Учитељства, непоколебљиво пристаје уз вјеру по наднаравном осјећају вјере.

890 Послање Учитељства везано је уз коначни значај Савеза који је Бог Кристу склопио са својим народом; треба га шпитити од застрањења и слабоћа и јамчити му стварну могућност да без заблуде исповиједа праву вјеру. Пастирска је задаћа Учитељства дакле усмјерена да будно пази да народ Божји остане у истини која ослобађа. Да би испунили ту задаћу, Крист је пастире обдарио каризмом незаблудивости у питањима вјере и морала. Вршење те каризме може попримити више облика:

891 „Римски бискуп, глава бискупског збора, има незаблудивост снагом своје службе када, као врховни пастир и учитељ свих вјерника, који своју браћу утврђује у вјери, дефинитивно проглашује науку вјере и морала (...) Цркви обећана незаблудивост налази се такођер у бискупском збору кад врши врховну учитељску службу заједно с Петровим наслједником“, особито на опћем сабору. Кад Црква, својим врховним Учитељством, нешто одређује „да треба вјеровати као од Бога објављено“ и као Крстов науч, „те дефиниције треба примати с вјерском послушношћу“. Та се незаблудивост протеже на сав поклад Божје објаве.

892 Божја је асистенција такођер дана наслједницима апостола, кад научавају у јединству с Петровим наслједником, те, на особит начин, Римском бискупу, пастиру цијеле Цркве, кад они – у вршењу редовитог учитељства, и кад не иду за незаблудивом дефиницијом нити се изјашњавају „на коначан начин“ – предлажу науч који води бољему схваћању Објаве у питањима вјере и морала. Уз то редовито учење вјерници треба да „пристају с религиозним послухом“ који, ако се и разликује од послуха вјере, ипак га продужује.“ Тако паписти уче.

То је, дакле, учење паписта. Међутим, ова књига није САМО о Равени и

папистичким догматима. Она је, пре свега, књига о добу у коме, по ко зна који пут у историји Цркве, морамо да доказујемо да „у питањима вере нема компромиса“ (Свети Марко Ефески), и да између нас и њих нису руже, него каме и ломаче, којима су нас терали у загрљај папи кад су могли, као и лажни језуитски осмеси, којима су нас мамили на своју удицу кад није било могућности да проради „Света Инквизиција“.

По ко зна који пут, понављам: међу западним хришћанима има много добрих људи и искрених верника; од њих има и шта да се научи; њихове књиге и ученост могу нам бити од користи; с њима се може и сарађивати у областима у којим се не праве компромиси на рачун Богом откривене истине. Али сада ћемо о другом: о томе да није довољно да се, упражњавањем минималистичког речника екуменистичке теолошке дипломатије, постижу некакви „заједнички ставови“. Јер, Господ нам је рекао да се свако дрво по плодовима познаје. А стабло папизма на Балкану родило је многе отровне плодове, од којих је један и хрватска србофобија (због чега јој, у књизи, посвећујемо посебну пажњу.)

Е, сад, ту је и питање екуменизма као некаквог „сведочења“.

Православни екуменисти и даље „сведоче“. Јер, њихово оправдање је да су они у екуменском покрету зато што треба нешто да „сведоче“. Шта? То више нико не зна. Вероватно сведоче да немају шта да сведоче. Јер, како каже Паскал, ми верујемо само оним сведоцима који су дали да им се пререже гркљан за оно што сведоче. Дакле, мученицима. „Мартир“ је, на грчком, и мученик и сведок. Сведок који сведочи мучеништвом. А екуменисти сведоче да „на три вере оком намигују/, а ниједну право не верују“ (Свети Николај Жички); и да им је поздрав: „Помоз’ Бог, чаршијо, на све чет’ри стране“ (као што је певао један србски удворица: „Свирам Титу, свир’о сам и Дражи, / коме треба, нека ме потражи“.)

У „сведочењу“ се далеко догурало. Донедавни „велики инквизитор“, шеф Конгрегације за доктрину вере, најпознатији римокатолички догматичар, кардинал Јозеф Рацингер, сад је папа Бенедикт XVI. Његов основни став, исказан у декларацији „Dominus Jezus“, објављеној 2000. године, јесте да римокатоличка јерес може бити само „Црква Мајка“, и да, као таква нема никакве „цркве сестре“ и „друго плућно крило“ (како су се представљали православни екуменисти, у дијалогу с Римом – они су били „друго плућно крило“, „сестринска црква“, „Марија“ која разуме „Маргу“, итд.)

Свој став је поновио и 2007. године, одобревши нови документ исте Конгрегације, који исто вели: „Una Sancta“ је Римокатоличка црква.

Тако је пала у воду пропаганда папе Ивана Павла II да је Православна Црква – „сестринска“, и „друго плућно крило Европе“. (Кад смо већ код приче о „плућним крилима“ Европе, православљу и римокатолицизму, овај израз први је користио

руски песник и филозоф Вјачеслав Иванов, у младости дионисијски опијен Ничеом, а под старе дане несрећник који је примио римокатолицизам. Дакле, прича о „два плућна крила Европе“ је прича једног издајника православне вере.)

Као и у осталим својим књигама, потписник ових редова се трудио да буде јасан и гласан, али и да другима да реч о истом питању. Либерални мислиоци на платном списку Беле куће, попут Френсиса Фукујаме, одавно су најавили „крај историје“, као победу капитализма и демократије у читавом свету. И православни хришћани осећају да се ближи крај историје, али апокалиптички, од еколошког до ратног, уз стварање универзалне државе тоталитарног типа. Зато књига носи поднаслов „Православље и папизам на крају историје“. Јер, та последња држава у злу уједињених нација, настојаће да створи и једну синкретичку религију. Екуменизам је пут ка томе. И још нешто!

Ова књига је позив на прави, насушни разговор у Србској Православној Цркви, многонамученој Мајци свих нас. Зар нам је пречи дијалог с папистима од дијалога узајамног, очинског, синовског, братског? Сваки оштар тон и оштар угао ове књиге су вапаји да с тим дијалогом почнемо, да се, не дај Боже, не деси да, како рече Осип Манделштам, умремо са устима искривљеним од неистине.

Господе, благослови!

Крстовдан, уочи Богојављења 2008.

РИМОКАТОЛИЦИЗАМ – „СЕСТРИНСКА ЦРКВА“ ИЛИ ЈЕРЕС?

Consensus patrum

(Да ли су римокатолици јеретици?)

Од екумениста на православном Истоку се често чује да римокатолици нису никакви јеретици, јер их ниједан Васељенски сабор као такве није осудио. А то је бесмислица. Јер, последњи Васељенски сабор, Седми, одржан је у VIII веку, док су Исток и запад били православни. Међутим, од када је Рим одступио од Истине која је Христос, сви православни свеци сматрали су паписте јеретицима. То је „једногласна сагласност“ Отаца, прави „consensus patrum“. Још Свети Фотије Цариградски, наводећи сва новачења Рима, вели да, чак и да нема других, „довољна би била сама она наведена њихова хула против Духа Светога (filioque, нап. В. Д.), или боље рећи против васцеле Свете Тројице, да их подвргнемо хиљадама анатема“. А Свети Теодосије Печерски, већ у XI веку, поручује кнезу Изјаславу: „Веру латинску не примајте, нити обичаје Латина држите, и од причешћа њиховог бежите и карактера им се гнушајте. Вера је латинска наопака и закон њихов нечист, они иконе не целивају и меса у посту једу, служе на бесквасном хлебу. Мноштвом јереси својих сву су земљу обешчастили...“ Патријарх Григорије II Кипарски (13. век) осуђује унијату Јована Века и све филиоквисте, и каже: „Син није, или сам, или са Оцем узрок постојања Духа /.../ Избегавамо и одсецамо од заједнице оне који погрешно подржавају веру која је веома богохулна, и оне који мисле и говоре изопачено (Д. Ап. 20, 30), и овековечују оно што је било најсмутније и неподношљиво за слушање“. А Јосиф Вријеније пише у XIV веку, писмо Никити, свештенику са Родоса, који га пита да ли паписти имају Св. Тајне: „Сагласно свим Светим Оцима, да сматраш италијанске свештенике рашчињенима, а пре свега њиховог старешину (папу). Светиње које они служе и обављају да сматраш онако светим и савршеним као светиње обављане од наших рашчињених свештеника“. И Свети Григорије Палама у том истом веку поручује папистима: „Све док будете говорили да Дух Свети исходи и од Сина, ми вас нећемо примити, нити општити са вама“. А Свети Марко Ефески у XV веку, каже: „Латини нису само расколници, него и јеретици. /.../ Ми смо одбацили Латине, ни због чега другог, него због чињенице да су јеретици. Зато је потпуно погрешно сједињавати се са њима“. А Свети Максим Грк каже да у својим делима „разобличава сваку латинску јерес и сваку јудејску и многобожачку хулу“. Када су пољски паписти извели на суд Преподобномученика Атанасија Брестског,

он им рече: „Оно што сам на Сејму говорио пред милостивим краљем, и знајте као сушту истину да, ако је не истребите у свом краљевству, и Православну Цркву од Истока не оставите на миру, навући ћете на себе гнев Божи!“ А Свети Козма Етолски у то време говораше Грцима да папу за све треба да криве; јер је он непријатељ православних. У XVIII веку, славни филокалиста, Свети Пајсије Величковски, каже да „Латини нису хришћани“. У XIX столећу, Свети Филарет Московски је говорио да је папизам „сличан плоду, чији се омотач хришћанске црквености, наслеђен од давнина, постепено распада, да би открио њихову антихришћанску срж“. Свети Игнатије (Брјанчанинов) је писао да је „папа – идол паписта“, па је „због те ужасне заблуде, Божија благодат одступила од паписта: они су верни само себи и сатани – творцу и оцу свих јереси, између осталих и папизма“. Свети Теофан Затворник је упозоравао да „веровати на латински начин – значи одвојити се од Цркве“, а Свети Амвросије Оптински да је „Римска црква *отпала* од Православља“. Поводом учења да је папа – глава Цркве, Свети Јован Кронштатски је рекао да је тиме „папство пало у хулу на Духа Светога“. А у XX веку, Свети Нектарије Егински вели да је одвајање Запада од Истока настало кад је папа себи хтео да присвоји власт у Цркви, чиме „понижава и срамоти Цркву Христову, јер јој одузима благодат Пресветога Духа“.

Једном речју, сви од века Свети Оци знали су да је папизам јерес. А који другачије говоре, и саблажњавају православне, нека се чувају да их Оци не изобличе на Суду Божијем, као они који су се правили мудријима од Богом просветљених учитеља Цркве Господње. И зато, са Светим Јустином Ђелијским, знамо да су три главна пада у историји рода људског: Адамов, Јудин и папин, а са Светим Александром Невским понављамо оно што је овај благоверни кнез рекао папиним изасланицима, упозоривши их да се православни држе Светог Предања: „Од вас учења не примамо и речи ваше не слушамо“.

Дакле, римокатолици су јеретици. Екуменисти од Истока их сматрају „сестринском црквом“ и признају њихове сакраменте за Свете Тајне... Ту се морају поставити нека питања.

У последње време, у Србској Православној Цркви води се полемика о посту суботом на води. Пост на води суботом је, тобож, латински, и зато се тада сме јести само на уљу... Заиста, постоји канон који забрањује пост суботом, осим Велике. Али, под постом се у древној Цркви подразумевало неједење до деветог часа дана (три поподне), и једење хлеба и воде (сухоједније) једном дневно.

Но, у реду! Нека је и тако! Нека је забрањен пост суботом да се једе три пута јело кувано на води. А шта ћемо са другим канонима? Рецимо, онима који се односе на став према јеретицима? Шта кажу свештени канони?

1. Забрањена је свака заједничка молитва с јеретицима, чак и у кући (Апостолска правила 10, 11; Лаодикијски сабор, правило 33);

2.Забрањено је свештенослужење јеретицима у православном храму (Апостолско правило 45);

3. Верни треба да се оделе од епископа и свештеника који отворено проповедају јерес (Апостолско правило 31, Двократног сабора 15);

4. Јеретици немају „свете тајне“, и у њима је забрањено учешће (Апостолско правило 46);

5. Запређено је улазити ради молитве у јеретички храм (Апостолско правило 65);

6. Јеретици се не смеју примати као сведоци на црквеном суду против православног епископа (Апостолско правило 75);

7. Забрањено је склапати брак са јеретиком (IV васељенског сабора правило 14, VI васељенског сабора правило 72, Лаодикијског сабора правило 10);

8. Забрањено је поштовање јеретичких „светаца“ и „мученика“ (Правило 9 Лаодикијског сабора);

9. Од јеретика се не узима „благослов“, јер је то проклетство, а не благослов (Правило 37 Лаодикијског сабора);

10. Од јеретика се не примају празнични поклони (правило 37 Лаодикијског сабора);

11. Јеретика, који се упорно држи своје јереси, не треба пуштати у православни храм (правило 6 Лаодикијског сабора; Правило 6 Тимотеја Александријског).

Постављамо питање: да ли је једење јела куваних на води у суботу веће преступање канона од пуштања римокатолика да се моле у православном храму у оквиру „молитвених осмина за јединство кршћана“ или допуштања бискупима и кардиналима да улазе у олтар православне цркве?

Лажна духовност – главна препрека сјединењу

Православље је духовно здравље. А кад је здрав дух, здрави су и душа и тело. Црква је лечебница, у којој се човек очишћује, просветљује и обожује, да би се заувек сјединио са Светом Тројицом и наставио да се усавршава у бесконачне векове. Зато се православни боре за Православље. Како каже митрополит Јеротеј Влахов: „Будући да је служење Богу тесно везано са учењем о Богу, Свети Оци су се јуначки борили да очувају исповедање вере. Ако се исквари вера исквари се и спасење. Кад пропадне вера, онда пропада и љубав и нада и све остале јеванђелске врлине. По мишљењу Св. Максима Исповедника, вера у Христа рађа страх, страх рађа уздржање, свеобухватно уздржање рађа врлине, то јест наду, трпљење и дуготрпеливост, нада, то јест уздање у Бога рађа бестрашће, а бестрашће рађа љубав. Тако се јасно види да када се исквари вера, одмах се квари и нестају и све остале врлине и човек не може да стекне истинско бестрашће и истинску љубав.“

Дакле, православни хришћанин није никакав фанатик уских видика. Он, једноставно, жели да остане у болници у којој постоји Свето Причешће, Лек бесмртности, и лекари, свештеници – духовници. Макар да та болница делује неугледно, само се у њој могуће исцелити од греха и страсти. Инославље нема лека. Зграда њихове називи – лечебнице сва шљашти од мермера, злата и драгог камења. Али, мермер, злато и драгуљи не лече. Ни раскошно одевени надрилекари. Лечи Лекар Који је и Лек – Христос Богочовек.

Екуменисти из Православне Цркве спремни су да признају римокатолицизам као „сестринску цркву“ под условом да се постигне некакво догматско јединство. Али... Али, римокатолицизам је, пре свега, духовност – јеретичка, лажна духовност. Да ли би сједињење с „догматски освешћеним“ папистима значило да се они одричу свих својих заблуда у духовној области? Не би, наравно. Јер, кад би се тих заблуда одрекли, они би постали православни, и више не би било никаквог екуменизма и догматског минимализма, никаквих теолошких комисија и изјава типа: „Ти мени „сердаре“, ја теби „војводо“! О чему је, заправо, реч?

Како каже Андреј Курајев, „разлика религија – није разлика правоверја и кривоверја. То је разлика – православља и инославља. Ортодоксије и хетеродоксије. Циљ Предања је – у изградњи одређене врсте односа човека и Бога. С човекове стране та икономија („домострој“) зависи од начина на који се он моли. Значи, специфику сваке конфесије одређује то како он гради своју молитву, какве емоције и силе призива зарад исте“. Из те перспективе, он нас упозорава: „Кад би се религија свела на догматику, могле би се приморати разне групе теолога – експерата да се сагласе и створе помирљиве интерпретације еванђелских текстова. Али начини молитве и ликови „унутрашњег човека“ не могу се изменити применом експертског консензуса. /.../ Човек се не учи молитви из саопштења црквених званичника. А права јерес није толико ино–мњење колико инославље. /.../ Канонска забрана заједничке молитве са јеретичима није повезан с тим што се плашимо да се пентекосталац, читајући „Оче наш“, моли ђаволу, него са нежељењем да се прими инославни вид општења с Богом“.

С тим у вези, Курајев изванредно уочава да је суштинска разлика православног Хришћанства и римокатолицизма не у *filioque*, па чак не ни у папском примату, колико у молитвеној пракси; то јест, „духовни ауторитети Запада настојавају на путу духовног делања који категорички забрањују духовни учитељи Истока /.../, Та духовна разлика је таква и толика да је Василије Розанов, „јуродиви руске философије“, записао: „Читав састав католицизма дубоко не личи на састав православља. То не може да се уочи у Варшави, у Бечу, још мање – у Петербургу. Али ја, као човек масе, који више живи од општег утиска о цркви, него од улажења у њене подробности, кад сам лутао улицама Рима, доживео сам да ми унутарњи глас

шапуће: „Није то то! Није то то! То уопште није оно што је смирена вера Москве, Калуге, Звенигорода, моје родне Костроме“. Сумирајући своја запажања, лутајући улицама града, накратко залазећи у храмове, помислио сам: „Да, није то подела цркава, како пишу удбеници, то – није секта, није правац, није учење: то су две потпуно различите религије – православље и католицизам“. „Помирење цркава!“ Боже, каква утопистичка маштарија гимназијалаца четвртог разреда!“

Римокатоличка молитва сва је заснована на маштаријама, које непосредно воде у прелест. Игнације Лојола својим следбеницима, језуитима, препоручује да замишљају грешнике који се муче у паклу, да осете мирис Дјевице Марије, да са апостолима стоје на Тавору, да иду путем Via Dolorosa са Христом Који носи крст да би био распет.

Позната римска „светица“, блажена Анђела (умрла 1309.) имала је овакво виђење: „Једном сам стајала на молитви, и Христос ми се јасније показао на јави. Тада ме је позвао и рекао ми да ставим уста на рану на његовом боку. И изгледаше ми да сам ставила и пила Крв Његову, која је истицала из бока Његовог, и дато ми беше да схватим да се тиме очишћујем. И од тог часа почех да осећам велику утеху, мада сам од гледања Његових страдања осећала тугу“. И још: „Једном сам гледала на крст с Распетим и, кад сам гледала Распетог телесним очима, одједном се душа моја распалила таквим пламеном љубављу, да су и удови мог тела то осећали с великом радошћу и насладом. Видела сам и осећала да Христос моју душу грли руком за крст прикованом, и радовала сам се великом радошћу... И некад души од тог најприснијег загрљаја изгледа да улази у Христов бок“. „Христ“ који се јавио Анђели вели јој: „Био сам са апостолима и они су ме гледали телесним очима, али ме нису осећали тако као ти“. Ова Анђела је тврдила да страдања Христова може описати подробије од Пресвете Богородице.

Тереза Авилска, коју је папа Павао VI прогласио „учитељем цркве“, овако описује своја искуства са „Христом“: „Често ми Христ каже: „Од сада сам Ја – твој, а ти – Моја. Те нежности Бога мојего погружавају ме у неисказану пометњу. У њима су у исти мах и бол и наслада. То је рана најслађа... Видела сам малог Анђела. Дуго златно копље са гвозденим вршком и пламичком на њему било му је у руци, и он га је повремено забадао у моје срце и утробу, а кад га је вадио, чинило ми се да ми скупа с њим вади и утробу саму. Бол од те ране био је тако јак да сам јечала, али и наслада је била тако јака да нисам могла да желим да се бол оконча. Што ми је копље више улазило у унутарје, више је расла моја мука и била је све сладоснија“. То је очит пример блудне прелести, карактеристичне за оне који иду путем неправославног духовног живота. Курајев наводи случај неке Бодил Моргенсен, која је ушла у индуистичку секту „трансцендентална медитација“ и почела редовно да мантра. Дуго времена виђала је „божанску светлост“, и осећала „љубав“, да би на крају светлост

постала „дрна“, а она доживела следеће: „Чудан осећај ми се јавља у полном органу, не непријатан, али узнемиравајући. Нешто почиње да ми се креће у дну кичме, као да змија пузи горе – доле“. То осећање постаје све јаче, и она покушава да се убије. Тереза Авилска и Бодил Моргенсен упале су у најгору врсту блуда: духовни блуд. Тереза је, у својим настраним стањима, чак доживљавала да је „носе Божанствене руке“ и да се наслађује „Божанственим дојкама“. Зато славни руски филозоф Алексеј Лосев оштро каже: „То, наравно, није молитва, и није општење са Богом. То је – врло јако халуцинирање с хистеријом у позадини, то јест прелест. И све те хистеричаре, којим се јавља Мадона и храни их на својим грудима, све те хистеричарке, које се радосно најече приликом јављања Христа и којима се, том приликом, грче мишићи материце, сву ту лудницу еротоманије, демонске гордости и сатанизма – можемо, наравно, само да анатемисемо. /.../ У молитви се опитно осећа сва лаж католицизма... Православна молитва пребива у горњем делу срца, не ниже“. А Свети Игњатије Брјанчанинов упозорава да „онај који се труди да покрене и распламса нижи део срца покреће силу похоте, која, због тога што је блиска полним органима, покреће управо те делове! Чудне ли појаве! Споља се подвижник бави молитвом, а то бављење рађа похоту коју би (молитвено) делање требало да умртвљује“.

Други угледни руски филозоф, Борис Вишеславцев, каже: „У тим сладуњавим изображењима прободеног срца налази се некакав религиозни барок, некаква сентиментална поза, неприхватљива за народе с другачијим религиозним и естетским васпитањем. Неприхватљива је такође та естетика мучења (не трагизма!), која се претвара у самомучење, тако карактеристично за католицизам и снажно представљено у литургијским обрасцима *Sacre Coeur* (култ „Срца Исусовог“, нап. В. Д.); али су најнеприхватљивија та штедра отпуштења грехова због извесног броја молитава изречених пред сликом *Sacre Coeur*... Код Маргарите – Марије Алакок (чија су виђења и темељ поштовања *Sacre Coeur*) мистика срца је врло примитивна: то је љубавно страдање скупа с Божанственим Жеником, еротично самомучење. Нарочито су карактеристичне њене песме, које су прави љубавни сонети, и које дају класични материјал за психоанализу. Сублимација овде није успела. /.../ Прелест је неуспех у сублимацији, уношење таквих слика које не сублимирају, него „профанишу“. Таквих неуспеха заиста се много може наћи у католичкој аскетици и мистици“.

Руски свештеник Николај Струков, у писму својој парохијански, која га пита какав треба да буде однос православних према римским „свецима“, даје низ упозорења која само поткрепљују оно што смо већ изнели. Чујмо га:

„Драга Наталија!

Поводом римокатоличких светаца шаљем Вам материјал, који открива суштину овог питања.

1. Врло изразите примере „откривења“ до којих долазе људи који се налазе у прелести, налазимо у животу римокатоличких мистика.

Стање прелести се карактерише фанатизмом, надменошћу. По чврстом уверењу светитеља Игњатија Брјанчанинова и Теофана Затворника, као и оптинских стараца, позната књига „О подражавању Христу“ Томе Кемпијског (15. в.), као и маса друге католичке и протестантско–секташке верске литературе написана је у стању прелести. Разлози за овакву оцену постаће јасни из следећег.

Дакле, Фрањо Асишки (+1226), један од најпознатијих католичких светаца дуго се моли (притом је изузетно карактеристичан предмет молитве) „за две милости“: „Прва је да могу да... осетим све патње, које си Ти, Најслађи Исусе искусио у Твојим мукотрпним страдањима. И друга милост је... – да... могу да осетим... неограничену љубав, којом си горео Ти, Сине Божји.“ (Нису осећања сопствене греховности и недостојности узнемиравала Фрању, већ отворено претендовање на једнакост са Христом!). За време ове молитве Фрањо је „осетио да се потпуно претворио у Исуса“, Којег је у истом тренутку угледао у обличју шестокрилог серафима.

После једног виђења код Фрање су се појавиле болесне крвоточиве ране (стигме) – трагови „страдања Исусовог“. Природа ових стигми је врло добро позната у психијатрији: непрекидна концентрација на Христовим страдањима на крсту изузетно узбуђује нерве и психу човека и уз дуготрајне вежбе може да изазове ову појаву. Овде нема ничег благодатног, јер у таквом састрадавању (compassio) Христу нема истинске љубави, за коју је Господ директно рекао: „Ко има заповијести моје и држи их, то је онај који Ме љуби“ (Јн. 14, 21). Зато је потурање машталачких доживљаја „састрадавања“ уместо борбе са својим старим човеком једна од најтежих грешака у духовном животу, која је доводила и доводи многе подвижнике до умишљености, гордости, до очигледне прелести, која је често повезана с директним психичким поремећајима (уп. проповеди Фрање птицама, вуку, грлицама, змијама, цвећу, његов свештени трепет према вагри, камењу, црвима).

Сам циљ који је себи поставио Фрањо („Радио сам и желим да радим... зато што то доноси част“, желим да пострадам за друге и да искупим туђе грехове) сведочи о томе да он не види свој пад, своје грехове, односно, сведочи о његовом потпуном духовном слепилу.

Нису случајне његове речи на крају живота: „Сматрам да нема ниједног сагрешења које нисам искупио исповешћу и покајањем.“ И речи изговорене пред смрт: „Испунио сам оно што је требало да испуним.“

Поређења ради навешћемо исти предсмртни моменат из живота преподобног

Сисоја Великог (5. в.). „Окружен у тренутку своје смрти братијом, у тренутку кад као да је разговарао с невидљивим лицима Сисоје је на питање братије: „Оче, реци нам, с ким разговараш?“ одговорио: „Дошли су Анђели да ме узму, али их ја молим да ме оставе на још кратко време да се покајем.“ А кад се браћа, знајући да је Сисоје савршен у врлинама успротивише: „Ти немаш потребе за покајањем,“ оче, Сисоје одговори следеће: „Заиста не знам да ли сам макар почео да се кајем.““ Ово дубоко поимање свог несавршенства је главна црта која одликује све истинске свеце и то је најважнија карактеристика истинитости открочења која они добијају.

А ево одломака из „Открочења блажене Анђеле“ – такође католичке светице (+1309.). Дух Свети јој каже: „Кћери моја, слатка моја,... много те волим“ (стр. 95): „Био сам с апостолима и они су Ме видели телесним очима, али Ме нису осећали тако као што ти осећаш“ (стр. 96). А следеће открива сама Анђела: „Видим у мраку Свету Тројицу и у самој Тројици Коју видим у мраку, чини ми се да стојим и пребивам у Њеној средини“ (стр. 117). Свој однос према Исусу Христу она изражава, на пример, следећим речима: „Од сладости Његове и од боли због одласка Његовог викала сам и хтела да умрем“ (стр. 101) – и притом је у јарости почињала да се удара тако да су часне сестре често морале да је износе из цркве (стр. 83.). Или: „могла сам сву себе да уведем у Исуса Христа“ (стр. 176) /.../

Исто тако је карактеристично искуство друге велике римокатоличке светице, Терезе Авилске (16. в.) (коју је папа Павле Шести (+ 1978. г.) унапредио у чин учитеља Цркве).

Њу су толико заокупила „открочења“ да није видела ђаволу обману чак ни у тако ружном виђењу као што је следеће.

Након својих многобројних јављања „христос“ каже Терези: „Од данас ћеш бити Мој супруга... Од данас Ја нисам само Творац твој, Бог, већ и Супруг.“ „Госпode, или да страдам с Тобом или да умрем за Тебе!“ моли се Тереза и пада у изнемоглост од ових нежности, затвара очи, све убрзаније дише и грчеви пролазе кроз цело њено тело. „Кад би је непобожна, али у љубави искусна жена, пише Мерешковски, – у том тренутку видела, схватила би шта све то значи и само би се зачудила што поред Терезе нема мушкарца; а кад би ова жена била искусна и у магији, помислила би да је с Терезом уместо мушкарца нечисти дух којег чаробњаци и вештице називају „инкуб“. „Душу зове Вољени тако продорним звиждуком,“ сећа се Тереза, „да то није могуће не чути. Овај зов на душу делује тако да она постаје изнемогла од жеље.“

Пред смрт она поново кличе: „О, Боже мој, Супруже мој, напoкoн ћу Те угледати!“

Није случајно познати амерички психолог Вилијем Џејмс оцењујући њено мистичко искуство писао да су се „њене представе о религији сводиле, ако могу тако да се изразим, на бесконачни љубавни флерт између поклоника и његовог божанства.“

Још једну илустрацију тога да је католицизам у потпуности изгубио светоотачке критеријуме у поимању духовног живота представљају открочења двадесет

трогодишње Терезе из Лизијеа (Мале Терезе, Терезе Детета Исуса) – хронолошки последње од најпоштованијих католичких светица. Године 1997, она је поводом стогодишњице од дана њеног упокојења „непогрешивом“ одлуком папе Јована Павла Другог проглашена за Учитеља (!) Васељенске Цркве. Књига се зове „Повест о једној души“. Ево неколико цитата из ње. „За време разговора који је претходно мом постригу говорила сам о делању које сам имала намеру да остварим у Кармелу: „Дошла сам да спасавам душе и пре свега да се молим за свештенике.“ (Није дошла у манастир да спасава себе, него друге!) Изговарајући, привидно, речи о својој недостојности, она одмах после тога пише: „Стално имам смелу наду да ћу постати велика светица... Мислила сам да сам рођена за славу и тражила сам путеве како да је остварим. И ево, Господ Бог ми је открио да моја слава неће бити показана смртном погледу и да је њена суштина у томе што ћу постати велика светица!“ (Ниједан светац никад није имао „смелу наду“ да ће постати „велики светац“. Макарије Велики, којег су саподвижници због ретке узвишености живота називали „земаљским богом“ само се молио: „Боже очисти мја грешнаго, јако николиже [никада] сотворих благоје пред Тобоју.“) Касније ће Тереза написати још отвореније: „У срцу моје Мајке Цркве ја ћу бити Љубав... тада ћу бити све... и тако ће се моја машта остварити!“

А ево љубави којом живи и којој учи своју цркву њен учитељ Тереза. „То је био целив љубави. Осећала сам да сам вољена и говорила сам: „Волим Те и препуштам Ти се заувек.“ Није било ни молби, ни борбе, ни жртава; већ одавно су Исус и мала сирота Тереза, погледавши се, схватили све... Овај дан није донео размену погледа, већ сливање, кад више није било двоје, и Тереза је нестала, као кап воде, која се изгубила у океанским дубинама.“ За ову љубав нису потребни коментари.

Истакнут пример католичке светости представља Катарина Сијенска (+1380), коју је папа Павле VI уврстио у највиши ранг светаца, – у „Учитеље Цркве“. Ево неколико извода из католичке књиге Антониа Сикари, „Портрети светаца“. Цитатима, мислим, неће бити потребно коментари.

Катарина је имала око 20 година. „Осећала је да у њеном животу треба да наступи одлучујући прелом и наставила је да се ревносно моли Свом Господу Исусу понављајући предивну, најнежнију формулу која је за њу постала уобичајена: „Споји се са мном браком у вери!“ (Антонио Сикари, Портрети светаца. Т. 2., Милано, 1991., стр. 11).

„Једном је Катарина имала виђење: њен божански Женик, грлећи је, привлачио је Себи, али је затим узео из њених груди срце како би јој дао друго срце, које је више личило на Његово сопствено“ (стр. 12).

Једном је речено да је умрла: „Она је сама касније говорила да јој је срце било растрзано силом божанске љубави и да је прошла кроз смрт, „угледавши рајска

врата“. Али, „врати се, дете Моје,“ – рекао ми је Господ, „треба да се вратиш... Довешћу те код кнезова и владара Цркве“. „И смирена девојка је почела да шаље по целом свету своје посланице, дуга писма која је диктирала запањујућом брзином, често по три или по четири истовремено и различитим поводима, не збуњујући се и говорећи брже него што су секретари могли да запишу. Сва ова писма се завршавају страсном формулом: „Исусе, најслађи, Исусе Љубави“ и често почињу речима...: „Ја Катарина, служавка и слушкиња слугу Исуса пишем вам у најдрагоценијој Крви Његовој...“ (12).

„У Катарининим писмима пада у очи пре свега често и упорно понављање речи: „Ја хоћу“ (12). „Неки кажу да је одлучне речи „ја хоћу“ у стању екстазе упућивала чак и Христу“ (13).

Из преписке с Григоријем XI, којег је убеђивала да се врати из Авињона у Рим: „Говорим вам у име Христа... Говорим вам, оче, у Исусу Христу... Одговорите на зов Светог Духа који вам је упућен“ (13).

А краљу Француске се обраћа речима: „Творите вољу Божију и моју“ (14).

На методичном развоју маште базира се искуство једног од стубова католичке мистике, родоначелника реда језуита и великог католичког свеца Игнација Лојоле (16. в.). Његова књига „Духовне вежбе“ уз коју, по његовим речима, „чак и Јеванђеље постаје сувишно“, ужива велики ауторитет у католицизму. Замишљање распетог Христа, покушај да се проникне у свет Његових осећања и патњи, мислене беседе с Распетим итд. – све то принципијелно противречи основама духовног подвига који је дат у животу светаца Васељенске Цркве.

Лојолин метод доводи до потпуног духовног, и често, душевног растројства подвижника, а стога и до свакаквих „откривења“. Ево неколико извода из „Духовних вежби“:

Созерцање „Првог дана инкарнације Бога Речи“ састоји се од неколико прелудијума. Први прелудијум се састоји у томе, да човек замисли као да је то било пред очима, сав историјски ток мистерије инкарнације, управо: како Три Божанска лица Свете Тројице гледају ову земљу... како Света Тројица, дирнута патњом одлучује да пошаље Реч... како је... Архангел Гаврило дошао као посланик код блажене Дјеве Марије“. Други прелудијум се састоји „у живом замишљању краја... у којем живи Света Дјева“. Трећи прелудијум је „молба да спознам... тајну инкарнације Речи...“

Још један пример созерцања је беседа са Христом. „Ова беседа“, наставља Лојола, „се одвија кад човек замисли пред собом Исуса Христа распетог на крсту...“ „Уперивши на тај начин поглед у Исуса распетог, рећи ћу Му све што ми дошапну мој ум и моје срце... Овај разговор се може упоредити с разговором пријатеља...“

Поштовања достојан зборник аскетских дела древне Цркве „Добротољубље“

категорички забрањује овакве „духовне вежбе“, које су повезане са замишљањем, представљањем, беседама с распетим Исусом.

Ево неколико навода из њега. Преподобни Нил Синајски (5. в.) упозорава: „Не жели да видиш чулно анђеле или силе или Христа да не би сишао с ума, сматрајући да је вук пастир и поклонивши се непријатељима–демонима“.

Преподобни Симеон Нови Богослов (11. в.) расуђујући о онима који на молитви „замишљају блага небеска, чинове Анђела и обитељи светих“, отворено каже да је „то знак прелести“. „Варају се они који иду овим путем и они који виде светлост својим телесним очима, миришћу миомирисе њухом својим, чују гласове ушима својим и слично“.

Преподобни Григорије Синаит (14. в.) подсећа: „Никад не прихватај ако видиш нешто чулно или духовно, споља или унутра, чак и ако би то био лик Христа или Анђела или неког свеца... Онај ко то прихвата лако бива преварен... Бог не негодује на онога ко стражи ако он из бојазни да не буде преварен не прихвати оно што је од Њега... већ га још више хвали као мудрог.“

Наведени примери не остављају место за сумњу у тачност ових речи. На велику жалост, у Католичкој цркви су људи већ престали да разликују духовно од душевног и светост од маштања, дакле и хришћанство од паганства.

Наведени примери показују да кршење закона духовног живота неминовно повлачи за собом дубоке аномалије свести и осећања (срца) човека. Он постаје заједничар свету палих духова, духова лажи, заблуде. Ово доводи до лажних виђења, лажних откривења, до прелести. И пошто нико није заштитен од духовног слепила и скривене гордости, стално и чврсто правило Цркве је да човек не прима никаква откривења, већ да пребива у покајању и смирењу.“ Sapiēti sat.

Због тога не можемо с римокатолицима. Због тога је учешће у екуменским молитвама лаж, коју забрањују Свети Канони. Зато су заједничке молитве екумениста духовни блуд. Ево шта о томе каже свештеник Тимотеј Сељски у свом огледу „Духовна целомудреност и општење са инославнима“: „Нарочито се морају чувати оне стране живота које се сматрају обичном или духовном интимом. Упад у те области неког излишног је просто–напросто злочин. Шта то значи кад се примени на супружаничке односе – не треба објашњавати, јер само мали део супружанских односа може бити доступан погледу са стране. Монаси, по древном правилу, ни сами не смеју да виде своје тело, осим у изузетним случајевима. Сама реч „монах“ значи усамљеник, зато што већи део његовог живота мора да буде сакривен од свих. Што се вере тиче, интима је – наше општење са Богом, то јест исповест, молитва, богослужење. И зато разглашавање оног што си рекао или чуо на исповести (то се не тиче само духовника, него неретко и покајника), није само грех издаје ближњег, него и срамоћење самог себе, слично нарушавању супружанских тајни.

Управо тако је и молитва са неким ко није једнодушан с нама у питањима вере (јеретичима, расколницима, свесним непокајаним одступницима) – духовни блуд. За нас нема ничег што је унутарњије од нашег односа са Богом, који се изражава молитвом. Како верујемо, тако се и молимо. И ако је наша молитва саборна, она је то само због узајамне љубави и потпуне једнодушности свих који се моле, како и позивамо на Литургији: „Љубимо једни друге, да бисмо једнодушно исповедали“. Молитва је централни чин духовног живота, који им за циљ да у нама рађа и узгаја духовног новог човека, у кога смо призвани да се обучемо, почевши од Св. Крштења. Заједничка молитва и, нарочито, Свете Тајне сједињују нас, по мери нашег сједињења са Господом, и једне са другима. И одједном се у тај скривени духовни чин, у то сједињавање, убацују они са којим смо разједињени по питању вероисповедања, богослужења, припадности Цркви. То је директни аналоган прељубе. А такве су све екуменистичке молитве, шта год да им је предмет. Обудови најпре духовно, престани да припадаш религији са којом си сада повезан и, умревши за лажну веру, пређи у истиниту веру, Православље, и тада ћемо се скупа помолити. Овде је свима нама Богом дата слобода. Али, остајати у једној вери, а молити се са представницима друге вере – то је издаја на обе стране. А како назвати оне молитве које се дешавају на великим екуменистичким скуповима и окупљају представнике многих и различитих религија? Никако другачије до духовно оргијање. /.../

Ниједна брачна издаја не пролази без лажи. Издаја сама по себи јесте лаж, преступање заклетве, гажење обећања датог Богу. Али та главна лаж увек за собом вуче и врећу „малих“ лажи. Ове последње су двоструке: скривање греха и његово оправдање. Екуменистичка делатност, као духовно блудничење, садржи у себи и једно и друго. Организатори крију екуменистичке сусрете од верујућег народа, нарочито прећуткујући вероломничке погодбе, на пример са римокатолицима, монофизитима, јудаистима... Сами екуменисти у току своје делатности једни од других крију најбитније разлике својих религија. А свих врста „оправдања“ екуменизму смишљено је више но довољно.

У прељубничкој љубави никада није могућа права срећа. Прељубничка привлачност никада није од Бога, она прогони праву љубав коју нам Господ дарује као одговор на обећање верности. Оно што није од Бога никад с нама неће прећи у вечност. Таквом прељубничком љубављу човека воли ђаво, желећи да нас отме од Бога, да би своје мучење улепшао вечним изругивањем човеку.

Супружници по разним питањима могу комуницирати са разним лицима. Они могу имати сасвим невинне симпатије према особама супротног пола. У томе још увек нема греха, само ако захтев чедности постави извесне границе: то се још увек може, а ово се већ не сме. Границе ово су више унутарње него спољашње.

Целомудреност – то није само заповест Господња о неприкосновености

супружанске постеље. Усвојена целомудреност помаже човеку да „прикочи“ много пре опасне црте. Но то је неспојиво не само са грубом издајом, него и са лакоумним понашањем, са флертовањем.

Слично је и са нашим општењем са инославнима. У разним инослављима постоје различити степени одлуталости од истине. Свака религија има свој молитвени живот и своја духовна преживљавања. Наша духовна чедност не само да не сме да обнажује оно своје, него не сме да без потребе буде радознала о туђем. Уважавајући слободу савести инославних, немојмо продирати у њихове религиозне тајне, осим ако то не захтева заштита наше вере. Не осуђујемо „на гомилу“ све неправославне на бездан паклени. Спољашњима суди Бог – тако нас учи Апостол. Важно је то да је инославље безусловно погубно за нас. Прешавши у инославље, бићу осуђен због духовне издаје, због прељубништва, због издајништва као таквог. Још више ћу бити осуђен због екуменистичког „братимљења“ са инослављем, које је двоструки блуд, и против своје, и против туђе вере.

Општење са инославнима по нерелигиозним питањима није грешно, а делимично је допустиво и по питањима вере, само кад на стражи стоји наше духовно целомудрије, које је спремно да нам каже: стани, даље се не сме. Овде, такође, нема оштре граничне линије: служити литургију и узајамно се причешћивати не сме се, а остало је, тобож допустиво. Не! Сваки конкретни случај има своју границу општења и духовни незалутала душа је мора осећати. Духовно флертовање са инослављем исто тако је одвратно и недопустиво, као и оно уобичајено (мушко–женско) флертовање.

Када нам сада буду рекли да су и јеретици, такође, људи које треба волети, па се зато с њима скупа треба и молити, напосто им можемо одговорити овако: „Извините, ви имајте једну жену? А зар друге жене, такође нису људи?“

Кад се говори о заједничким молитвама са јеретцима, многи су склони да се позивају на своје незнање. Али, чини се, овде није узрок незнање, него нецеломудреност и неверство.

Интимна и духовна распојасаност увек иду руку под руку. Ко је навикао да има „частан брак и постељу неокаљану“, тај ће и Жртвеник Божији, подигнут и у храму и у души својој, чувати од сваког скрнављења и прекора.“ Тако Сељери.

Чувајући духовно целомудрије, чувамо и себе и друге. Јер, инославни тако схвате да је истина озбиљна, неподложна манипулацији, приземним интересима, лажном миру и почињу да размишљају и да се труде да нађу Истину, којој православни служе свим својим бићем. Они виде да их ми не мрзимо, и да смо спремни да им, као људима, чинимо свако добро; али, виде да се са њима не молимо, јер не можемо – Истина нам не дозвољава, зато што је Истина – Љубав, то јест Христос. Неки од њих, привучени Божјом благодаћу, постаће православни, и спасиће душу, а то је

највећи дар којим Црква дарује човечанство: спасење и вечни живот. Зато је Свети Максим Исповедник и рекао да је повлађивање јеретцима као јеретцима човекомржња, а не љубав према њима; јер, православно волети инославне значи нудити им да уђу у лечебницу, Цркву од Истока, и тамо нађу исцелење свим својим страстима и слабостима. Православље је здравље, господо екуменисти. И једини лек за римокатолике је да се одрекну свог надрилекарства и да своје „свече“, попут Терезе Авилске и Алојзија Степинца, препусте суду Божјем, а они се покају и врате Светој, Саборној и Апостолској Цркви, која је Једна и Једина у времену и у вечности.

Екуменизам је увек утопизам. Он нуди апстрактне шеме и изјаве које су писане укућеним језиком теолошке бирократије. Али, живи живот није то. Живи живот је нешто сасвим друго; озбиљно, сложено, криво.

Уосталом, хајде да замислимо остварење утопистичких тежњи... Хајде да маштамо!

Замислите, дакле: ујединимо се с римокатолицима! Кажемо: све је у реду! Браћа смо! Папа се одрекне првенства власти! Одрекне се *filioque*! Одрекне се учења о незаблудивости! И? Да ли би то било сјединење у Истини?

Не би, наравно.

Јер, папизам је за миленијум свог одступништва створио читаву једну лажну духовност. Папизам би нам понудио ту лажну духовност и њене плодове – Фрању Асишког, Терезу Авилску, Игњација Лојолу. И не само њих. Ту би био и „блажени“ Алојзије Степинац. Замислимо акатист „блаженом“ Алојзију: „Радуј се, гркоисточњаке си радо покрштавао! Радуј се, покрштавањем си шизматике спасавао! Радуј се, за државу си своју бринуо и члан Хрватског Сабора си био! Радуј се, војни си викар храбрих усташа постао! Радуј се, Пије XII ти благослов дао! Радуј се, блажени Алојзије, исповедничке вере у папску незаблудивост!“ И шта сад? Потенцијално, Степинца би неки Србин, одушевљен екуменским ујединењем, могао да узме за своју крсну славу... Креативци би могли и тропар да му напишу, зар не?

Сваком озбиљном човеку је јасно да од свега тога нема ништа, и да је реч о празним причама. Јер, да римокатолици као заједница хоће да се обрете Истини, они би, без услова и погађања, постали православни.

Духовно стање римокатолицизма данас

Римокатолицизам је данас разорен. Зашто? Зато што су у њему извршене реформе које су га разградиле до темеља. Други ватикански концил, тријумф хоминистичког екуменизма и полусинкретизма, довео је до победе „лево–либералних“ идеја. Извршена је реформа римске мисе, која је целокупно древно

хришћанско наслеђе уклонила из латинских храмова. Ево шта о томе каже свештеник Алексеј Јанг (сада јеромонах Амвросије), бивши римокатолик: „Изворни литургијски чин у Римокатолицизму је Миса. Изузев неколицине конзервативних религијских редова (као што су Бенедиктинци и Кармелити), концепт Тајне Вечере, као дела читавог литургијског циклуса (укључујући вечерње и јутарње службе, тако добро познате предањским Православним Хришћанима), је сада изгубљен. Получасовна недељна миса је све што сада окупља католике и учи их њиховој Вери.

Ова Миса се вековима могла чути само на латинском, језику који многи католички лаици нису говорили. Дакле, када је II Ватикански концил ауторизовао народне мисе, промене у стварном тексту мисе су прошле неопажене код најширег дела верних, сем код врло малог броја људи, који су истакли да је учење за нијансу промењено у преводу. Догматски назив, „Мајка Божија“ (од латинског *Mater Dei*, западни еквивалент грчком *Theotokos*, „Богородица“) заправо нестаје; остали пропусти се појављују да угуше учење о заједници светих, чије посредовање је сада препуштено „суду“ појединачних свештеника. Ово су само две од суштинских промена у римокатоличкој Литургији. Постоји још много других. Известан број интелектуалаца пише опсежно на ову тему, али њихов рад и њихов озбиљни позив на узбуну остају готово сасвим непримећени, или чак угушени. И сада, читава генерација католика је стасала, а да се не сећа, не зна или није искусила древну Литургију Запада, каква је била сачувана у њиховој Цркви до шездесетих година овог века (XX, нап. В.Д). Ова млађа генерација такође није свесна доктриналних проблема укључених у ове реформе, и не зна да је литургија неупоредиве лепоте (која је сачувала часну свету музику прерасколничког Запада, грегоријански напев) сада „прохујала са вихором“.

Читава жижка Мисе је померена на један суптилан (а понекад и не тако суптилан) начин. Папа Павле, који је свечано устоличио ове реформе, тачно је назвао своју мису *Novus ordo*, или „нови поредак“. У поређењу са старом Мисом, ова нова миса се опсесивно усредсређује на „народ Божији“ више него на Бога самог. Уместо окретања од сабрања, а према Богу (како се то радило у латинском обреду, а још увек се ради у Православној Цркви) свештеник окреће леђа Богу и поставља се према вернима, да би водио „дијалог“. Реформатори су ово оправдали на основу тога да враћају древну праксу ране Цркве. Једини проблем је тај што рана Црква, било Источна или Западна, никада није имала такав обичај! Идеја окретања према сабрању потиче од Мартина Лутера и протестантске реформације. Реформатори су желели да Миса поприми лутерански изглед једноставног евхаристијског обеда коме председава свештеник, који се сада зове „председник сабрања“; они су свесно желели да сруше вековима старо литургијско учење о Евхаристији као о *жртви* принетој Богу од стране свештеника. (По дефиницији, једино свештеник приноси

жртву; „председници“ само „ председавају“.) У овом контексту, не би нас требало изненадити то што је енглески превод божанствених речи установљења самог Господа у новом Канону Мисе такође бесрамно погрешно преведен.

Монсињор Клаус Гамбер, римокатолички учењак и литургичар, запазио је да, после Другог Ватиканског концила, многи католици осећају антипатију према веома церемонијалној литургији Старе Мисе.

(У данима пре Концила), цркве су биле богато украшене, а олтари су били окићени и назидани све до таванице. Данас, насупротив томе, строгост и реализам се узимају као стандард за дизајн цркава и олтара; чак је постало једва прихватљиво приказати крст! Ако су у прошлим временим мисе служене међу небројеним свећама и са мирисом тамјана у ваздуху, данашњи свештеник стоји пред голим олтаром, изговарајући своје молитве и обраћајући се вернима путем микрофона. (Сада смо) просто одстранили суштински део литургије: служење Богу. Служење Богу је обавеза човека коју он никада не може променити...

Не чуди да су данашњи (римокатолички) пастири, међу њима нарочито млади свештеници, који нису одгајани у строгим правилима литургије, развили оно што су, према њиховим назорима, свеже идеје о *савременом* облику богослужења – идеје које се често не прилагођавају традиционалном учењу (и које сламају) све традиционалне облике литургијског богослужења.

Такође, није за чуђење да бројни свештеници користе нову Мису као декор за неприкладна, ако не и невероватна и гротескна „догађања“ или „хепенинге“. Ево једног примера – социјалистичко-феминистички лидер Глорија Стајнем и поборник права на абортус, једном приликом је прихватила позив да говори у једној католичкој парохијској цркви у Минеаполису. Хвалисала се усхићењем које је доживела при уласку у олтар и својим присуством га обесветила! Један од гостију био је методист, који је био тако шокиран да је са гађењем изашао, упоређујући оно што је видео и чуо са насртајем од стране ђавола. Пре неколико година, британски католици су присуствовали призору служења онога што се зове „карневалска миса“ од стране Кардинала Базила Хјума. „Циркуске“ или „кловновске“ мисе су такође честа појава у Сједињеним Државама. Гитаре, бубњеви и остали инструменти световне музике су, такође, нашли сигурно уточиште у новој Литургији.

Стари латински аксиом *lex orandi, lex credendi* („како служимо, тако верујемо“) је засигурно тачан. Обесвећена нова миса саму себе веома добро изнајмљује отворено нехришћанским (па чак и антихришћанским) идејама и понашању. Човек једноставно не би могао замислити такве догађаје као делове старе, свечане латинске мисе, која толико одише сећањем на древно Западно Хришћанство. Међутим, ово је део једне шире слике. Тако, о. Гамбер пише: „У годинама пре реформе ниједан католик не би могао замислити да ће Римска Црква, засидана на

камену Петра (како римокатолици верују) подлећи таквим променама и да ће у исто време проузроковати такву забуну међу својим члановима.

Да ова духовна забунa буде већа, имамо посла са презасићеним стањем ума савременог човека, који, живећи у нашем потрошачком друштву, прилази свему што је свето са потпуним недостатком разумевања, и нема моћ расуђивања потребну за поимање религије, а камоли сопственог грешног стања. За њих, Бог, ако уопште верују у Њега, постоји само као њихов „пријатељ“. У овом одлучујућем тренутку, традиционалан и римски обред, стар преко хиљаду година, и досадашње срце (Римске) Цркве, уништен је... (Међутим), Литургија и вера су међузависне. Због тога је створен нов обред, који на пуно начина осликава наклоности нове (модернистичке) теологије. Традиционалној Литургији једноставно није могло бити дозвољено да постоји у својим утврђеним облицима зато што је била прожета истинама традиционалне вере и древним облицима побожности“.

Црквена уметност и архитектура су такође подлегле „реформи“. Католици пре Другог Ватиканског концила расли су са црквама које су биле мале ризнице моштију и реликвија, кипова, икона, бројних капела, углачаног мермера, готског шареног стакла, злата и месинга, трепераве светлости бдења; све је било обавијено благословеним и угодним сумраком, изузев за време саме мисе, када је високи олтар постајао пламен светлости. Била је то „Црква као икона“, или „Црква као Храм или Град Божији“; такво поимање цркве добро је познато православним хришћанима. Сада, све ово је нестало, замењено бетонским храмовима модернизма и празнине. Један одани католички лаик, након посете једном од „нових“ црквених здања, грађених у стилу гимнастичких дворана, написао је:

„Само неколико минута посматрања унутрашњости те нове цркве улило ми је необично осећање да се налазим у присуству нечега необјашњиво чудног. Конструисање здања коштало је читаво богатство. Оно је било скупо, раскошно, а ипак је основна конструкција изгледала јефтино...“

Ово здање, *и врста богослужења која се у њему служи*, пружа документарни доказ да се велики део америчког католицизма одвојио од самих корена Цркве у културној историји. Једном речју, то здање, које није било ни традиционално, ни модерно, ни синтеза ова два, није чак било ни католичко... Секуларизовани свет се побринуо (они који су конструисали и градили ову цркву и остали, њима слични)... да тековине архитектуре и стара схватања „свете“ уметности буду мртве... Њихов став о црквеном историјском схватању литургије и уметности у цркви био је радикалан; речју, они су „антикатолички“ сецесионисти који су раскидали са својом прошлошћу“.

Нико сада не пориче да је један од основних разлога промена и реформи у Литургији и црквеној уметности био тај да се она прилагоди протестантима, како би

се осећали мање непријатно на римокатоличким литургијама. Реформатори су у овоме успели. Лутерани, методисти, епископалци и остали се сада осећају сасвим угодно пред римокатоличким олтарима.

Постојао је још један разлог спровођења реформи. Неки од „интелектуалнијих“ реформатора веровали су да је обред, сам по себи, лоша ствар, детињаста заоставштина једног мање просвећеног доба:

„Неки (о обреду) мисле као о фосилу из средњевековне прошлости Католицизма, или као о заморној потреби која се испречила на путу чистог Хришћанства. Другима је непријатно због његове формалности, у овој ери увежбане неформалности. Који год да је разлог, они су уједињени у неповерењу према обреду... Једини излаз из ове дилеме је издвојити обред од обреда, или (што је мање драстично решење) дати свима на знање да вас обред не може обманути. Ово можемо назвати деритуализацијом“...

Међутим, неки римокатолички литургијски реформатори су такође настојали да оправдају своје уништавање старе Мисе на основу тога да на недељне мисе више не долази велики број људи (у неким градовима број присутних недељом је пао за најмање трећину; у осталим местима само трећина крштених католика недељом похађа Мисе); они су веровали да ће ове „забавније“ Мисе привући и држати пажњу својих верних. У ствари, ово се није догодило. О. Гамбер у вези са овим каже: „Пастирске погодности, за које су толики идеалисти гајили наду да ће донети нова Литургија, нису се оствариле. Наше цркве су се испразниле упркос новој Литургији (или због ње?), а верни су наставили да масовно опадају од Цркве. Иако су наши млади људи буквално заведени у подржавању нових облика литургијског богослужења, они, у ствари, постају све отуђенији од вере. Они су сатерани у религиозне секте – хришћанске и нехришћанске – због тога што је све мање свештеника који их уче богатствима наше вере и учењима хришћанске етике. Што се старијих људи тиче, корените промене начињене у традиционалној Литургији, одузеле су од њих осећај сигурности унутар религиозног дома“.

Жеља реформатора да привуку људе чинећи Мису „забавнијом“ и „приступачнијом“, део је савремен римокатоличке (и протестантске) идеје служења свету у већој мери од служења Богу. Католичка црква је готово потпуно изгубила аскетски дух истинитог Хришћанства, који није од овог света. Док Православље још увек објављује да је сама суштина Хришћанства аскетизам, и зарад овог циља даје православним хришћанима строга правила поста, између осталих средстава, као стандард хришћанског живота, католицизам је скоро потпуно напустио ма какву идеју сличну овој.

Узмимо за пример пост пред Причешће: пре не тако пуно година, од верних се тражило да се уздрже од сваке хране и пића од поноћи надаље, као што Православни

joш увек раде. Ово је касније измењено на три сата, и, коначно, следећи стопе Другог Ватиканског концила, на један сат. У неким парохијама, пост је сада или потпуно заборављен, или се потпуно игнорише, као међу протестантима. На сличан начин, све до XIX века (у Италији и осталим земљама) строго уздржање од свих врста меса (укључујући рибу) и млечних производа још се могло видети средом и петком, што наставља да буде православни обичај. Почетком XX века, међутим, ово је промењено на пост само петком и укључивало је само уздржање од меса. Риба и млечни производи су дозвољени. Након Другог Ватиканског концила ово је потпуно укинато, иако се верни повремено бивају „охрабрани“ да посматрају уздржање од меса петком као део њихове „личне побожности“.

Посматрајући споља – тј. са тачке гледишта пажљивог Православног Хришћанина који посматра данашњу римокатоличку Цркву – човек би исправно закључио да папска идеја, заснована на искривљеном савременом принципу духовног самозадовољства, требало би да да специјално „разређење“ од стандарда... или да промени сам стандард, тако да вернику омогући његово лако испуњавање и тиме постане осећање задовољства узроковано „испуњавањем закона“. Ово је заправо разлика између Цариника и Фарисеја: Православни човек стално види себе као грешника, зато што не успева да одговори високим захтевима Цркве (у духу ако не у слову), док „модерни“ човек жели себе видети оправданим, без икакве бриге савести услед немогућности да одговори стандардима Цркве“.

Због овога је један православни лаик оштроумно приметио да „унутар хришћанских организација и унутар папизма и протестантизма постоје душе које истински жуде за Богом и траже будући град. Но њихова околина и њихови учитељи не допуштају им да нађу пут за којим њихова срца жуде“.

„Оно мало одабраних мора бити обазриво, веома обазриво. Ђаво не делује увек као ђаво; најчешће се појављује као анђео светлости. Он проповеда Хришћанство само мало другачије од оног истинитог, и овом замком многи бивају ухваћени у његову мрежу, више него што би придобио шаљући читаву војску атеиста или каквог Диокледијана“.

Ево шта о Гамбер, католик, посматрајући своју Цркву изнутра, закључује:

„Литургијска реформа, дочекана са тако пуно идеализма и надања код многих свештеника, као и лаика, испоставила се као литургијско разарање запањујућих размера – дебакл који бива све гори са сваком годином која прође. Уместо очекиваног обновљења Цркве и католичког живота, сада смо сведоци огољења традиционалних вредности и побожности на којима наша вера почива... Постојећем стању ствари придодата је и запањујућа асимилација протестантских идеја, унетих у Цркву под плаштом погрешно схваћеног појма екуменизма, што за последицу има растуће отуђење од древних Цркава Истока, тј. одвраћање од обичајне традиције коју су, до

овог тренутка у нашој историји, Исток и Запад делили“.

Дакле, ево цркве која се све више окреће Православљу и поновном уједињењу; ово је црква за коју поједини Православни Хришћани несмотрено и погубљено мисле да је на неки начин „веома слична нама“. Човек не може а да се не упита шта је обузело оне православне које је захватила „ујединитељска грозница“: „Тако каже отац Алексеј Јанг:

Традиционални римокатолик, Мајкл Дејвис, у својој књизи „Варвари су однели победу“, описује последице тзв. „ађорнаmenta“ (усклађивања вере са духом времена):

„У брзоплетој журби да примене свој лукави ађорнаmento, они су из цркава одстранили табернакле, реликвије, литургијски исправне статуе, распећа, кандила, посуде са светом водицом и мноштво других римокатоличких вредности и уметничких дела. У цркве су увели модерну уметност, изопачене мозаике, беле зидове, огољене жртвенике (на којима се приноси „меморијална служба“), бизарне и безобличне статуе, „сломлјени крст“ Павла VI који се још у средњем веку користио за црне мисе, масонску симболику, као и све друге облике „савремене“ архитектуре и уметности. *Граде се нове цркве кружног облика*, или пак, у другим још чуднијим формама, карактеристичним за паганске храмове, а све у знак оспоравања традиционалних храмова који су вековима грађени у облику крста. На прозорима од армираног стакла више се не приказују животи светаца или сцене из живота Христовог, већ мозаичке или „санто“ композиције примитивне уметности са америчког југоистока. Стампедо „човекољубаца“ и самољубаца који, у потрази за „смисленијим“ религијским искуством, туђи кроз некада католичке храмове – потпуно је распршио атмосферу побожности и светости коју су толико чували они католици који су вековима поштовали тишину и светињу благословене Свете Тајне. *Свето присуство Божије* које је некад прожимало амбијент сваког дома Божијег – *прогнано је из олтара, јер је човек постао предмет обожавања, а Бог другоразредно божанство.*“

Измена мисе са собом је повукла и измену целокупне духовне атмосфере римокатолицизма. Папа је, као и увек, почео да се додворава свету, и да духом овог света изгони сваки траг Духа Светога из своје заједнице. Зато отац Алексеј Јанг, у својој студији „Журба у загрљај“, указује на путеве латинске отпадије, желећи да својој браћи православнима укаже да не журе у загрљај тешком болеснику: „Током других, често суморних година владавине Папе Павла VI (1963–1978), пометња у Римској Цркви постала је отворени скандал који су поздравили либерали и неверници који су, у сваком случају мрзели установу своје цркве. Тој пометњи није потпомогла личност самог Папе Павла. Он је био смотрена, али неодлучна фигура, слична Јанусу (Јанусу – римски бог са два лица која гледају у два супротна правца,

прим. прев.), самосвесна и академска. Пред крај свог живота, записао је следећа размишљања: „У ком је стању мој дух? Јесам ли ја Хамлет? Или Дон Кихот? Улево? Удесно?“ Мада су црквени сабори у прошлости сазивани да би се указало на грешке и јереси победоносним објављивањем Вере, Други Ватикански концил није то имао за сврху, нити као циљ. Уместо тога, врата Римске Цркве су се широм отворила натурализму, хуманизму, марксизму, либерализму, модернизму и обновљенству. Све је било „ново“: „нова Црква“, „ново свештенство“, „нова литургија“, „нови хришћани“, итд. Сам Концил је говорио да Црква сада мора у потпуности узети у обзир „нове облике културе (масовна култура) које су довеле до пораста нових начина размишљања, деловања и искоришћавања доколице“. Другим речима, Црква се мора „прилагодити“, она мора бити „применљива“ и мора се, ако је то неопходно, потпуно изокренути. Све старо и часно могло се одбацити. Монаси и монахиње су скидали одоре и постајали социјални радници. Лаицима, коначно ослобођеним традиција Западног Хришћанства, било је дозвољено да се опробају у тзв. „хришћанској јоги“ и „хришћанском зену“, да наведемо само два од тих страних облика духовности, којима су се петљали на парохијском нивоу.

Политички, сам Христос је сада био посматран не као Спаситељ, већ као Революционарни Ослободитељ. Ово је значило да старе моралне ограде, тако топло објављиване и поткрепљиване са проповедаоница пре тог Ватиканског концила, нису више важиле. Не изненађује то што су сексуални скандали почели да харају многим парохијама и клиром широм света, док су финансијски скандали пољуљали и сам Ватикан. Све је ово било тако катастрофално да су новинари, жељни да до у танчина пишу о Павлу VI, наилазили на поверенике покојног Папе који су били или уздржани, или запечаћених уста, јер, да се све каже, превише би се прашине дигло – превише костура би се са звекетом појавило из ормара“.

Многи су били збуњени када се Папа Павле појавио пред Уједињеним нацијама на Генералној Скупштини 1965. године, и рекао да је његова највећа жеља да „служим вама, Уједињеним Нацијама“. Себе називајући „стручњаком за хуманост“, он је одржао запрепашћујући говор у коме је Христос поменут само једном, али су Уједињене Нације, световни спаситељ, биле уздизане до небеса – „Слава вам!“, узвикнуо је Папа после говора. Далеко од тога да објављује принципе Јеванђеља, он је окупљеним делегатима рекао да се „морамо навикнути да размишљамо о човеку на нов начин“. Најзад, Ватикански концил је објавио да Римска Црква поседује „нови хуманизам, онај у којем се човек дефинише, пре свега, по његовој одговорности према својој браћи и према историји“. Ово је било потпуно одвајање од традиционалног, главног тока Хришћанства, где је човек одувек био дефинисан пре свега по свом односу према Богу.

У овом обраћању УН, Папа Павле је објаснио да решење светских проблема није

Христос, већ световна „равнотежа сила и интереса... изграђена умом, идејама“ – стари рационализам и логика. Он је звучао као неки универзитетски професор или социјални радник. Остатак света изгледао је несигуран у оно шта ће се догодити с њим и у будућност; зашто не би Папа и његова Црква били исти? Ова невероватна прилика да сведочи свету исклизнула је из папиних руку, док су побожни католици, посматрајући говор на телевизији, уздисали над тим суморним недостатком побожности. Био је то део онога на шта су многи гледали као на маратонски плес са јереси, секуларизмом и политичком моћи.

Пред крај свог живота, Павле VI био је погођен схватањем онога шта је урадио за време своје владавине. Он је „у две последње године живота схватио да се нешто непојмљиво злослутно неумољиво кретало према њима, већ било у њиховој средини, и да оно нема никакве везе са Светим Духом. 'Сатанин дим ушао је у Цркву, око олтара је', мрачно и беспомоћно је приметио... Ништа што би учинио није могло да заустави бесан јуриш на њега – јер, зар није он пристао на 'народну цркву', где сви имају једнако прво гласа? – жене, ... хомосексуалци и разведени људи који су тражили да се њихов статус прихвати под њиховим условима, марксистички свештеници и бискупи и монахиње и лаици, који су захтевали његово одобрење да сруше друштвени поредак... Био је то нови 'народ', који је кидисао на старо краљевство, а Павле није могао да се од њих одбрани. Све чешиће је реаговао сузама“.

А како су римокатоличке власти изван Ватикана, широм света, реаговале на све ово? У целини, католички бискупи затварали су очи и окретали главе, у нади да ће злоупотребе и корупције почињене у име „народа“ нестати. Они су се посебно плашили да не буду изложени подсмеху масовних медија, који ће им, како су то знали, брзо пришити етикету реакционара, старомодних и, најгори од свих епитета, „средњовековних“. Доброћудно занемаривање убрзо је постало погубно, док су неки бискупи радосно предводили у разголићавању своје Цркве.

Они који су волели Павла VI – а он је имао много обожавалица међу либералном интелигенцијом – објављивали су са радошћу да овај крхки, мали папа председава много већем броју промена у Цркви, него што се то икада десило још од Сабора у Тренту (XVI век). Др Алберт Ауслер, изванредни методистички теолог, који је током четири године концила био посматрач, инсистирао је на томе да је Павле преобразио концил у „реформацију римског стила“... То је, у ствари, таква реформација која тачно одговара нарави усамљеног, осетљивог, опрезног и загонетног човека, који (ју) је предводи(о)“. Речи оца Алексеја упозорење су за све хришћане.

Чувена Русиња, Татјана Горичева, која већ деценијама живи на Западу, упозорава нас такође: „Сада се криза хришћанства на Западу приближава оној тачки када ће људи морати да бирају између постојећих црквених структура и самога Христа. Нама је у Русији прилично тешко да схватимо ту супротност. Није реч о томе да су тамо

архијереји или свештеници лоши, да се праве неке грешке, да одступају од канона. Не. *Ради се о потпуном губитку Јеванђеља!* Сада се међу римокатолицима воде дискусије о томе да је Спаситељ васкрсао. Једни одбацују Богородицу, други исповест. *Плурализам је разјео све.* Ако говоримо о црквеном животу, њега практично нема. Нема проповеди, причешће се претворило у потпуну формалност.

Без поста, без исповести, на миси од неких 15–20 минута, људи се причешћују. *Други ватикански концил је разорио и одузео верницима римокатолицима Литургију:* Код нас, у Русији, када је све било забрањено, Православље се држало управо на литургији“.

С ким то православни екуменисти желе да нас уједине? С духовно болесним папистима? Зашто? Хоћемо ли им ми донети здравље (а духовно–морално смо и сами болесни), или ће они нас заразити канцерогеним плурализмом, који се представља као „различитост у љубави“? Зашто журимо у загрљај кад он може бити кобан за нас?

На ово питање, за сада, нико не жели да одговори.

ЛАВИРИНТИ ЕКУМЕНИЗМА

ЕВРОУНИЈА ЋЕЊЕ СРБА

(Политика и мистика)

I

Европска унија...

Ни о чему се код нас, од почетка деведесетих година XX века до ове 2008. године, када су водеће силе ЕУ, скупа са САД, признале „независно“ Косово, није толико расправљало као о Европској унији. Не уђемо ли у Европску унију, у коју је ушла скоро сва Европа (изузев „сиромашних“ држава попут Норвешке и Швајцарске), чека нас „ледена смрт“ у запећку „Југоисточног Балкана“. Нисмо у Европи ако нисмо у Европској унији. Сви злочини које је Европска унија, скупа са Сједињеним Америчким Државама, починила приликом распада СФРЈ, протерујући Србе са њихових вековних огњишта, заборављају се да би се „ушло у Европу“. „Да, у Европу која је српску индустрију уназадрила за четрдесет година. У Европу која гони српске „ратне злочинце“, а власт на Косову предаје бившим вођама УЏК. У Европу која допушта Шиптарима да некажњено спаљују цркве и манастире. У Европу која тим злотворима помаже да Косово „етнички очисте“ од Срба, као што је раније помогла протеривање Срба из Крајине, Славоније и једног дела Босне. У Европу која нам у Приштину шаље Дугласа Александера, британског министра спољних послова, да наговести могућност независности Косова. У Европу која диже хајку на Караџића и Младића као на дивље звери, док Кушнер слави Изетбеговића као представника Доба просвећености. У Европу која забрањује босанским Србима да се ослободе исламског ига и прикључе Србији. Благо вама, продавцима Србије, ви ћете се обогатити и имати велике личне користи, али српски народ никада! Већ годинама покушавам да српски народ пробудим и разбијем његове илузије, али узалуд. Знате ли шта данас српски народ представља у очима Запада? Одговор је прост: он вреди мање од животињских врста /.../ „Спасите зоолошки врт у Венсену!“, то у Паризу лепо звучи. Али кад би неко сутра у новинама написао чланак под насловом „Спасимо српски народ“, био би извиждан и исмејан“, говорио је највећи српски интелектуалац у дијаспори, др Марко С. Марковић, на трибинама Српског сабора Двери у Нишу и Београду, октобра 2005... Очито, мало ко га је слушао. И сад, кад Брисел Шиптарима поклања Косово, и даље се чују покличи „Европа или смрт!“

Од Европе смо свашта чули на крају XX века. Шездесетоосмаш, Данијел Кон Бендит, тражио је да Срби у Босни буду бомбардовани; шеф спољних послова Немачке Клаус Кинкел препоручивао је да нас баце на колена; новинарка листа „Европљанин“ из Женеве писала је да смо „раса парија“, труле јабуке у бурету

Европе“; француски председник Жак Ширак тврдио је да немамо ни вере, ни закона. Кад се то зна (а зна се!), није ни чудо што они међу нама који по сваку цену желе да „уђу у Европу“ (један од јуришника „либерално–демократског“ Чедо Јовановића, познатог србског „шилеровца“, рекао је да ће Србија ући у Европску унију, са Србима или без њих), мрзе остале сународнике који никако не желе дасе поевроунијате, сећајући се свега што им је Европа чинила од Средњег века до данас. (Само у XX stoleћу, видели смо Европу како, преко Аустро–Угарске и Немачке од 1914. до 1918. коље и убија по Мачви и Подрињу и оснива концлагоре за непослушне Србе у Болдогасоњу, Нежидеру, и другде стреља ђаке 1941. године у Крагујевцу и убија сто Срба за једног Немца ради одмазде, и, као НАТО–Европа, бомбардује наш народ у Босни 1995. и Србији 1999. године.)

Зато су домаћи еврољуби често србофоби. Њихова перјаница, Петар Луковић виртуални Сен Жист петооктобарске револуције, 30. јуна 2006. у „Пешчанику“ на еврољубивој ТВ–станици Б92, вели за народ од кога биолошки потиче: „Тај народ је необразован, примитиван, он се не купа, народ је често луд, манијакалан, ништа не памти, не зна за кога да гласа, и кад гласа увек гласа за погрешног, не уме да чита /.../ Одвратно ми је, одвратно ми је кад видим овај народ“.

Циљ питања оваквог текста је, између осталог, да покаже каква је веза између евроунијатског духа и србофобије, и да пита да ли је та веза древнија и дубља но што би се могло рећи на основу последња два десетлећа, доба распада СФРЈ. Појмови какви су „Европа“, „унија“, „Европска унија“ морају да нам буду јасне пре но што се суочимо са њиховим ваплоћењем у данашњој стварности Срба, чији „вирус“, по „трилатералцу“ Дејвиду Гомперту, треба „уништити“.

II

Кад Србин чује реч „унија“, одмах му на памет пада унијаћење његових предака, које је Ватикан спроводио уз помоћ Млетака и Хабзбурга, приморавајући децу Светог Саве да признају папу римског, а нудећи им, заузврат, да сачувају свој „гркоисточњачки“ обред. Реч „унија“ нас подсећа на Магавуљевог Пилипенду, који неће да пређе у „царску виру“, макар умро од глади; такође, не можемо ни изговорити ову реч, а да се не сетимо свих лукавстава и подлости којима су се служили латински мисионари да би Србе проверили. Између осталог, у санкт петербуршком часопису „Дух Хришћанина“ (април 1863.), Живојин Жујовић, као студент руске Духовне академије, објавио је чланак „Унијатство у Херцеговини“, у коме такве методе описује. Жујовић уочава да Ватикан и Беч улажу огромне паре у проверавање православних. Сиромашне младиће из Херцеговине преузимају језуити, и брину се за њих: „Домаћи живот будућих фратара је такав да се бољи пожелети не може: живе у пристојним и уредним становима, имају обилну и укусну трпезу, носе прикладну

одећу, једном речју – све што им је потребно и више од тога, налази им се при руди... Учећи своје васпитанике свакидашњој животној мудрости, да им, на пример, лице буде пријатним осмехом украшено кад разговарају са другим људима, а нарочито са силнима овога света, језуити, по Жујовићу, постижу свој циљ: „Млади Херцеговац, после неколико година проведених у Риму, већ више није Хрцеговац; сада је то овејани католик, папист и Италијанац! За њега бисте рекли да се родио у кући првог папиног миљеника: благ, услужан, до крајности обзиран. Све што је у домаћем духу, њему је потпуно страни; све што је драго његовим земљацима, оцу му и мајци, што је пре било драго и њему самом, сада је за њега необразованост и глупост... Још мало па ће му све што је његово рођено постати до крајности одвратно“.

Чим дође у родни крај, почиње да делује међу поунијаћеним Србима, учећи их да одбаце свој дотадашњи идентитет, верски и национални: „Чује ли само фратар да унијат, при сусрету са православним, поздрави овога по народном обичају: „Помози Бог, брате!“ и добије од њега одговор: „Бог ти помог’о, брате!“ одмах наређује унијату да то убудуће не чини. „Кад хоћеш да поздравиш Влаха, реци само: „Хваљен Исус!“ (мада овакав поздрав нема готово никаквог смисла на српском) „А и како ће теби Влах бити брат?“ „Како да зовемо православне?“; питају понизни унијати. „Зовите их *кудрови* (кудриви пси, на српском), *репови* (репоње), *ркаћи* (бикови који руше ограде и ниште усеве)“, сведочи Жујовић о методама антиправославне пропаганде.

Чувени херцеговачки архимандрит Јоаникије (Памучина), кога Жујовић цитира, овако описује свој разговор са једним Србином унијатом:

„У једном селу где сам се и ја догодио у кући сиромашног православног хришћанина, дође ми у кућу домаћинов сусед унијат. После краћег разговора, запитам га ја: – Зашто ви толико мрзите и свакојаким бесчастним именом грдите своју сабраћу, православне Србе? – Не питајте ме, оче, за то сам се сад с својим патром свадија, па ме већ и због овога сигурно неће мимоићи нека беда! – Каква то беда? – запитам га ја. – Такав да ми и за оно триба сутра (када се будемо скупили у цркву на богослужење) изит изван пука. Питали сте зашто ми ружећим именима зове православне? А зар не знате да нас патри малтене силом на то натеравају? А ево како је још придикао патер. Ја га малопре упитам: – Хоће ли се кудрови спас’, и хоће ли и они у рај? – Шути! – јетко ме је прекинуо фратар. – Кудровска вира је никаква (најгора) вира; они нису достојни ни носити име људи! Кудрови у Бога не вирују, од њих нема гориј нико на овом свиту; они су иљаду пути грђи него Турци, и боље се иљаду пути потурчити, него њихову виру примити. Ко год не вирује у светог оца папу, он у рај не море, окром дите од седам годишта. – На то му ја одговорим: – Хоће ли то бити тако, патре? И како то тако да море бит, кад се они моле Богу као и ми, и исповидају, и причешћују се, и посте и боље него ми? Како се само разгъевии на мене патер, како ме је погледао. Просто сам се престрашио. Па онда одједном

загалами: – Ни једне више, проклетниче... Дабогда занимаио!“ /.../Сутрадан – наставља отац Памучина – пун жалости и јада пођем код фратра, и пошто се обично поздравимо, рекнем му: – Шта сте ви то море синоћ говорили пред простим људима, зашто ширите тако ниске мисли као оно синоћ кад сте били у том и том селу? Или можда мислите да је ово папина а не турска земља, да су све ово пуне њиве, па сте изнели сваког семена да сејете куда вама драго? Варате се, љубезни! Таквим проповедима ви само унижавате себе. Зар је јеванђеље то што сте ви синоћ говорили? Тако ли ваша богословија учи? – Донекле збуњен мојим речима, фратар ми доста заобилазно одговори: – Зашто бих ја о вам ружно говорио, та ми смо скоро једноверци, и наша вира је од грчко–источне само у два–три ричи разлучила? Ако сам синоћ што и беседија, беседија сам за Луторе и Калвине.“

Архимандрит Памучина наводи још једну врло интересантну фратарску проповед. Ево одломка из те проповеди, од речи до речи:

„Немојте се Богом клети, најбоље вирујте у светог оца папу, па поштујте свога редовника исто како Бога; јер ви Бога не видите и не знате, но мисто Бога гледајте свога редовника; па како год вам он каже, онако је истина, исто као да вам самиј Бог каже. Ја Бога видим сваки час, и да ја оћу сад би сиша овди Исукрст, но ја нећу, будући да сте ви грешни. Кудровима (православнима) ништа не вирујте, и држите их за никакаву виру, – и, ако морете, тајно да нико не види, урадите им свако зло, убите га, украдите му, слажите му, одајте га силноме, па не би ли се ова никаква вира, што у светог оца папу не вирује, искоренила; и ово све кад би извршили, било би довољно за спасење душа.“

Зар је онда чудно што су се поунијађени Срби однорађавали? Александар Фјодорович Хиљфердинг, руски фолклориста, био је од 1856. до 1859. године конзул Руске царевине у Босни. Он је то однорађавање врло лепо запазио: „Србин–католик баца све што је српско као православно и неће да зна за српску отаџбину и српску земљу. Он зна само за своју ужу домовину, па се назива Бошњак, Херцеговцем, Славонцем, према покрајини где се родио. Свој језик не назива српским, него босанским, херцеговачким, далматинским, итд. Кад хоће да да шири појам о језику који је један исти и у Босни, и у Херцеговини, и у Славонији, он га назива „нашким језиком“, јер ни сам нема опште отаџбине, нема општег народног имена. Осим своје уске области, има још само једну отаџбину – а то је римокатоличка црква“.

Ти Срби, који су говорили „нашким“ језиком касније су скоро сви постали србофоби, то јест Хрвати. Ево како о том феномену говори епископ бачки Иринеј (Буловић), у свом излагању на скупу „Српско питање и србистика“, одржаном 23. и 24. новембра 2007. године у Новом Саду:

„Само бих хтео да кажем да верујем да, ако не шири слојеви наше интелигенције, свакако ви са овим знањима која поседујете и учествујући у оваквим научним и

духовним прегнућима не прихватају неоправдану оптужбу коју многи често олако изричу на рачун наше Цркве, Српске Православне Цркве. А та оптужба се састоји у следећем: да је наводно Црква испословала или чак одлучно захтевала да се за припаднике српског етноса и српског језика могу признавати само они који су православне вере. То није тачно. Ни историјски, ни теолошки, ни духовно. Црква никада није правила конфузију, збрку између народносне припадности и верске припадности. То не чини ни данас. Далеко би нас то одвело. Можда би једног дана вредело да и то буде тема разговора, научног разговора, стручног разговора. О томе који су све разлози доводили до те појаве да многи чланови нашег народа, а таквих појава има и код суседних народа, и код Грка и код Бугара у нешто друкчијој форми, да ти припадници нашег народа са својом другачијом или новом конфесионалном или верском припадношћу доста лако мењају националну свест. И не само то, него у свом новом идентитету постају нетрпељиви, нетрпељивији према свом стварном пореклу и својим стварним прецима, него што су то они који су исконски и без своје кривице или заслуге били нешто друго, а не Срби.

Дозволићете ми да наведем најдрастичнији пример који ја знам у свом искуству. Сви смо у медијима наилазили на име извесног Ђапића, вође Хрватске странке права, данас. Човека који могло би се рећи је ето, главни, дежурни, неоуस्ताшoidни идеолог у суседној Хрватској. Видимо понекад у медијима неке његове изјаве. Све су екстремне. Све у нешто завијеној форми понављају старе идеје Анта Старчевића, па и у неку руку Павелића и осталих непријатеља и злотора српског народа. Ја сам се, наишавши на то име у медијима, сетио свог детињства. Раног, предшколског и у основној школи у Станишићу овде, у близини Сомбора где сам рођен и одрастао у раном детињству. Сетио сам се да је у паралелној улици са оним где сам живео ја са родитељима, била нека породица Ђапића, и да су они били чак у изузетно пријатељским односима са мојим родитељима и нисам био сигуран да ли као неки далеки род или неки присни пријатељи, кумови, нешто; остало ми је у сећању. И питам ја своју мајку; жива је мајка, код мене је овде данас. Мама, молим те, не објашњавај ми зашто питам, можеш ли ми рећи у каквом смо односу, ко су нама ови Ђапићи у суседној улици? Само сам тако питао, једноставно. Она, као да је прозрела зашто ја то питам, каже мени, знаш синко, њих има и наших и њихових. Народски одговор, који, преведен, значи: они се изјашњавају и као Срби и као Хрвати. Неки су Срби, неки су Хрвати.

После тога, владика Фотије, данашњи епископ далматински, мени у разговору каже, био сам на гробљу твојих предака, одакле су твоји, поникли, у Далмацији. Тамо сам констатовао да на том гробљу углавном постоје два презимена, има још неких, али два најмногобројнија, то су Гуровићи, твоји преци и то су Ђапићи. И каже, не само то, него сам наишао, показали су ми ови сељаци који још тамо живе,

гроб рођеног деде овог овде усташе у Хрватској. Дакле, том човеку није неки предак ускок у 16. веку био православне вере, па сад добро, прошло је 300–400 година и они су се асимилирали, утопили као Жумберак, као неки други крајеви. То је историјска чињеница. Њих има у Жумберку, тих људи, који се зову не само Ђорђевићи и Јовановићи, него чак и Поповићи. Па данас кажу да су Хрвати. По вери су унијати, значи нису ни католици прави. То се зна историјски, да су они поунијаћени српски ускоци. То није та историја. Ово је рођени деда, којег је овај вероватно и запамтио, али и ако и није, углавном му је рођени деда. Дакле, искључено је да је Српска Православна Црква и то у периоду југословенства као владајуће идеје, на простору где наш народ живи, то је углавном 20. век, да је Српска Православна Црква могла да утиче на избор националне свести, и то још те екстремне шовинистичке идеологије код тог неког Ђапића, који је по овим, да кажем објективним критеријумима, потмак српских предака, изданак српског народа, али по његовом избору и опредељењу није му довољно да не само не буде, него му је потреба да буде изразит антисрбин.“ Тако владика бачки Иринеј, после скупа у Равени.

Дакле, да подвучемо: за Србина, реч „унија“ има непријатно звучање. Многи Срби су били жртве унијатства: насиљем, обманом и материјалним комфором мамљени су да остану при свом, „источном“, „бизантском“ литургијском обреду, а признају врховну власт папе римског, сједињујући се са тзв. „Универзалном Црквом“. Такви Срби су постепено престајали да буду Срби – прво су себе називали по областима у којим су живели, а затим је Ватикан од њих праврио Хрвате.

Пошто је основа хрватства србифобија заснована на ватиканској мржњи према православном „шизматичима“, логично је да се против Срба, као православних, мрских „бизантинаца“, води рат до истребљења, или до њиховог претварања у папопоклонике.

III

Европа је, на својим почецима, била једно, као Римско царство. Римско царство није „испарило“: оно је наставило да постоји кроз Византију Св. равноапостолног цара Константина, који оснива Нови Рим, Цариград. Како каже Георгије Острогорски, говорећи о ситуацији Запада који је, у доба „сеобе народа“, пао под власт варвара: „Цар (у Цариграду, нап. В. Д.) се и даље сматрао поглаваром целог Римског царства и целе хришћанске васељене. Земље које су некад биле делови Римске империје сматране су за његов вечити и неотуђиви посед. Зато је Св. цар Јустинијан (526–565), по Острогорском, кренуо да „поврати своје римско наслеђе, да ослободи римску земљу од власти варвара и аријанских јеретика и да успостави Империју у њеним старим границама, као једино римско и правоверно царство“. Основа те јединствене Европе било је „римско државно уређење, грчка култура и

хришћанска вера“ (при чему овај ред навођења у делу Острогорског, аксиолошки гледано, треба обрнути: хришћанска вера, грчка култура и римско државно уређење). Зато Византинци себе нису сматрали „Грцима“, него „Римљанима“ – Ромејима, чувајући протоевропско наслеђе неокрњеним. Као што уочава наш угледни геополитичар Милош Кнежевић: „Византија није могла, нити хтела, да сруши Западно Римско царство, она је била његов одвојени, други и моћнији део. Рим је пао под најездама и услед разарања северних варвара. Римски Запад је реварваризован, дакле, примитивизован. Између културе придошлица и римских тековина није било културне непосредности и сабирања, те тековине посредовала је и наследила Византија. Непосредна наследница Византије је касније постала Русија и неке земље и народи источне, тј. југоисточне Европе“.

Али, шта се десило са Византијом?

Она је, на Западу, презрена и одбачена и порекнута као Европа. Хегел целу историју Источног Царства Ромеја своди на „одвратну слику слабости, у којој бедне, штавише, апсурдне страсти нису дале да настану велике мисли, дела и индивидууми“. Милош Кнежевић указује на чињеницу да „Западна Европа прећуткује, потцењује и неподаштава Византију, и то чини веома дуго“, мада је Византија трајала дуже од старог Рима; превиђа се да се „романство за много векова продужило у ромејству“.

Шта се, у ствари, десило?

Угледни грчки теолог, митрополит Јеротеј Влахос, јасно нам то тумачи у свом огледу „Међусобни утицај богословља и политике у Европи“:

„Данас се доста говори о уједињеној Европи, о монетарној и економској унији, и због тога би ваљало да на кратко сагледамо како је све почело, ко су били људи који су допринели овом покрету за уједињење Европе и шта чини кратак историјат уједињења европских народа.“

После Другог светског рата Европљани су почели да бивају свесни потребе за организовањем Европе, у виду савеза, да би био избегнут нови светски рат.

Жан Моне, бивши произвођач коњака, први је схватио да ће Европа постати богата и јака не помоћу великих споразума, „већ сасвим новим и стабилним законодавством, политичким договорима и одборима који ће довести до суштинског заједништва“.

Моне је, заједно са Робертом Шуманом, министром спољних послова Француске, израдио познати Шуманов план, који представља документ о почетку савременог европског уједињења, у сарадњи са Конрадом Аденауером, канцеларом Немачке. Камен темељац се повезује „са производњом челика и угља, који је за Европу ’50–тих година била основни фактор економског просперитета“.

Карактеристични су називи које је временом добијала унија европских држава.

1948. формира се Западни Савез, а после њега Европска организација за економску сарадњу, са циљем да се подели америчка помоћ. 1950. Шуман представља план за оснивање Европске заједнице угља и челика који потписују Белгија, Немачка, Француска, Италија, Луксембург и Холандија. 1954. Западни Савез мења име у Западно европска унија (ЗЕУ). 1957. формирају се Европска економска заједница (ЕЕЗ) и Европска заједница за атомску енергију. 1960. формира се Европска зона слободних трансакција, чије чланице су земље које нису биле чланице Европске економске заједнице, као што су: Велика Британија, Шведска, Норвешка, Данска, Аустрија, Португал, Исланд, Швајцарска и Финска. 1991. Европска економска заједница мења име у Европску унију.

Током формирања Европске уније усвојени су разни уговори као што су: Римски споразум из 1957; Шенгенски споразум, за заједничку заштиту јединственог европског простора из 1990; Мастрихтски уговор, за монетарно уједињење Европе 1991. и последњи – Амстердамски споразум.

Данас, Европску унију чине петнаест (15) европских држава, међу којима је и Грчка, која је постала чланица 1981.

По подацима из Светске хришћанске енциклопедије 1990. у Европи „12“ („Дванаесторице“, прим.) проценат становништва у погледу религије делио се на следеће: 86,86% су хришћани, 11,50% атеисти, 1,50% мухамеданци и 0,50% Јевреји. Од хришћана 58/ су католици, а 28% чине протестанти, англиканци и православци. Данас је стање умногоме другачије.

Очигледно је да данашњом Европском Унијом углавном владају паписти и протестанти, јер православци чине мањину. Сигурно, требало би да се подсетимо да, као што кажу многи савремени историчари, главнину Европљана чине потомци старих Ромеја (Римљана, прим.В.Д.) које су поробила германска племена, заузевши западни део византијског Царства. Тако данас, главнина Европљана има ромејско порекло, док такозвану владајућу класу чине потомци франачких освајача. Дакле, подизањем здања данашње Европе, поново израња Европа као царство Карла Великог, а он је, узред буди речено, отац савремене Европе, који је смртно мрзео ромејску традицију. Познато је да француско–немачке снаге данас руководе Европом.

Међутим, с друге стране, много европског света у својој националној подсвести носи сећања и архетипове из јелинства и због тога поштују и цене православну традицију. Данас се, на европском простору дешава велика обнова. Многи Европљани проучавају текстове Црквених Отаца, цене нашу традицију, постају православци, оснивају катедре на универзитетима где изучавају православно богословље, објављују историјске књиге и анализе из којих се промаља истина да су Европу освојили тзв. варвари. Због тога, нас православце чека велико дело које треба да остваримо у Европи. Верујем да би ово враћање у живот, али и покушај да

оплодимо ову унутарњу тежњу Европе, требало да буде велика идеја нашег нараштаја. Чека нас, међутим, велики посао, јер како ћемо у наставку видети, свеколики наш начин живота, упркос тежњама, служио је идеолошким струјама које су владале протеклих векова у Европи. /.../

Познато је из многих студија да се на Западу развио посебан начин живота, различит од начина живота који је владао на православном Истоку. Постоји, дакле, јасно разликовање између Истока и Запада у виду погледа на свет.

Професор Мариос Бегзос усмерава своју пажњу на пет основних показатеља који означавају разлику између такозваног западног средњег века и Византије. Наравно, наглашава да су границе Средњег века и Византије непоуздане, управо стога што су повучене после историчара хуманиста, док људи тог доба нити су осећали да живе у Средњем веку – као да је постојала празнина између историјских епоха, нити су, такође, осећали да живе у византијској држави, пошто је граница Византије обележена тек на почетку 16. века, после пада Константинопоља, који је био престоница Византијског Царства. Пет показатеља разлике између два културна обрасца јесу евидентни и сликовити.

Прво, на западу је владао такозвани материјализам, јер су давали предност јединству твари, док је на истоку предност давана личности. То је видљиво у учењу о Светој Тројици. Латински оци, говорећи о Богу, кретали су од твари и стизали до личности, док су православни ромејски оци, као што су Три Јерарха, материју подређивали личностима, пошто личност Оца рађа Сина и исходи Светог Духа. Начин на који су се Латини бавили теологијом одвео их је у јерес *filioque*.

Друго, на Западу је у свим фазама историјског живота предност давана рационалном становишту и брзо се развио рационализам, идеализам, схоластицизам. Ово јасно видимо у периоду од Августина до просветитеља. На Истоку, међутим, предност је давана егзистенцијалном знању, а то је изражено апофатизмом. Апофатизам не значи агностицизам, већ знање које надилази чувствено, знање које произилази из Откривења Божијег, које човеку који га задобија нуди живот у смиренуомљу.

Треће, на Западу се нагло развило законодавство, и њему је знатно допринела владавина римског права, а свакако без утицаја православног схватања о спасењу човека. Тако, на Западу, „морал постају закон, законска кривица и законска правда“. Насупрот томе, на православном Истоку, под утицајем Светих Отаца Цркве, говори се о исцељењу човекове душе, дакле, „морал је исцелитељство и оздрављење“. Можемо да видимо у делима Светих Отаца Цркве да се морал поистовећује и најјаче веже за подвижништво. И, сигурно, када причамо о подвижништву подразумевамо исцељење. Ради се, дакле, о начину на који се човек лечи, да би се излечен сусрео са Богом.

Четврто, као последица свеколиког начина мишљења који се појавио на Западу, развила се посебна еклисиологија која се сажима у речи „папизам“, као што се види у надмоћи епископа римског, непогрешивости папе и Свете столице (Ватикана). Тако, „папска институција је последица везе између латинске материјалистичке метафизике и римског права западног средњовековног хришћанства“. Супротно, на православном Истоку влада саборност са пентархијом. Како истиче професор Мариос Бегзос: „Институција Сабора ограничава узношење епископског трона, при чему и велике историјске титуле, па чак и права престола, подређује групном телу епископа. Трон је историјски, али остаје поштован и у сваком случају литургијски служи саборности“ (Сазив и председавање Сабором).

Пето, на Западу се развио посебан феномен под називом феудализам, по коме се заједница образује расистички, у складу са пореклом и рођењем сваког човека. Супротно, на православном Истоку није постојао овај расистички феудализам, већ је деловало државно јемство: „Економија се формира и делује путем државног посредовања у корист слабијих класа (ситних сељака), а на уштрб јачих фактора (великопоседника и еснафа)“. Тако је онемогућен развој средњовековног феудализма и потоња урбанизација.

Постаје, најзад, очигледно да постоји огромна разлика између западне и источне традиције на свим пољима: мишљења, државног уређења и понашања. Ово је, наравно, последица велике промене која се догодила на Западу, после премештања престонице Византијске државе са запада на исток (Константинопољ) и настанка духовне празнине на Западу. Ова велика промена на западном простору чини се још већом кад се сагледа учење великих ромејских Отаца, а посебно Отаца 4. века који су на савршен начин износили истину Откривења, одговарајући на питања старих грчких философа. Разлике Запада од Истока су новог политичко–теолошког концепта који се тамо појавио и који је, у извесном смислу, остао до данас.“

Дакле, митрополит Јеротеј Влахос говори нам о највећој трагедији Европе: у првом миленијуму, њу обједињује иста вера и благодат Божја, од Северне Африке до Ирске. У другом миленијуму, она је сурово подељена, и та подела траје до данас. Јер, истинско јединство могуће је само у Христу и светима Његовим, којима се Црква Истока и Запада красила у првом хиљадугођу од рођења Господњег.

IV

Јединство Европе први је нарушио папски Рим, уведевши нове, Истини туђе догмате и обједињујући франачке варваре у борби против престонице Истока и Запада, Новог Рима, Константинопоља. Папа Лав III крунисао је неписменог франачког владара, Карла Великог, круном Светог Римског царства, да би подигао свој ауторитет и очувао моћ и власт. Жак Ле Гоф, у свом делу „Средњовековна

цивилизација Западне Европе“, сматра да је Лав III имао намеру да преко Карла Великог (иначе ревносног борца за јеретичко filioque) искористи да би „успоставио примат римског понтифекса над целом Црквом“. Аустријски социолог Ханес Хофбауер, у својој студији „Проширење Европске уније на Исток. Од Drang nach Osten до периферије ЕУ интеграције“, истиче да је Карло Велики своје царство „схватио као васкрс Imperium Romanum, а његови поданици су га звали Pater Europae“.

Дакле, римски папа је устао против јединства Римског царства и василевса у Константинопољу, узурпатора Карла Великог прогласио за цара Римске империје и државу Немаца и Француза прогласио „Европом“. Зар је случајно да се као „Дан Европе“ у данашњој Европској унији слави дан крунисања Карла Великог у Ахену, и да се онима који су допринели „евро–интегрисању“ додељује награда „Карло Велики“ (коју је, између осталог, примио и Бил Клинтон)? Зар је онда случајно што потомак Карлових настављача, Хабзбурга, Ото фон Хабзбург, јасно вели да „поседујемо европски симбол који подједнако припада свим народима, а то је круна Св. римског царства у којој је отелотворена традиција Карла Великог, владара уједињеног Запада“?

И зар је случајно што италијански евроинтегративац Романо Проди тврди да су „Европљани трагали за јединством које је изгубљено и никад повраћено после пада велике империје Карла Великог“? И зато „као европска култура у стриктном смислу речи подразумева се, наиме, германо–романски културни конструкт, док се византијска, тј. грчко–словенска синтеза маргинализује и повлачи из европског значења“ (Милош Кнежевић). Наравно, јасно је због чега је онда Византија, како уочава Ернест Бенц, и развој Запада посматрала „као заједничку побуну римског бискупа и западних варварских краљева, који једни другима дају позиције власти и правне титуле на које немају легитимно право.“

V

Суштина данашње Европске уније јесте у томе да се она представља као права и потпуна Европа, Европа осим које друге нема. У ствари, како је то запазио још кнез Николај Трубецкој, у својој књизи „Европа и човечанство“, Романогермани су своју цивилизацију прогласили најбољом, највишом и једином достојном човека, и почели ту и такву цивилизацију (названу „Европа“) да намећу остатку човечанства. Као што показује Ханес Хофбауер у својој студији о проширењу ЕУ на Исток, романогерманска европеизација лежи у основи савремене идеје стварања Европске уније. С друге стране, Европска унија какву данас знамо настаје на основу великог споразума између Сједињених Америчких Држава и Ватикана, постигнутог крајем II светског рата, када Рузвелтова Америка добија пристанак папе Пија XII да исти

напусти подршку Силама осовине зарад споразума са Вашингтоном. Бела кућа се обавезује да ће гледати кроз прсте римокатоличким клерофашистима и клеронацистима и да ће наставити осовинску борбу против бољшевизма, а Ватикан обећава свесрдну помоћ Белој кући у американизацији европских интеграција после II светског рата. Изврсну студију о томе написала је, на основу архивске грађе, Ани Лакроа Риз, француска историчарка (А. Л. Риз: „Ватикан, Европа и Рајх од I светског рата до Хладног рата, Службени гласник, Београд 2006.) Из књиге сазнајемо да се папа Пије одлучно ангажовао у заустављању процеса денацификације у Немачкој, јер је то „освета“. Од Пољака, римокатолика, тражио је да опросте Немцима, што треба да учине и други народи које је Хитлерова чизма газила: „Иако су ти народи за време рата претрпели од Немачке сурове и тешке јаде, они треба да буду великодушни, да забораве прошлост и да вам, исто као и остатку Европе и човечанства, пруже наду у једно боље сутра, обележено љубављу“. Познати штићеник папе Пија XII, монсињор Худал, пронацистички „вођа немачке католичке заједнице у Риму, недвосмислено је подржавао Хитлера у борби против бољшевизма“, због чега је добио похвале од самог Алфреда Розенберга. У постхумно објављеном дневнику, под насловом „Животна исповест једног остарелог бискупа“, Худал се дивео немачком народу у борби против бољшевизма и захваљивао Богу што му је омогућио да набави лажне легитимације уз помоћ којих су нацисти бежали у „срећније земље“ (израз самог Худала). Дотични Пијев штићеник је спасао, давши му пасош Црвеног крста, и Франца Штангла, управника логора у Собибору и Треблинки. У послу је био и монсињор Мунх, немачко–амерички бискуп, рођен у Висконсину, који је био „свештеник америчких окупационих снага“ у Немачкој. Уз помоћ Ватикана, Американци су обновили рад немачких демохришћанских партија, и ангажовали као државнике нове Немачке (која ће постати „погонска сила“ Европске уније) римокатоличке политичаре, који су више од десет година подржавали нацисте, и међу којима су се истицали људи попут Конрада Аденауера, градоначелника Келна, Голбаха, градоначелника Минхена, Зибекера, градоначелника Марбурга, итд. Генерал војске САД, Двајт Ајзенхауер, посетио је папу Пија XII и изразио жељу да Америка своју политику у Немачкој изгради на сарадњи с Ватиканом, чиме се испунио папин план: „рехристијанизација немачких маса, учешће католика у политичком животу, консолидација онога што је остало од немачког организма, кога је Ватикан сматрао бедемом пред свјетским продором, и одбрана јединства Немачке“.

Чувени Хувер долази код папе Пија XII 1946. и 1947, по задужењу банкара са Вол Стрита, да се распита о могућностима улагања у немачку привреду. Кад је договор постигнут, Ватикан и САД су учинили све да се створи мит о тобожњем отпору немачких бискупа Хитлеровој политици. Немачка није остала дужна:

рецимо, око 1965. исплаћивала је Ватикану триста милиона долара годишње.

Папа је радио на уједињењу Европе под америчким протекторатом. Руска историчарка Ана Филимонова каже: „У послератном периоду Пије XII настојао је да консилудују католичку Европу као противтежу комунистичком систему, путем уједињавања земаља – агресора (из II светског рата, нап. В. Д.) са другим европским земљама у разним савезима. Није случајно договор о Европском економском савезу био потписан у Риму 25. марта 1957, с благословом папе Пија XII. Штавише, понтифекс је у Ватикану сабрао много угледних економиста, који су разрадили програм економског развоја, чија је главна тачка била широка експанзија економије католичких земаља. Папина иницијатива наишла је на подршку у САД: председник Труман и два највећа ауторитета америчке политике – Д. Далас и Дејвид Рокфелер изразили су спремност да учествују у финансирању поменутог пројекта и одобрили су идеју комбиновања религије и политике“.

Сређином осамдесетих година XX века, папа Иван Павао II и председник САД Реган наставили су сарадњу у области „евроатлантских интеграција“: договарали су рушење комунизма у Источној Европи. Рушење комунизма подразумевало је и разарање Југославије, у којој су Срби живели са надом да ће моћи да сачувају државу која их је, први пут у историји, ујединила.

VI

О тајни србобобне Европе у наше дане са светониколајевском одлучношћу говори србски полихистар и хришћански хуманиста, Предраг Р. Драгић Кијук. У својој књизи „Беседе о Европи“ он нас суочава управо са кључном тајном интегрисања савремене Европе: то је савез два империјализма, ватиканског и Вашингтонског. Ево шта нам Кијук каже о једном симболичком чину с краја Другог светског рата:

„Дуга је традиција тог постхуманизма и сваком озбиљном интелектуалцу, европском и светском, било је јасно да се нешто, у патолошком смислу, одиграва на крају Другог светског рата. Баш зато, ево нешто о историји једне нововековне драме. Они који међу нама дуже памте знају да је прослављени генерал Патон, генерал америчке војске, по струци био историчар. Уласком на територију Немачке, генерал Патон је учинио огроман напор да, са једне стране, разбије све SS дивизије, а да са друге стране, као историчар, понађе нешто што се назива „дарским ознакама“. Разумљиво, прича која следи нема никакве везе са црквеном традицијом. Црквена традиција им о томе своје тумачење. Ово је езотеријска прича хришћанске политичке заједнице чији рецидиви трају до дана данашњег.

Схвативши да град Нирнберг брани 23.000 есесоваца, генерал Патон је с правом

утврдио да то што он тражи мора бити у том граду у коме се нацисти са огромном силином бране. И то је било тачно. Он је освојио град Нирнберг и успео да у цркви Свете Катарине пронађе „царске ознаке“, пронађе тзв. *Лонгиново копље*, јер онај ко поседује *Лонгиново копље*, којим је прободен и убијен Господ Исус Христос, тај ће владати светом. Дакле, сва моћ света припада њему. Од 30. априла 1945. године до 6. јануара 1946. они ће држати „царске ознаке“ сматрајући да им оне с правом припадају, одупирући се притиску европских држава да „царске ознаке“ најзад дођу тамо где им је место. На велики притисак Американци су морали да врате „царске ознаке“ заједно са *Лонгиновим копљем* у један замак близу Беча где се и данас налазе. Реч је о познатом музеју, у ствари Световној ризници у Хофбургу. У том чину неки европски интелектуалци, који су се бавили езотеријом хришћанске политичке заједнице онако како езотерију види та неаутентична, квазихришћанска западна цивилизација, уочавају почетак злоћудног постхуманизма. За ову прилику, и истим поводом, а претпостављам да то може бити занимљиво, изговорићу имена двојице актера који су учествовали у операцији селидбе „царског блага“. Поручник који се бавио надзором селидбе „царских ознака“ из Нирнберга у Беч био је поручник Олбрајт. Генерал који је бургермајстеру Беча предао „царске ознаке“ и *Лонгиново копље* у име САД звао се Марк Кларк.“

Кијук описује настанак вашингтонско–ватиканског савеза:

„Али, дабоме, све појаве у свету имају своју предисторију, па у том смислу и помињана политичка патологија као историја зла мора да има неки почетак и пре овог симболичног почетка. Тај симболични почетак се већ назире током Другог светског рата када ће све учесталији бити односи између САД и основног политичког ауторитета, најстаријег политичког ауторитета хришћанске заједнице а то значи римокатоличког центра, папства или Ватикана. 1942. године Рузвелт ће послати познатог америчког индустријалца Тејлора да преговара са папом Пијем XII који је ватиканског мандарина упозорио како Американци имају тачне податке шта се чини са Србима и Јеврејима и да тражи од њега да се огласи макар по питању страдања Јевреја што је он, разуме се, одбио. Већ 1943. године са њим ће се четири пута састати њујоршки бискуп Спелман који ће касније с правом добити надимак „папопроизвођач“. Реч је о онима који имају утицаја и који бирају и постављају папе. Од краја 1943. године ће САД преузети потпуни утицај над римокатоличким центром и у будућности ће они бирати папе на трону Светога Петра. Разуме се да најстарији политички ауторитет неће у ту принудну трговину и усмеравано вазалство ући потпуно безазлено, наивно, и без неких својих рачуница. И тај рачун се убрзо могао препознати у папској традиционалној облапорности па већ 1945. ће у ватиканску касу да се слије 4 милијарде долара а за узврат ће Американци као награду добити четири кардиналска шешира. Тако ће најзад и Американци моћи да

се похвале да имају кардинале, ако не од водећег „верског“ утицаја, а оно од неког утицаја када је у питању папска држава.

1943. (захваљујући њујоршком надбискупу Спелману – који је био сасвим у току са догађајима у Хрватској и геноцидом над Србима) папа ће ипак схватити да је учинио највећу грешку када је потписао Конкордат са Хитлером 1933, иако то његови верници углавном нису знали. Скоро да нема ниједног бискупа, ниједног надбискупа на територији Европе који није подржавао политику светских злочина Адолфа Хитлера. Уосталом, постоји мноштво литературе која говори о сарадњи римокатоличке и протестантске цркве са Хитлером.

Упозорен од Американаца да је направио, можда први пут, велику политичку грешку, папа Пије XII, један од најпознатијих антисловенских папа, покушава да изврши неку врсту ретерирања и да амортизује своју политичку грешку, иако током 1943. још увек нејасно. То је година у којој он преиспитује хоће ли доиста Адолф Хитлер завладати светом или ће светом ипак завладати САД. И то ће бити основни разлог што 16. октобра 1943. године папа неће реаговати када је 1.259 Јевреја из јужног дела Рима, у коме је у то време живео највећи број Јевреја, насилно похватано а од тог броја 1.007 одведено директно у Аушвиц. Ни тада се наследник Св. Петра и велики брижни свети отац није огласио поводом таквог злочина. Од 1944. године ће се та ситуација мењати. И, несумњиво, сада ново успостављена осовина између папске државе и САД је јачала и како је то рекао Авро Менхетен, највећи стручњак за историју Ватикана уз Карлхајнца Дешнера, „Америка је постала оружје римокатоличке цркве“. Дакле, на политичком плану паписти и глобалисти су нашли апсолутно заједнички интерес. Тај интерес траје до дана данашњег и, разумљиво, он је видљив захваљујући траговима новца: 35 процената новца које поседује Ватикан слива се из САД а 18 процената из Немачке. Сада када је Немачка уједињена, ових 18 процената сигурно ће да нарасту.“

Та светска лаж се, по Кијуку, сурово изругује Србима:

„Према томе, нова осовина са постхуманистичким погледом на свет траје од 1945. године. И то је био разлог што су нико други него САД ставиле тачку на злочине римокатоличког клера, јер то је била цена нове алијансе, и ставиле тачку на злочине нацистичке Немачке и фашистичке Европе јер је требало опрати биографију квазихришћанске Европе. Том циљу служиће и избор нацисте Курта Валдхајма за председника УН или новог папе, члана Хитлерове младежи, Јозефа Рацингера (Бенедикт XVI), произведеног у Пентагону. У последњем случају купопродајно душебрижништво запечаћено је одлуком папе Рацингера да за председника *Конгрегације за пропаганду вере* доведе Вилијама Ј. Леваду, надбискупа из Сан Франциска. Није Италија једини пример фашизма. Фашизам је био необично развијен и у Великој Британији, у којој су били хапшени, а у Француској поготово.

Дакле, требало је, на сваки начин, спречити даљу постхитлерску причу па је у оквиру УН стављена тачка на све фашистичке злочине. Тако су Стејт департамент и УН наставиле са одобравајућим ћутањем о злочинима над српским православним народом. Зато је и заведен јасеновачки мук у земљама евроатлантских заједница, пошто у Јасеновцу нису убијани нити муслимански нити католички већ искључиво православни Срби. Цифра, колико год то за лажне хуманисте изгледало чудно да се неко бави бројем жртава, никада није утврђена и никада неће бити утврђена јер су Хрвати на својој територији спроводили и *статистички геноцид*, потпуно нови геноцид у историји света. Он никада нигде није поновљен сем у Хрватској. Ми, на жалост, ни у Краљевини Југославији нисмо знали који је број Срба живео на територији Хрватске, па пошто не знамо њихов број, јер су све статистике лажне, ми не можемо ни на основу броја умрлих, а и њих нисмо пописали, у потпуности знати којих је размера тај злочин.

Међутим, данас и САД и Израел и Хрватска умањују број уморених Срба у Јасеновцу (уместо 700.000 наводно 70.000) као што папе тврде да о томе нису ништа знале – као да Би–Би–Си није, још 16. фебруара 1942, „*јављао да се најгнуснији злочини догађају у близини загребачког надбискупа*“. Такав однос према српском православном народу задржан је и у постхуманистичком периоду, додатно и због тога што светска цивилизација западних хришћана и глобална хришћанска заједница имају амбиција да реализују свој антихришћански програм. Овакав програм се управо одсликава у односу према Србима, приликом распада старе комунистичке Југославије и стварања нових држава на истој територији. За оне који у расправама говоре о српским претеривањима, као хрватски премијер Санадер, довољно је констатовати да цифре које износе немачки генерали иду од милион до милион и седам стотина хиљада на зверски начин побијених Срба. Претпоставља се да су, у својој педантности, и овога пута Немци у праву. Напоменимо да су антифашистичке снаге у Хрватској били Срби у висини 95% што последично потврђују документа Немачке и савезника о укупном броју побијених Срба у Другом светском рату а који износи 1.200.000. Најзад, о бестијаријуму хрватских усташа који се обрушио на православне Србе у НДХ, Немци износе следеће бројке: генералмајор Ернст Фик тврди да је „*заклано*“ 600 до 700.000 Срба, Херман Нојбахер хрватска претеривања о милион побијених своди на 750.000, а Улрих фон Хасел на 1,8 милиона Срба.

За постхуманистичку америчку цивилизацију карактеристично је прихватање нацистичких злочинаца који су, јер је створена нова ватиканско–вашингтонска осовина, били импортовани из Европе на територију САД, и то пре свега, ако се не варам, уз помоћ хрватског „*Завода Светог Јеронима*“ преко којег је 12.500 нациста отишло у сигурни свет, у САД. Господин Буш Старији је донео једну уредбу, забранио проучавања у институту који је имао попис свих немачких уселеника

нацистичке припадности и разуме се и истраживање њихових биографија, тачније шта су радили од 1945. године до његове владавине. Неки слободни писци, фриленсери су на основу података до којих су могли да дођу објавили књигу под називом „Пацовски канали“, после које се више нико у демократској Америци није усудио да се тиме бави. Али то је нешто природно за америчку демократију и зато нема ничег необичног у томе што је рецимо књига генерала Мекензија („Мировњак – пут до Сарајева“) забрањена да се уноси у САД. Има много сличних појава које илуструју како тече живот у земљи највеће силе света (на пример смрт 46 најближих Клинтонових сарадника или смрт свих сарадника режисера Стенли Кјубрика који су, 1969, радили на студијском приказивању /!?!/ наводног спуштања првог човека на Месец – а што је немачки телевизијски програм „Арте“ документовао у емисији априла 2004.).“ После овог „рендгенског снимка“ америчко-ватиканских“ лажи, Кијук нам сведочи да и Европа живи са својим хитлеровским наслеђем, које САД „превиђају“:

„Однос према нацистичким злочинима ће бити настављени и у другим примерима. Бискуп Данцинга, Карл Марија Шплет, као један од највећих злочинаца Другог светског рата, већ ће 1956. године бити ослобођен. Због својих година, а и временске прилике нису биле повољне, он није одмах отишао да прими благослов од светог оца папе. Али га је 1957. примио Пије XII и даровао за све што је чинио у животу. Истовремено, у Америци расте проценат католицизма и утицај. Католички клан Кенедијевих је извршио притисак на администрацију у Вашингтону, па је ова одбила да САД испоруче Андрију Артуковића Југославији, некадашњег министра унутрашњих послова НДХ, када је овај први пут био откривен у Калифорнији.

Један од најпопуларнијих канцелара, канцелар Аденауер је као градоначелник Келна послало први поздравни телеграм Мусолинију. Као велики католик и човек који је узорито подржавао све фашистичко–нацистичке идеје, он је доведен за канцелара, па ама баш никоме није сметало у свету што су у политичком животу Немачке учествовале 272 личности које су биле на листи нацистичких злочинаца. Државни секретар Ханс Глобке се налазио на листи нацистичких злочинаца под бројем 101, и тако редом. Али ту прошлост, прљаву европску прошлост, требало је придобити и опрати новцем, и зато је смишљен *Маршалов план*. Инструментализација европског политичког живота иде преко новца, не само преко заштите нацистичких злочинаца. Политички а не хуманистички разлози су пресудни за Маршалов план, захваљујући коме је, 1948, на пример 3 милијарде и 100 милион долара добило Уједињено Краљевство; Француска је добила нешто мање – 2 милијарде 600 милиона, Италија 1,4 милијарде, Немачка 1,3 милијарде помоћи, Холандија 1 милијарду, итд.

Напросто, новац је успео да изравна све проблеме и Европа је кренула да живи

једним неолибералним, неохришћанским, неодемократским животом, после једне аберације, како поједини научници у историји западне цивилизације објашњавају хитлеризам. И та аберација вероватно да има своје одсликавање у свим догађајима на Балкану и у постхитлеровској ери западне хришћанске цивилизације. И они се могу тражити, по принципу спојених судова, али то би захтевало једно ново предавање и нисам сигуран да би било тако интересантно као суочавање са једном блиском прошлошћу о којој на жалост знамо сасвим мало, иако живимо у времену када прошлост сустиже садашњост. Још прецизније: ми живимо у времену када је прошлост апсолутно сустигла садашњост. И ако тога не будемо били свесни, бојим се да нећемо моћи ништа да учинимо нити на индивидуалном нити на колективном плану.“

Према Предрагу Драгићу Кијуку, срце Европе (али и Америке, која је Европу продужила у Новом свету) је и сада Ватикан. То срце је труло, али и даље живо, и наставља да пумпа отров по старачком телу онога што се некад звало „хришћанска цивилизација“. Духовно–морална изопаченост и данас траје – за свеце се проглашавају злочинци и оснивачи шпијунских организација у служби папског трона, а народима који не желе да се покоре спрема се пустош и зазирање:

„Папа је почетком 2000, у писму на 120 страница, устао против сексуалног злостављања пастве од стране редовника и бискупа, да би потом све попримило одлике фарсе. Тако је и обичан народ, *популус буквус*, сазнао да су педофилија и педерастичка дубоко укоренењени у римокатоличкој цркви, и то како у области Јужног Пацифика тако и у Европи (пример познањског кардинала Јулија Пеца који је сексуално злостављао своје студенте).

Разуме се, западна црква се заложила да правда намири њене слабости: француски бискуп Пјер Пикан је још 2001. суђен на три месеца условно пошто није реаговао на пријављене случајеве сексуалног искоришћавања деце. Није хтела да изостане ни римокатоличка заједница Ирске: она је фебруара 2002. исплатила 110 милиона долара одштете жртвама, које су деценијама сексуално злостављане од редовника. Амерички бискупи су чак били великодушнији, па се нису ни цењкали око надокнада, сматрајући да би погађање око висине новчаног износа бацило сенку на достојанство цркве – која служи човеку а не новцу!

Још се афера око слободе изражавања сопствене сексуалности није стишала када је крајем 2002. римска црква изнова изненадила обично пучанство, тј. *популус буквус*. Наиме, октобра 2002, за новог свеца папска организација је прогласила оснивача одељка католичке тајне службе. Тако је Хосемарија Ескрива де Балагуер – који је 2. октобра 1928. створио „лаичку организацију“ *Opus Dei* да би покрио други одељак папске међународне трајне организације (*Intermarium*, кога ће реформисати Ференц Вајта, члан масонског Grand Orienta) – постао још један праведник на ватиканском

небу. Хосемарија Ескрива се, у ствари, придружио и другим часницима (умро је 1975) двадесетог века које је ватиканска црквена политика ублажила и посветила, а међу којима се истичу кардинали необичних биографија: мађарски, Миндшенти; хрватски, Степинац; украјински, Слипиј; чешки, Беран и пољски, Вишински.

Занимљиво је да је више од половине Франкових министара било међу члановима католичког тајног друштва „Opus Dei“ (Божје дело) које је Ватикан, наравно, признао као „секуларни институт“. Моћна организација *Opus Dei* утиче на избор папе као што је, уз малтешке витезове и CIA–у, помогла и избору Војтале (мирско име) за папу Јована Павла Другог. Када су се стекли услови, 1982, Јован Павле Други им је признао јединствени статус „личне прелатуре“, диоцезе без географских граница (она не одговара локалним бискупима већ њему лично). Папини најближи сарадници су, такође, чланови ове тајне службе која има око 100.000 припадника, међу којима су власници интернационалних картела, адвокати, судије, лекари и банкарни. Имена чланова се не објављују, али се њихов утицај не скрива.

Дабоме, конфесионална изопаченост није својствена само римокатоличкој верској организацији, па разне протестантске подружнице врше притисак по питању *либерализације* цркве. Као што је Ватикан пригрлио масоне и друге моћне групације езотериста тако и појединачне протестантске заједнице рукополажу жене и хомосексуалце. Штавише, поједини надбискупи лутеранске цркве се не залажу само за црквени благослов паровима истог пола већ имају „геј–теологе“ под целибатом (као што је то био привремено и Џефри Џон из Канаде). У диоцези Њу Хемпшајр, у Америци, божанску службу обавља Џин Робинсон, геј који демонстрира свој увезу са мушким партнером.

Очито, притисци римокатолика и протестаната (на принципу спојених судова) теже ослабљивању православља с циљем да га по изопачености учине сродним римокатолицима и протестантима. Све то нови светски поредак подржава у име личних слобода, права на различитост и владавину права. Али, ови принципи не важе за православне који се – позивајући се на слободу, право на различитост и владавину права – бране од насртаја фобичног, секташког, накарадног и по много чему неорасистичког либерализма. А да није реч о цивилизацијском изазову већ само о притиску католичко–протестантских конвертита јасно је по програму и циљевима. Зато се не треба чудити ако Српска православна црква попусти пред претећим налетом милитантног хришћанства и почне да мења свој наставни програм: уместо историје светских религија имаћемо ускоро латинску патристику, историју западног хришћанства или римокатоличку теологију.

Спој физичке и духовне изопачености лице је новог поданика глобалистичке секте за коју у српској цркви превладава став да јој се мора приклонити или

уклонити. Занимљиво је да оне православне цркве које су прошле искушење црвене империје данас следе пут својих влада, које су спремне да служе настраном прагматизму. Разуме се: ако је то само привид православне цркве би морале да учине више од кооперативне инертности, као што би на црквено–народним саборима (и у оквиру парохија као микро–црквено народних сабора) морали да се очисте од напасти у сопственим редовима. У противном, хришћанство без Христа постаће нова хуманистичко–унификационо универзална секта новог светског поретка, односно новог светског хаоса.

Напади на СПЦ учестали су током 2002, с тежњом да се она, уз друге националне институције, миноризује, морално унизи, натера на послушност и улогу ратоушкача – како би равномерно носила последице планиране денацификације и колективне одговорности српског народа за све догађаје везане за распад комунистичке Југославије. Иако је очито да је једино српски народ етнички очишћен са подручја где је вековима живео (Хрватска, делом Босна или Херцеговина, затим Македонија, Косово и Метохија), зарад измене европске историје и америчке катастрофалне политике према исламистима и успоставе новог поретка моћи – Срби морају бити проглашени кривцима и оглашени геноцидним народом. Отуда и све жешћи напади на најстарији ауторитет српског народа, на његову цркву.

Хајку на СПЦ спроводе хашки чиновници и невладине организације, сличне онима у које спадају и Opus Dei или Pax Christi. Требало је искористити црквене афере на западу па синхронизовати и нивелисати исте појаве код секуларизованих хришћана и православних хришћана. Тачније, после фазе сатанизације српског народа, Запад је прешао на метод „произвођења случајева“.

Са тим задатком је у Београду, већ 26. фебруара 2002, Фондација Konrad–Adenauer–Stiftung (заједно са Комитетом правника за људска права, YUCOM) организовала дијалог о теми: „Држава, политика, религија“, а у ствари омогућила инквизиторима да СПЦ оптуже за национализам, антисемитизам, геноцид и педофилију: „Тако Кијук.

Организација „Конрад Аденаур“, која носи име по једном од отаца Европске уније, својевремено верном хитлерољупцу, у Србији финансира многе екуменске подухвате, укључујући у њих еврољубиве србске теологе и политичке умственике, с једним јединим циљем – да поевроунијати србску интелектуалну елиту.

VII

Европска унија је, већ поодавно, тоталитарни пројекат, који државама и народима одузима слободу. Није случајно: видимо како је настала. Оставимо по страни чињеницу да масонски Брисел више слуша масонски Вашингтон него папску државу. Али, Ватикан ЈЕСТЕ држава, и, мада бриселска врхушка ради све што може

на потискивању било каквог хришћанства из Европске уније, ипак се папина реч слуша, а Ватикан, Вашингтон и Брисел се удружују кад се треба борити против заједничког непријатеља – пре свега, православног Истока.

Но, како се живи у Европској унији, поносној кћери глобализма? Као и у свакој унији – тешко. Ребра пуцају, али имиџ налаже да се смешиш.

Да би земља ушла у Европску унију, треба да је европска, демократска, успешне тржишне привреде, да спроведе законе ЕУ, и да ЕУ буде спремна да је прими. Ова „добра воља“ даје моћницима из Брисела право да раде шта хоће у земљи која их моли да је приме. Године 2004, један од тих моћника изјавио је лондонском „Економисту“: „Једном када земља поднесе молбу за приступање ЕУ, она постаје наш роб“. У овом тренутку, Србија је ближа Марсу него Европској унији: довољно је сетити се понижења која Србин мора да поднесе да би добио визу за Запад, па да нам све буде јасно. Једино што од евроунијатских моћника добијамо су лепа обећања и „студије о изводљивости“. Србин може рећи, као негда Хамлет: „Живим од ваздуха, хране ме обећањима“. Наравно, ЕУ нам „помаже“ да останемо без Косова, а ускоро и без Војводине.

Западна Европа и САД су, од 1990, учиниле све против Срба: признале, по измишљеном принципу „ut possidetes iuris“ (Бадентерова комисија) сецесију Словеније, Хрватске и Босне од СФРЈ, и сецесионистичке републике у авнојевским границама; бомбардовале босанске Србе 1995, а Србију 1999; подржале Туђманове усташоиде у освајању Книна; подржале балистичку ОВК на Косову...

„Аки комунитер“ (законодавство Европске уније) има око 80 000 страница. Спровођење 320 законских аката у 10 земаља које су ЕУ приступиле у мају 2004. кошта 110 милијарди евра (!) А то је само екологија! У Европској унији је прописано све, чак и закривљеност краставаца у тегли, па и дужина мердевина.

(У Амстердаму су се бунили перачи прозора, јер је утврђено да су им мердевине предуге и не одговарају заштити на раду!)

Па, и кад (и ако) нас приме, шта ћемо добити? Пољаци, Летонци и Литванци ће моћи да се легално запошљавају у Европској унији тек од 2011. (до тада могу само слободно да путују, и то о свом трошку.) Бугари и Румуни су тако доброг стандарда да су донедавно надничили у Србију.

Чим земља уђе у Европску унију, расту цене хране и некретнина. Из саобраћаја се уклањају возила која загађују околину (сиротиња више нема шта да вози), а млади добијају могућност да студирају на страни – и масовно одлазе. Стандард расте, али тајкунима и политичарима које тајкуни финансирају. Сиротиња постаје беда. Швајцарска и Норвешка имају највиши стандард у Европи, баш зато што нису чланице Европске уније. Немачка и Француска имају огромну незапосленост, иако су у Европској унији.

У свом тексту „Колонијализам под плаштом Европске уније“ (Искра, 1. април 2005.), Никола Љотић пише:

„Дон Бландел (John Blundel, члан *Atlas Economic Foundation* и директор једног већег института у Енглеској (адреса: jblundell@iea.org.uk) упутио је, 1. марта 2005., отворено писмо хрватском премијеру, др Иви Санадеру, насловљено: Поставите себи десет питања пре него што предате своју земљу (*Ten questions to ask before you give away your country*). Ово писмо је у вези, како каже аутор, „вашег безглавог (headlong) трчања у ЕУ“.

1. Зашто би хтели да испустите контролу над вашом земљом? Најпре се говори о томе да је Санадеру речено да уласком Хрватске у ЕУ она не губи свој суверенитет, на то г. Бландел додаје: „Једном у ЕУ запазите ово: ваша држава је потчињена једној већој политичкој власти – Бриселу. ЕУ ће вашој влади одређивати спољњу политику, безбедност, правду – она планира свој устав – који ће јој омогућити да ствара уговоре (с другим државама – моја пр.) без сагласности с вашом владом“. То је испуштање ауторитета ваше земље. „Не може се он (ауторитет), у исто време, и испуштати и одржавати. Једна суверена земља је као невина девојка: или сте то или нисте“.

2. Хоћете ли више правила и регулација? Ту аутор помиње да већ сад у ЕУ постоје „стотинама хиљада“ (регулација) а сваке године произилази „из Брисела преко 5000 нових“. Потребна су она да би се остварила „хармонија“ у ЕУ с обзиром на „разлике међу државама чланицама“. Државама је тешко да поштује ове захтеве, а „малим предузећима је то каткад и немогуће“. „Ако мислите да њих (регулација) већ имате пуно, још све нисте видели.“

3. Мислите ли да је срећа удруживати се са једном корумпираном организацијом? „Нема сумње да је ЕУ трула до сржи“. Аутор цитира „налаз Британске надзорне службе која извештава о 10 хиљада малверзација у 2002. у вредности од 700 милиона фунти; претходне 2001. године било је 5428 случаја злоупотребе у вредности 386 милиона фунти, што је дупло повећање за годину дана. Ове цифре су само врх огромне подводне санте – јер оне представљају само случајеве о којима националне владе знају, и спремне су да их „прогутају“. Међутим процењује се да сваке године нестају из буџета ЕУ неких 4 милијарде фунти. „Узгред, то је ваш новац. Разочарање? Требало би. Али не може се ништа. Кривце чак ни гласање не одстрањује из њихових фотела“.

4. Да ли мислите да су трговинске баријере добра ствар? „Добро, не би требало, јер то је тачно оно што ћете добити придруживањем у ЕУ. Постоје предности у трговини с државама из уније, али шта је с оним изван, на пример, САД? Хрватска би требало да буде отворена према свету, а не само према окружењу. Били сте дуго спутани (у трговини) у Титовом социјализму; није вам

потребна бриселска верзија исте грешке“.

5. Уживате ли при високој незапослености? „Ако уживате у амбијенту ниског привредног раста, круте радничке политике, насилних регулација, високих и растућих такса и, у појединим секторима, превисоком нивоу трговинске заштите, онда је ЕУ право место за вас. О, да, резултат овакве 'добре' процене је висока незапосленост коју Европа има већ преко 10 година. Није случајност да су најнапредније европске земље Швајцарска и Норвешка изван ЕУ.

6. Како се осећате улазећи у најнеефикаснији икад створен систем пољопривредне заштите? „Општа пољопривредна политика' је племенита идеја: (новчано) подржавати фармере да би цена њихових продуката била висока и тако зауставити њихово напуштање фарми и одлазак у град ради бољих плата. Али идеја је пропала, а обични грађани су жртве, с резултатом да им је храна скупља а таксе веће. Погађате ли још нешто? Село је и даље у опадању“.

7. Шта ако вам оде демократија, марите ли? „Гласањем сад можете да испољите свој став поводом стања ваше земље. Али да би у ЕУ опстала демократија мора да постоји европски народ, његово јавно мњење и шанса да се гласа за дешавања у Европи. Али Европа нема 'свој' народ, нити заједништво припадности и дужности; то значи да неки грађани не би пристајали на већинско правило, које, верују, врши дискриминацију према њима, а неправедно погодује другима. То је тачно оно како ће европске политичке елите и бирократе одлучивати на стварно важним европским питањима, која ће наравно важити и за вашу државу. То је (за њих, бирократе – моја пр.) простији начин, па макар и по цену демократије“.

8. Како ћете се као „мала риба“ осећати у европском „рибњаку“? По Конституцији ЕУ већу гласачку моћ добијају земље већег становништва, па ће је оне имати и по већинском правилу, што искључује једногласност одлука (или, бар: једна земља, један глас – моја примедба). Ово значи: ваши представници неће имати много утицаја на одлуке о проблемима који се тичу Европе. И, као што знамо, Французи и Немци иду заједно по многим важним проблемима. Они су „велике рибе“ у европском „рибњаку“. Ваша земља, жалим што кажем, личи ми на мињонс (врста врло мале рибе).

9. Радуже ли вас губљење монете? „Ако усвојите Еуро (Евро), губите контролу над вашом економијом јер Европска централна банка доноси одлуке о интересној стопи. Ваши финансијски експерти и политичари имаће тешкоће да одлуче шта радити са својим новцем. Економија ће да страда јер је немогуће наћи заједничку интересну стопу која би задовољила све (а нарочито мале земље – моја прим.) Хоћете ли доказ: најпросперитетније земље у ЕУ су оне које нису усвојиле еуро“.

10. Улазећи у ЕУ, смета ли вам једна неугодна паралела са бившом Југославијом? Недавно сте постали грађани једне независне и демократске земље.

Пре тога, приморани сте били да будете део групе република различитих језика и култура. Скоро као у ЕУ, зар не?“

Европска унија је глобалистичка творевина, у којој Србе чека несрећа и пораз. То је истина, а све остало је пропаганда аветне („виртуалне“) стварности, предвођени евроунијатима, Срби се ближе још једном понору, горем од понора званог Југославија.

IX

Ако је тако, шта онда Европска унија оставља државама и народима? Привид слободе и различитости. А то и јесте секуларна верзија уније са папским Римом. Јер, унија је увек била: признај папу, а задржи своје обреде и обичаје. Довољно је погледати документ уније у Бресту (1595.), који су потписали негда православни јерарси. Они захтевају да сва богослужења и Св. Тајне задрже своје „православне форме“: причешћивање треба обављати под оба вида (хлеба и вина), Крштење мора остати исто, не прихвата се учење о чистицишту, нити литије посвећене специфично римском обреду поклонења Телу Христовом (Corpus Christi.) Свештеници треба да се жене, Руси и Грци се бирају за владике, православне литије се и даље врше. Нови календар се усваја, али да Пасхалија остане православна. А зашто се поунијатише? Због „мира“ и „толеранције“ Бивши православни епископи веле: „Све ове ствари потписасмо, желећи свето јединство у прослављању Божјег Имена због мира Свете Цркве Христове“. Све је „исто“ – само им је папа глава Цркве, а не Христос. Све је „исто“, само ће благодат Божја одступити од издајника вере...

Просто је запањујуће колико се историја понавља, и колико наши евроунијати–екуменисти то не виде (или неће да виде.) Увек је Православље требало подредити земаљским интересима – јер, забога, то „није ништа“, то је „ситница“!

Тако је потписник Лионске уније у XIII веку, цар Михаил Палеолог, по речима Георгија Пахимера, овако убеђивао епископе Византије да унију прихвате: „Сва ствар сјединења с Римском црквом састоји се само од три тачке: признавања првенства папи, апелације на његово име и произношења његовог имена на богослужењу. Ако се пажљиво размотри, сва та преимућства су само празне речи. Хоће ли папа доћи овамо да председава другима? Ко ће од оних који се суде хтети да плови тамо и назад по огромном морском пространству да би само добио пресуду од људи којима је дато право првенства? Помињати папу у нашој првој цркви и у другој вашој – великој, приликом служења патријарховог – шта је у томе противзаконито? Зар се нису оци благоразумно прилагођавали околностима, кад је корист то захтевала? На то нас побуђује пример Самога Бога, Који је постао човек и претрпео распеће и смрт. Мада је Богу било неприлично да на Себе прими тело, ипак је Он, по највишем Домостроју, постао човек; а кроз то је, упркос ономе што

приличи, кроз Бога телоносца, спасење примила сва васељена. Тако је чудесан Домострој! Ако и ми, кроз благоразумну икономију (снисхођење), избегнемо опасност која нам прети, то не само да нам се неће узети за грех, него ће послужити као доказ да умемо да постижемо своје циљеве“.

Емисари цара Михаила потписали су 1274. године Лионску унију из политичких разлога – василевс је хтео да избегне сукобе с Латинима, који су дуго држали царство РOMEЈА под окупацијом.

Михаил Палеолог је тврдио да је једини циљ његов да „избегне кржаве ратове“ и сачува своје поданике од проливања крви (мир, као и увек – мир, брате, мир! Give peace a chance!)

Међутим, настала је велика пометња и подела у народу Божјем. По речима Пахимера, од када је потписана Лионска унија, „црквени послови дођоше до потпуног хаоса; људи се почеше туђити један од другог, и, мада су једни желели општење на Божанским сабрањима, други су говорили: „Не додирни, не опипај“, и отуђење се простирало дотле да нису хтели ни из исте посуде да пију, ни да узајамно разговарају. Подела се свакодневно увећавала, и с ким је неко јуче разговарао, сутрадан се од њега одвратио“.

Сам цар је почео да гони противнике уније, да их хапси и да им одузима имања. Доводи на патријаршијски престо латинумудрујућег Јована Века. На Светој Гори ревнитељи Предања трпе прогоне. Храбри исповедници се супротстављају цару. (Када је пред цара стао Свети Теодит Филаделфјски, и кад га је цар питао зашто га овај подвижник осуђује, Теодит му је одговорио да то чини јер цар изврше Свето Писмо, на шта је император одговорио: „Свето Писмо! Свештени смо – ми“ (мислећи на себе)! Затим је Свети Теодит претучен.) Али, шта је Михаил Палеолог постигао? Ништа. Папа Мартин IV се разочарао у василевсову унијатску политику, „одлучио га од Цркве“ као јересијарха и запретио казнама свим западним владарима, забрањујући им да с царем Истока имају било какво општење. Кад је цар сазнао за то, спречио је ђакона да помене папу на Литургији, и с горчином рекао: „Ето шта сам добио шта сам и тражио мир с Латинима и ратовао против својих ближњих“. Ускоро је Палеолог скончао и сахрањен је без царских почести. А све је почело од приче о миру и „европским интеграцијама“. Средњовековним, додуше. После IV крижарског рата, када је Византији заиста био неопходан предах од ратовања с Латинима. Али, Свети Григорије Богослов је говорио да је мир који одваја од Бога опаснији од рата.

Х

Почетком XXI века, Европа је видела усвајање „Екуменске повеље“, коју су потписале готово све Помесне Православне Цркве, протестантске, англиканске,

старокаатоличке и друге групације, као и Савет европских бискупских конференција. „Екуменска повеља“ састоји се од три дела: „Верујемо у једну Свету, Саборну и Апостолску Цркву; 2. На путу ка видљивом заједништву цркава Европе; 3. Наша заједничка одговорност у Европи“.

У „Екуменској повељи“ се тврди да потписнице документа имају заједничку веру: „Са Еванђељем Исуса Христа, према сведочењу Светога Писма, и као што је изражено у васељенском Никео–цариградском Символу 381. године ми верујемо у Тројичнога Бога: Оца и Сина и Светога Духа“. У повељи се тврди да смо „у Светоме Писму позвани да исповедамо нашу заједничку веру и да заједно деламо у складу са истином...“ Један од задатака је изражен оваквом формулацијом: „У духу јеванђеља, морамо заједно преиспитати историју хришћанских Цркава, која је обележена многим благотворним искуствима, али и расколима, непријатељствима, па чак и оружаним сукобима. Људски грех, мањак љубави и честа злоупотреба вере и Цркве за политичке интересе озбиљно су пољуљали углед хришћанског сведочења. Отуда, за хришћане, екуменизам почиње обновом наших срца и спремношћу да се покајемо и да продубимо наш начин живота... Важно је да се овде уочавају духовна блага различитих хришћанских предања, да учимо једни од других, и да тако примимо ове дарове“.

Основни став „Екуменске повеље“ да је „заједничка молитва хришћана срце екуменизма“; такође, каже се: „Ми се обавезујемо да се молимо једни за друге и з хришћанско јединство; да учимо да упознамо и поштујемо богослужење и друге видове духовног живота који се практикују код других Цркава, да стремимо према циљу евхаристијског општења“.

У овој „Повељи“ најважнији је став да „Цркве подржавају интеграцију европског континента“, при чему јединство не може опстати без „заједничких вредности“. Све потписнице документа нуде „духовно наслеђе хришћанства“ као „сопствени извор надахнућа и обогаћења за Европу“, што треба да буде „извор наде за моралност и етику, за образовање и културу, и за политички и привредни живот.“ Све „Цркве“ су дужне и „позване да заједно служе у делу помирења међу народима и културама“, за шта је „мир међу Црквама важан предуслов“. Све „Цркве“ треба да раде на „унапређивању процеса демократизације у Европи“, да раде на „миротворству“, „друштвеној правди“, супротстављању национализму и борби за људска права, нарочито права жена.

Иако је Европска ујнија, у свом (још увек не сасвим прихваћеном) уставу избацила из преамбуле било какав помен хришћанства, позивајући се на свој корен у паганизму, од античког до просветитељског, врхушки евроглобализма очито је врло стало да се све „Цркве“ построје и дисциплинују да би радиле на остваривању циљева евроунијатске идеологије, од интеграције до људских права. Зато је наш

канониста, Жељко Которанин, у свом тексту „Екуменска Повеља – Свето предање о њој“, јасно рекао: „Шта значи то у Повељи да „Цркве“ подржавају интеграцију Европе у политичком, економском, културном, етичком и образовном смислу; да удружују снаге у унапређивању процеса демократизације Европе; да се супротстављају свакој врсти национализма? Да ли је то у духу политике? Јесте. То подржавање сваковрсне интеграције Европе захтева мир међу „Црквама“, односно заједничарење „Цркава“ без обзира на основне разлике у вери, и захтева међусобно црквено општење православних са јеретицима без обзира на утврђене границе црквеног општења. Да ли је овакав мир у Духу Цркве? Није. То је чисти политичко–демократски мир. Мир је то без Христа. Мир је то, који се уводи уценама, санкцијама, изопштењем. Такав је мир Европске уније и Екуменског покрета. У Српској Цркви многи му подлегоше. „Луђе ће убити мир њихов, а безумне ће погубити срећа њихова“ (Приче Сол. 1, 32). – Мир њихов, а не Христов, и срећа њихова, а не блаженство Царства Божијег. Због повиновања духу времена, због подржавања једне од политичких опција (демократије), због залагања за један пројекат уједињења Европе, због саображавања еклисиологије свему овоме, Екуменска Повеља је потпуно неприхватљива за Православне. Питамо се да ли састављачи и потписници њени Цркву сматрају политичком и културном институцијом, која се бори за остваривање не божанске, већ световне правде?“

Да екуменистички „петогодишњи планови“ дејствују, сведочи и чињеница да су 29. априла 2007. године у Магдебуршкој катедрали представници „Цркава Немачке“ (Етиопска (манофизитска), Савет англиканских епископалних цркава у Немачкој, Јерменска (монофизитска), Евангелистичка старореформатска црква Доње Саксоније, Европска континентална провинција Моравске цркве, Евангелистичка црква у Немачкој, Евангелистичка методистичка црква, бискупија Старокатоличке цркве, Римокатоличка црква Немачке, Независна Евангелистичко лутеранска црква и делегати Православних Цркава) потписали Магдебуршку декларацију којом се узајамно признаје пуновредност крштења. Поглавар Евангелистичке цркве Немачке, бискуп Волфганг Хубер, који је „началствовао“ екуменским „богослужењем“, истакао је да је Магдебуршка катедрала у том смислу веома симболична, јер се у њој налази крстионица стара преко хиљаду година, где се и данас врше крштења: „Сабрали смо се око те купели у којој се већ више од хиљаду година савршава крштење у име Бога у Тројици. То значи да је још до раскола 1054, кад су се раздвојили Исток и Запад, „много пре реформације, ова купељ била симбол једног крштења о коме ли сада сведочимо“.

Иницијативу да се узајамно признају крштења први је покренуо челник Понтификалног савета за унапређења хришћанског јединства, кардинал Валтер Каспер, још 2002. год, а затим је генерални секретар Светског савета цркава, пастор

Конрад Рајзер, већ следеће године изјавио да се већи успех у зближавању хришћана може постићи ако се нагласак не ставља на Евхаристију – где постоје велике разлике у вери – него на крштење.

Тако су православни признали крштења инославних – јеретика. А 46. канон Светих Апостола заповеда да се свргне епископ или свештеник који призна крштење или жртву (Евхаристију) јеретика, пошто се Христос не може сложити са велијаром, и верник нема исти удео са неверним. (Кад смо већ код речи „јеретик“ она ј од грчког „ајгео“ - „бирам“; јеретик је човек који је изабрао измишљену, своју, а не црквену веру; дакле антисаборни „плуралиста“.)

XI

Тако је у области мистичког евроунијаћења. А у области политичког (које је, наравно, увек повезано с мистиком)? Ту се од Срба очекује заборав. Да бисмо постали „Еуропејци“, морамо да заборавимо све злочине Евроамериканаца према нама, почев од кроатопапистичких. Јер, сећајући се, нећемо стићи у Европу. Потребна нам је својеврсна „хигијена несећања“ (Сима Пандуровић). Ево шта о том заборува који нам се нуди да бисмо се поевроунијатили вели Предраг Драгић Кијук:

„Како нема ембарга на истину мртвих, евроамерички антиисторицизам не може да допринесе нити улепшавању европске фашистичке авантуре нити политичком успону конвертитских демократија нових америчких коалиционих партнера. То је разлог што су данас, уистину, и мртви Срби у сукобу са просвећеним глобалистичким вандалима. Сведочанства о страдању Срба није могуће адактирати, као што њихов страх пред тортуром савремених хрватских неофашиста и муслиманских фундаменталиста није могуће периферизирати. Тим пре, геноцидни обрачун са Србима и 1941–1945. и 1991–1995. (као и јасеновачки синдром и пакао Драксенића у коме су покопани сакупљени мозгови српских мученика у првој НДХ, јер је то једино остало целовито од унакажених тела) – руше америчку холивудску политику у чијем се кључу и одигравао процес демонтирања југословенске државе. Награђивање и претварање антисрпских страна из рата 1991–95. у демократске снаге више потврђују већ виђен фашистички модел за којим су Американци посегнули, а мање, или нимало, не утемељују будућност такве истине. У том смислу и фарсично залагање за Меморијалне центре у Сребреници и Приједору (најава Високог представника децембра 2005) или нови модел јасеновачког Меморијалног музеја нема моћ над чињеницама.

А ево шта, залажући се за нову слику католичке Хрватске и муслиманске Босне и Херцеговине, прећуткује унија евроатлантских интеграција. У времену „католичке акције“ 1941–1945, када су муслимани третирани као „двигет хрватства“, догодио

се стварни холокауст над Србима. Младен Лорковић, министар иностраних послова НДХ, са беспоговорним убеђењем је, 1942, тврдио: „Хрватска држава не може постојати ако у њој живи 1.800.000 Срба“. Да су се оримљени Хрвати и папски прелати побринули да број Срба буде мањи сведочи и генерал SS трупа, Ернест Фик, који 1944. пише Хајнриху Химлеру како су „ушаше одвели у концентрационе логоре 6–700.000 лица и тамо их поклали“. Хрватски државни и инструирани ватикански терор био је таквих размера и тако систематичан да је немачки генерал Улрих фон Хасел субјективно процењивао да се у такозваној Независној Држави Хрватској спроводи на најбестијалнији начин погром над „1,8 Millionen Serben“.

Према подацима Српске православне цркве у НДХ је, 1941–1945, порушено 269 црква, 6 манастира, оштећено 159 црква а сва црквена имовина опљачкана. Хрвати су све то, 1991–1995, уз помоћ Европске заједнице и америчку подршку поновили: на територији Далмације, Хрватске и Славоније уништено је 128 црквених објеката а разорено 181 православно гробље (по непотпуним подацима) а као муслиманско–хрватска фаланга у Босни и Херцеговини уништили су 158 црквених објеката (према непотпуним подацима). Напор међународне заједнице да Дејтонским споразумом 1995. створи на историјској територији српске Босне и Херцеговине муслиманско–католичку федерацију само је реприза територијалног јединства нацифашистичке НДХ, која се простирала на регије: Далмација, Хрватска, Славонија, Срем, Босна и Херцеговина.

Прећуткивањем католичких и муслиманских злочина, почињених у првој половини XX века, у име савремене политичке манипулације (сатанизација Срба) и изменом геополитичке карте Европе на крају друге половине XX века – успостављена је статична програмирана слика о распаду Југославије и рату 1991–95. године. По тако замишљеном сценарију ништа није смело да поремети глобалну рекламну слику о муслиманима и католицима, то јест о злочинцима односно православним Србима у оквиру бивше Југославије. Тако је виртуелни политички маркетинг створио само до сада два конвертитска клона (Хрватску и Босну) на прећуткивању и манипулисању историјском истином. Захваљујући таквој идеолошкој патологији, пре свега америчкој, стављена је прећутна забрана на истину, па тако и на истину о Независној Држави Хрватској, коју Рудолф Рамел сматра најгеноциднијом творевином у историји цивилизације (Washington University, Journal of Peace Research, vol. 31, No. 1, 1994, pp. 1–10).

Све ове чињенице просвећени варвари поништавају како би неоушашко–фашистичку творевину комунистичког генерала Фрање Туђмана (кога су, због крилатице: „Пonosан сам што моја жена није ни Српкиња ни Жидовка“, његови истомишљеници прогласили новим оцем хрватске нације) оденули у демократско рухо. Тај напор евроамеричке котерије усаглашен је јасном циљу: оправдању

обрачуна такозване Међународне заједнице са Србима, оправдању гангстерског ембарга према Србима и оправдању – гажењем свих међународних норми и Повеле УН – бомбардовања Срба 1995. и 1999. Очито, амерички политички ментори, и њихови сателити, нису могли да избегну сукоб са историјом када су већ кренули путем изопаченог политичког хуманизма. Ergo, јасеновачки синдром у првој половини XX века и етничка чишћења Срба у другој половини XX века не може прикрити нити и једна идеологија, па ни идеологија глобалистичке секте.

Такође, с обзиром на улогу Ватикана и хрватског клера у историјском злочину над православним Србима, став наших епископа би морао да буде избалансиранији према идеји диктираног, а политичког, екуменизма. Када епископи Игњатије Мидић и Иринеј Буловић (на 2. програму РТС, 19. септембра 2006. а поводом Скупа православних и католичких великодостојника – који су дан пре завршетка представници Руске православне цркве демонстративно напустили) децидирано кажу да је питање године кад ће доћи до уједињења свих хришћанских цркава, они морају узети у обзир и улогу папске цркве у историји. То не значи ништа друго до разматрање те улоге како у Другом светском рату и у процесу распада Југославије (1991) тако и у обрачуну Шиптара са православним хришћанима на Косову и Метохији – у континуитету од 1999. године. Српски епископи би морали да бирају: или су приврженији „реформисаном“ папству и некритичкој идеји ратоборног екуменизма или истини о Јасеновцу и поновљеном етничком чишћењу Срба током индукваног распада Титове приватне државе.

Ако се узму у обзир сложени историјски процеси на јужнословенском Балкану, онда је јасно зашто политички инфантилизам НАТОваца и Шенгенаца није могао да допринесе праведном расплету постјугословенске поратне драме. Покушај Европе да се дистанцира од вашингтонске хипокризије није ни могао дати некакве резултате пошто је Европа, изложена допуштеном притиску немачког маља, и сама запала у хипокризиократију. Иако је нудила Југославији, до 1991, шест милијарди долара да се посттитовска криза реши мирним путем, Европа није учинила ништа да се национални екстремизми елиминишу, а србобобија санкционише. Утолико је америчко неодступање од унапред одређеног сценарија довело цивилизацијске варваре у непријатељство са чињеницама; тек жеља да жртве преименују у целате осудила их је на идеолошки суноврат. Заробљени анахроном историјском биографијом, наследници политичког хришћанства, глобалисти, наставили су, и после бомбардовања Србије 1999. и после промене власти у Србији 2000, упорно да кажњавају Србе доследно свом изопаченом политичком идеалу.“

ХП

Дакле, памет у главу и Христа у срце. Нема никакве потребе да журимо у привид Европе који за себе тврди да је прва и последња Европа. Једну праслику Европске уније смо преживели – звала се Социјалистичка Федеративна Република Југославија, била је интегрисана више но што ће бриселска творевина икад бити, имала је и свој културни и привредни простор, и комунизам и екуменизам – и распала се, у крви и ужасу. А зашто? Зато што је, по Светом Николају Жичком, била „пркос Богу и Светоме Сави“. Хоћемо ли, журећи у Европу без Христа, а са „намесником Христовим“ у Риму, опет да пркосимо Богу и Светом Сави? Нећемо то издржати. Доста је, браћо!

ЦАРИГРАД И ВАТИКАН - НА ПУТУ КА ЈЕДИНСТВУ?

Света престоница Византије бескрајно је драга срцу сваког православног хришћанина. Основао ју је Константин Равноапостолни; васељенски сабори везани су за њу; благочестиви цареви ту су столовали; православни свеци ту су блистали (сетимо се само Светих: Теодора Студита, Андреја Првозваног, Симеона Новог Богослова). Мајка Божја је штитила Град, и ту су јој људи први пут запевали „Возбраној војеводје“, и ту смо угледали њен Покров над Црквом и светом. Света Софија Јустинијанова блистала је васељени... А ми, православни Словени, од Цариграда, града Григорија Богослова и Јована Златоуста, добисмо Св. Кирила и Методија; а ми, Срби, од цариградског патријарха аутокефалију.

Цариградска патријаршија је вековима била стуб борбе против римокатолицизма, а у одбрани православних народа од унијаћења и католичења. Света перјаница Цркве од Истока је, међутим, оставши у Турској, неослобођена ни од Русије, ни од Грчке, у XX веку, нарочито у њеној другој половини, почела све више да се ослања на Ватикан у свом настојању да опстане на Босфору. Под притиском сила секуларизма, Цариград је прешао на нови, папски календар а 1927. године надбискуп Анђело Ронкали незванично је посетио цариградског патријарха Василија III. Било је речи о разним стварима, па и о питањима јединства.

После тридесетак година, 1959. године архиепископ Јаков који се налазио у Женеви као епископ мелитонски, дошао је у посету Ронкалију (онда папи Ивану XXIII). Послао га је цариградски патријарх Атинагора, „суперекумениста“ и, по свему судећи, масон. Била је то прва званична посета неког представника Цариграда од 1597. године до тада. Сусрет се збио свега два месеца од папине изјаве да ће сазвати II ватикански концил, који ће римокатолицизам разградити тзв. „ађорнаментом“ („обновом“ у складу са захтевима времена). На II концилу, тврдило се да су православље и папизам „сестринске цркве“, а сва власт II концила усмерила се ка заштити папске незаблудивости у условима света који се мења. Свеправославна конференција одржана 1963. „препознала је“ промене у односу Рима према Православној Цркви, па је рекла да је постао могућ дијалог „на равnoj ноzi“, а 1964. уочено је, опет на Свеправославној конференцији, да треба да се створе услови да то буде „дијалог љубави“. Цариград је слао званичне посматраче на заседања II ватиканског концила (1963–1965).

Најзад, један свештени „табу“ у племену Новог Израилја је прекршен. Без свеправославног договора, на своју одговорност, патријарх Атинагора и папа Павао VI срели су се у Јерусалиму 1964. Затим су се патријарх и папа срели у Цариграду и Риму 1967. године. У катедрали Св. Петра у Риму, Атинагора је говорио да је његов

сусрет с папом „свеопштем погледу изложио тешки грех поделе Цркве, на такав начин, да данас нема ниједне помесне Цркве, нити одговорног хришћанског пастира и учитеља, који не увиђа више него хитну потребу да се та грешка уклони“.

Године 1965, на зграђавање свих правоверних, а као „гест добре воље“, Ватикан и Цариград уклонили су анатеме из 1054. Зашто? Како каже екуменистички пропагандиста цариградских видика, свештеник Томас Фиццералд: „Сада историчари препознају да је раздвајање цркве Рима и Цркве Константинопоља било постепено отуђење које се збило између XI и XIII века. Ово отуђење било је карактеристично углавном преко различитог схватања ауторитета папе римског, и било је усложњено политичким и културним чиниоцима“. Анатеме су „скинуте“ 7. децембра 1965, а у заједничкој изјави папа Павао VI и патријарх Атинагора устврдили су да осећају дејство „Божје благодати“, која данас „води Римокатоличку Цркву и Православну Цркву, скупа са свим хришћанима, ка превазилажењу разлика, да би поново били „једно“, као што је Господ за њих молио свог Оца“.

Ова издаја наишла је на осуду православних, а нарочито Светогораца који су извесно време прекинули општење с Цариградским троном.

Године 1972, на престо је дошао патријарх Димитрије, који је наставио ватиканољубиву политику свог претходника. Истицао је да будуће јединство не сме да буде униформно и хомогено у облицима и изразима, „него у истоветности вере и учења, благодати и исповедања у Христу, уз пуно поштовање за предањске установе, које потврђује сведочење историје и богословља обе Цркве“.

Патријарх Димитрије и папа Иван Павао II срели су се у Цариграду, на дан Св. Андреје Првозваног (по папском календару), свеца – заштитника Константинопоља. Папа је похитао, годину дана пошто је изабран, да настави „дијалог љубави“. Приликом њиховог сусрета, објављено је формирање Заједничке међународне комисије за богословски дијалог између Православне Цркве и римокатолика. У заједничкој изјави, папа и патријарх прогласили су да је „очишћење колективног сећања значајан, исход дијалога љубави и неопходан услов за будући напредак“. Још 1965, архиепископ амерички Цариградске патријаршије (такође масон), Јаков, основао је, скупа са представницима канонских Православних Цркава „Православно–римокатоличке билатералне консултације“, зарад заузимања заједничког става по разним, пре свега социјалним питањима.

Међународна комисија за богословски дијалог почела је да издаје саопштења – 1982. о светотајинском поимању Цркве; 1987. о вези између вере, Св. Тајни и јединства Цркве; 1988. о значењу рукоположеног свештенства, а 1993. о унији и унијатизму (Баламандски споразум).

Патријарх Димитрије је као задатак комисије одредио „решавање садашњих разлика једне по једне“, да би се једног дана дошло до Причешћа из исте Чаше.

Папа Иван Павао II и патријарх Димитрије срели су се на новокалендарски Никољдан у Риму 1997. године, поводом 1200 година VII васељенског сабора. У беседи коју је одржао том приликом у базилици Св. Петра у Риму, патријарх цариградски је позвао на „ојачање веза љубави и оснажење жеље за помирењем и јединством која гори у срцима наше пастве“, као и поправљање свега што је у прошлости учињено, а што не доприноси јединству.

После смрти патријарха Димитрија, 2. XI 1991. на цариградски трон је дошао још један екумениста, школован, после Цариграда, у Риму, Женеви и Минхену, Варголомеј. Поред свеправославних скупова поглавара Помесних Цркава, одржаних 1992. у Цариграду и 1995. на Патмосу, као и редовних путовања по православним земљама, Варголомеј је наставио да иде путем својих претходника. У интервјуу датом „Turkish Daily News“ у новембру 1991, непосредно после избора за првостојатеља Цркве Цариграда, патријарх Варголомеј је истакао да у екуменском покрету постоји криза, али да је дужност свих православних да у њему и даље учествују да би криза била превладана. Касније је изјавио: „Ко год каже да је против циља какав је пуно хришћанско јединство, тај је против воље Божје“ (The Tablet, 1. март 1997, стр. 301.)

Године 1993, у Баламанду у Либану, чланови Комисије за православно–римокатолички дијалог устврдили су да је „класична“ унија с Римом „превазиђена“.

У документу из Баламанда, православни и римокатолички делегати су „признали“ да су Црква Христова и папска јерес – „Сестринске цркве“ (тачке 12. и 14.). Овоме је претходио низ ватиканољубивих изјава православних првиепископа. Поздрављајући папу Павла VI у базилици Св. Петра у Риму 26. октобра 1967, патријарх Атинагора је рекао да му шаље целив мира и указује поштовање као „архијереју старијег Рима, носиоцу апостолске благодати и наследнику плејаде светих и мудрих мужева, по части и рангу првом у чину престола Хришћанских Цркава, које обухватају васељену“. Године 1975, 7. децембра, поводом десетогодишњице скидања анатема из 1054, патријарх Димитрије поздравио је Павла VI, „Епископа Рима и Свету Римску Цркву, у добромирисном тамјану Пентархије Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, у којој Епископ Римски председава по налозима љубави и части /.../ Налазећи се у назидатељном братском општењу са Вашом Светошћу, првом по чину и части у Телу Господњем, целивамо Вас целивом светим“.

И паписти су узвраћали истом мером. Унијатски свештеник Димитрије Салахас, редовни учесник у раду Мешовите богословске комисије, 5. јуна 1990. године је изјавио: „Како Католичка, тако и Православна Црква, верују непоколебиво и дубоко осећају, да обе настављају постојање неподељене Цркве, зато што у њима постоји Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква“.

Обраћајући се папи Ивану Павлу II на ватикански Петровдан 29. јуна 1990, митрополит халкидонски Вартоломеј (будући патријарх) је изјавио да ће се решења о јединству Цркве од Истока и римокатолицизма наћи „у оквиру евхаристијске еклисиологије“.

Папа Иван Павао II је 5. јуна 1991. године у Бјалистоку у Пољској рекао да израз „Цркве Сестре“ није само „племенита фраза“, него у себи садржи „фундаментални екумениски еклисиолошки принцип“. А 5. децембра 1992. године митрополит швајцарски Дамаскин, одговорни секретар за припрему Светог и Великог Сабора Православне Цркве (из Цариградске Патријаршије) изразио је жаљење што још не успевамо да на светском нивоу остваримо „богословске и еклисиолошке последице“ уверења да су Православна Црква и римокатолицизам „Цркве Сестре“. Папски представник у Баламанду, већ поменути Димитрије Салахас, 20. јула 1993. године каже да појам „Сестринских цркава“ означава да у свакој од ових Цркава „постоји благодат и спасење“.

Ту је и позната прича о „два плућна крила“. Папа Иван Павао II, у току екуменистичког богослужења у базилици Св. Петра у Риму, 7. 12. 1991. изјављује да су „Католицизам и Православље у ствари два плућна крила хришћанског наслеђа Европе“; то је поновио патријарх Вартоломеј, дочекујући кардинала Едварда Касидија, 3. XII 1992. у Цариграду.

Црква Христова је ЈЕДНА. Источни екуменисти то одавно поричу. У Баламендском документу се тврди да „исповедање апостолске вере, учешће у Св. Тајнама, нарочито у оној у којој свештенство савршава једину жртву Христову, апостолско наслеђе епископа“ не припадају само једној или само другој Цркви, него обема.

Још 1990. године, паписти и православни екуменисти су изјавили да се нипошто не сме усвојити било какав вид сотириолошке искључивости или да се даје уско, конфесионално значење изразу „Extra Ecclesia nulla salus“ („Ван Цркве нема спасења“). Таква сотириолошка искључивост је у супротности са еклисиологијом сестринских Цркава“, устврадили су.

„Баламандски документ“ забрањује прекрштавање, чиме православни екуменисти признају крштење јеретика довољним за спасење, а унијатима (који се у „Баламандском документу“ називају „Источне Католичке Цркве“) признаје се да су део „католичке Заједнице“ и да „имају право да постоје и делују ради задовољавања духовних потреба својих верујућих“. У члану 16. „Баламандског споразума“ речено је да унијати имају пуно право да се укључе у „дијалог љубави“, иако је Свеправославна конференција на Родосу (од 1. до 15. новембра 1964.) тражила да се сви унијати одстране из православно–римокатоличког дијалога, јер су „Унија и дијалог – ствари неспојиве“. Па ипак, у делегацији римокатолика који су учествовали

у разговору с православнима на Патмосу и Родосу 1980, од 28 западних делегата, осморица су били унијати.

„Балмандски параграфи“ 24, 28 и 29. позивају православне и папистичке свештенике да на терену раде заједно, узајамно се саветују, и да користе заједничка места за богослужење...

Све је ишло како је зацртано: године 1992. одржан је сабор унијатских епископа у Лавову на Украјини. По први пут за четири столећа, унијати су позвали представника Цариградске патријаршије. Дошао је епископ Всеволод који је 26. маја 1992. унијатске бискупе поздравио у храму Св. , претходно отетом од православних. Том приликом, он је изговорио следеће: „Вољена браћо! То је први пут после четиристо година да се епископ из Константинопоља обраћа Вама, гркокатоличким јерарсима Кијевске цркве. Сачувајте ту црквену ризницу која припада свима нама. Ваш сабор је – наследник кијевских митрополита /.../ Велика Црква Константинопоља свагда се старала, по мери својих снага, о Украјинцима. Она је и сада спремна да помогне Украјини. Лично сам срећан што сам се за време овог сабора молио с вама“.

Иначе, Баламандски споразум су потписали представници Цариградске патријаршије (архиепископ Стилијан), Александријске патријаршије (митрополит Дионисије, проф. Константин Пателос), Антиохијске патријаршије (митрополит Георгије Ходр, архимандрит Јован), Московске патријаршије (Игуман Нестор Жилејев), Румунске патријаршије (митрополит Антоније, проф. Димитру Раду), Кипарске Цркве (митрополит Хрисант, професор Макарије Папахристифору), Пољске Цркве (јеромонах Варсануфије), Албанске Цркве (професор Теодор Папавали), Финске Цркве (епископ Амвросије).

Захваљујући низу гласова протеста, од којих је најјачи био светогорски, зла дејства Баламанда ублажена су и потрвена. Али баук екуменизма наставио је да кружи Европом и светом. Нарочито папофилног екуменизма. Оштра реакција православне јавности свела је Баламанд на ништа, али је зато већ 1995. године, од 27. до 30. јуна, патријарх Вартоломеј посетио Рим. Пре посете је изјавио да је главни циљ свих сусрета „конечно јединство раздвојених цркава“. Патријарх је био присутан у базилици Светог Петра док је папа служио мису. Папа и патријарх одржали су беседе после читања Еванђеља на грчком и латинском, разменили литургијски „пољубац мира“ и заједно читали Символ вере, без *filioque*. Папа и патријарх благосиљали су окупљене са балкона храма Св. Петра. У папску катедралу, за време овог срамног чина, ударио је гром.

У заједничкој изјави, Иван Павао II и Вартоломеј I су нагласили да је комисија за дијалог „била у стању да изјави да наше цркве једна другу препознају као сестринске Цркве, заједнички одговорне за очување једне Цркве Божје, у верности Божјем

домостроју, и на један нарочит начин који се тиче јединства“. Обраћајући се својим верницима, тражили су од њих да „оснаже дух братства који проистиче из једног крштења и учешћа у светотајинском животу. У току историје, и у новијој прошлости, било је напада и чинова насиља на обе стране. Пошто се спремамо да овом приликом молимо Господа за Његову велику милост, позивамо све да опросте једни другима и да покажу чврсту вољу да ће успоставити нове односе братства и активне сарадње“.

Сусрети су се наставили, да би кулминирали на празник Св. Андреја Првозваног, по григоријанском календару, 30. новембра 2006. када је папа Бенедикт XVI дочекан у Фанару као „најсветији и најблаженији епископ Рима“, коме је допуштено да носи омофор на Св. Литургији и да, у току Божанске Службе, чита „Оче наш“.

За време свог понтификата, Иван Павао II се трудио да се што више додвори православнима. Усред напада новоустанке војске Франје Туђмана на Славонију 2. маја 1995. године, упутио је својим верницима посланицу „Orientale Lumen“, у којој позива римокатолике да се „чешће користе духовним богатствима Источних Отаца, која ће читавог човека уздићи до контемплације божанских тајни“. Хвалећи Православну Цркву због очувања древних духовних, литургијских и монашких предања, папа је позвао на наставак дијалога између Истока и Запада свим средствима, као и заједничка поклоничка путовања и међупарохијске активности зарад духовне поуке. Коментаришући „Orientale Lumen“, отац Алексеј Јанг каже: „Не чуди чињеница да у овом документу папа не помиње стварне разлике између две цркве. То је лајтмотив савременог екуменизма: никад не расправљај о стварима које нас деле, колико год важне и дубоке оне биле; расправљај само о оним стварима које су „сличне“. Таква философија може довести само до лажног јединства /...“.

Први који је кренуо путем додворавања Истоку био је папа Иван XXIII, који је позвао православне посматраче на II ватикански концил.

Папа Павао VI је, кад је изабран за папу 1963, објавио свој избор православним патријарсима, као да је он један од њих, да би патријарху Атинагори, у храму Св. Гроба у Јерусалиму, рекао да су „врата тора (врата Римокатоличке цркве, нап. В. Д.) отворена. Ми чекамо, сваки од нас, искрених срца... Има места за све“. У књизи Питера Хеблвајта, „Павао VI: први модерни папа“, каже се да је овај понтифекс био спреман да истоку понуди компромис овакве врсте: „Папа би могао рећи: Не оповргавам мој јурисдикције и харизму непогрешивости додељене служби епископа, већ, за добробит читаве васељене, не намеравам да их користим“. Када је Павлу VI у посету дошао изасланик цариградског првојерарха Димитрија, митрополит Мелитон, папа је пао на колена и целивао Мелитонова стопала у „нагонском чину братства, помирења и мира“...

Дакле, и Цариград и Рим стреме уједињењу. Али, пошто је оно немогуће без

претумачивања основних православних појмова, рађају се и нова теологија и нова еклисиологија. Свештеник Алексеј Јанг уочава то у својој студији „Журба у загрљај“, обрађајући пажњу читаоца на цариградске теологе типа епископа питсбуршког Максима и митрополита Јована (Зизјуласа). Ево шта он каже о „обновљеној“ еклисиологији православних екумениста: „На овој основи, неколицина Православних бори се да постави нову еклисиологију, нови начин гледања на Цркву, а то је далеко суптилније и софистицираније одбило чега што је Рим икада предузео. Митрополит Пергамски Јован Зизјулас је, према Епископу Максиму, „један од главних савремених представника“ овог новог начина гледања на Цркву – начина који је, како Епископ Максим без доказа додаје, у „Предању источне Православне Цркве“! Назив овога је „еклисиологија заједнице – *koinoniae*“ – и ова нова еклисиологија је нужна, пише митрополит Јован, ако намеравамо „да превазиђемо подвојености“ традиционалне дихотомије... Ово би поимање, када би се *креативно* користило у еклисиологији, уништило све легалистичке и пирамидалне видове свештеничке службе, власти и структуре у Цркви, *који коче напредовање ка јединству*“. Другим речима, оно би Цркви уништило предањско разумевање саме себе; оно би од Цркве начинило нешто што је другачије од оног што је она одувек била!

Изгледа да је велики део представника овакве еклисиологије више забринут проблемима структуре и организације него догмом и јереси. Ово је, наравно, због тога што су већ обе стране признале да пуноћа благодати постоји у Светим тајнама обе цркве. Тако сада имамо магловиту причу о „правој унији и јединству међу помесним Црквама (које) захтевају „ипостасну“ целосност и пуноћу саборности у свакој од њих самих“. За ову изјаву нису цитирани Црквени Оци, нити се она позива на Свето Предање. Уместо тога, обавештени смо да је „критеријум истинског Предања прошлости Царство, које је, такође, стварност будућег века. У еклисиологији заједнице, прошлост, садашњост и будућност премошћене су интервенцијом Царством“.

Шта, за име света, оваква врста новотарског говора значи? Шта су светитељи и Оци о Цркви или о Расколу између Истока и Запада на овај начин икада рекли? На основу којих ауторитета и преседана Епископ Максим, Митрополит Јован и њихови бројни сапутници дају овакве изјаве? (Требало би напоменути да Митрополит Јован и Епископ Максим нису само два јерарха са необичним личним идејама. Они представљају оне „канонске“ Православне Цркве на свим нивоима екуменског дијалога, од унутар–православних скупова до Православно–Римокатоличких саветовања по питању представљања „православног“ погледа на еклисиологију пред Светским савезом цркава. У ономе што они раде, речено нам је, не постоји нарочита потреба за налажењем светоотачке сагласности – што је вековима стари начин на који

Црква проналази и разуме саму себе, себи самој себе саму откривајући. Уместо тога, ваља нам тражити оно што се зове „*екуменска сагласност*“ – консензус који сада у ствари „настаје“. Ова нова врста „консензуса“ ће, речено нам је, без сумње донети „формулацију једног новог веровања, или опште прихватање апостолске вере у савременим условима“. „Морамо поново уобличити предање – нарочито у садашњем световном контексту – у светлости народног разумевања“! Коначно, морамо „ојачати свеpravославно устројство и установе, и обликовати Православну „симфонију“ у један нови, савремени и креативни облик“. Ово, наравно од нас захтева „развијање нових појмова о идентитету Православља“. Задатак је сасвим јасан.

Да би се Исток и Запад вратили у јединство, каже Епископ Максим, постоји „потреба за променом става и срца, потреба да се обе цркве образују у животу оне друге, њеној историји и духовности“ – другим речима, подвојеност две Цркве је углавном само у културном релативизму и незнању. Потпуно по страни од чињенице да је много Православних Хришћана – поготову на Западу – стварно неписмено по питању саме њихове Вере и побожности, ни у чуду се не да замислити какву би им то само добробит донело, или како би за њих поучно било да знају о римокатоличкој „Оданости Светом Срцу“, гитаристичким Мисама, „Евхаристијским помоћницима“, итд, итд!

Поред тога, упозорени смо да уједињење захтева одстрањивање сваког православног противљења. Они који изражавају забринутост због тога што се дешава сврстани су у категорије „благочестивих група и теолога којим се допада живот у утеси и изолацији прошлости“. У најбољем случају ми смо препреке, а православни екуменисти кажу да су спремни за „уклањање свих препрека на путу ка јединству“. Епископ Максим је отворенији: „Они који не разумеју (православни екуменизам) очигледно су неинформисани, заведени на погрешан пут или нису благословени даровима мудрости и расуђивања... Такви људи не могу представљати дух Оснивача Хришћанске Цркве, нашег Господа Исуса...“ Назива нас „неодговорним богомољцима, који узурпирају име „православни“...“ Са знатном претенциозношћу, наши критичари нас, такође, осуђују да подривамо „трагање за новим поретком правде“ у свету. Другим речима, они који нису поборници екуменизма, такође су и непријатељи људског рода! Ово показује како су православни екуменисти заиста озбиљни; они намеравају да постигну свој циљ јединства са Римом чак и по цену уништења своје Цркве и растеривања своје православне браће и сестара.

Године 1439. православни делегати на Латинском Концилу у Фиренци вратили су се у Цариград. Тадашњи папа сазвао је овај Концил да би дошло до уједињења две цркве. Православни делегати су упитани „Како је било? Да ли је Православна

вера победила?“ А када је народ чуо да су Православни срамно капитулирали пред Римом, продајући чистоту Вере за војну заштиту коју ће запад дати пред налетом Турака, толико су били бесни да су у граду створили атмосферу побуне; цркве су биле празне, нико није хтео да служи или чак похађа службе са онима који су потписали лажну Унију! У то време, један православни епископ још увек је заступао Веру – Свети Марко Ефески, пуно пута назван „Савешћу Православља“. Немерљиво је страдао, јер су сви око њега били потчињени Риму. Разболео се телом и био ухапшен и затворен. Није се никад жалио, али је наставио своје сведочење и успео да многе врати Православљу. Коначно, православни патријарси осудили су Унију.

Пре двадесет година високо уважени писац и мислилац, јеромонах Серафим (Роуз), написао је следеће:

„Наша су времена веома слична временима Светог Марка Ефеског, када је, у петнаестом веку, изгледало да ће се Црква растопити у непобожној Унији са Латинима. Не, наша времена су чак и гора и опаснија од оних; јер тада је Унија била један чин силом наметнут од споља, док сада Православни народ дуго, деценијама нехаја, индиферентности, посветовњачењости, попуштања уништитељној лажи да нас ништа заправо не раздваја од свих других који себе називају Хришћанима, бива припреман за приступање „екуменистичком“ друштву свих цркава и религија. Православна Црква је преживела лажну Фирентинску Унију, па чак познавала и време спољног напретка и унутрашњег духовног процвата након тога; али, након нове лажне уније, на којој се сада са све већим замахом ради, хоће ли Православље уопште постојати, сем у катакомбама и пустињама?... (Ми) смо се већ погубљено приближили тоталној пропасти...“

Баш као што су се монаси Св. Горе скупили око Светог Марка противећи се Фирентинској Унији у петнаестом веку, Баламандска унија је такође побудила протест светогорских монаха, званично упућен Патријарху Вартоломеју 8. децембра 1993. Ови монаси су прецизно сумирали садашњу кризу:

„План за унију мора се испунити упркос разликама, кроз међусобно признавање Тајни и апостолског прејемства обе Цркве, и примењивање канонског општења, испрва ограниченог, а касније проширеног. Након овога, о догматским разликама ће моћи да се дискутује само као о теолошким *мишљењима*“. Међу овим разликама, писмо наводи *filioque*, примат и непогрешивост папе, чистишиште, безгрешно зачеће и тварну благодат. Ове јереси, монаси су рекли, „бивају помиловане, и унија бива кривотворена, без сагласја у догми“. Баламандска изјава, закључују, у бити прихвата теорију огранака, која „долази у вапијући конфликт са Православним Предањем и Православном савешћу“.

На Концилу у Фиренци, папски захтеви за попуштањем Православља били су јасно и драматично изречени. Баламандски споразум је, међутим, пажљивије срочен,

уз избегавање било каквог агресivног изражавања, које би наметнуло мисао о компромису, уместо кога наглашава „спремност да дели“ и „међусобно признавање“, те тврди да ниједна црква не може тврдити да је *Црква*. Како је само све ово цивилизовано и савремено!

Поред реаговања са Свете Горе, било је још неких критика у другим православним круговима. Један епископ је рекао писцу да Споразум „нема учинка; није ништа; нема ауторитета“. Други епископ је једном сабрању рекао да је тај Споразум „грех“ због кога се треба покајати. Слична осећања је изразило и неколико других људи, другде. Ипак, забрињавајуће је – па чак и застрашујуће – то да, колико знамо, није било никакве званичне ни јавне осуде споразума са стране иједног Патријарха, помесне Цркве или Синода. Уз то, морамо запитати: како је уопште могло доћи до Баламандског споразума? Да ли је по среди случај, грешка? Да ли је чак могуће да се тако грубе грешке могу десити?

Најскорији развој догађаја била је званична посета Патријарха Вартоломеја Ватикану, која се поклопила са празником Светог Петра и Павла, 29. јуна 1995. године Овом приликом, Папа и Патријарх су „изразили своје намере да „растерају“ историјске и доктринарне *неспоразуме*, који су поделили хришћане Истока и Запада“. С обзиром на папска претендовања, Патријарх је запрепашћујуће пустио: „Данас, срећом, након бројних патњи и понижења, достигли смо зрелост која нам омогућује“ да на папство гледамо на један нови и другачији начин!

Речима Митрополита Јована Зизјуласа, једног од идеолога овог „новог и другачијег начина“: „Може ли бити јединства Цркве без првенства на помесном, регионалном и *васељенском* нивоу...? Не верујемо. Јер (једино) кроз 'главу', неку врсту 'првог', 'мноштво... може говорити једним гласом. ...'Без неке врсте институције, која би ауторитативно подучавала и одлучивала, не може бити јединства у Цркви“.

/.../ Неки мисле да могу игнорисати критичаре и противнике унионизма. Поред монаха Свете Горе, међу малобројнима који су смело подигли глас, постоје разне старокалендарске групе, јурисдикције и цркве. Оно што је узнемиравајуће, ови су одбачени одмахивањем руке. Међутим, истина је истина, ма ко је говорио. А истина је да је наша Света Вера сада у највећој опасности. Они који подижу свој глас, бивају исмевани као реакционарни опструкционисти и фанатици. У црквеном новом светском поретку, који овај Папа и Патријарх желе да створе, овакви „старомодни“ Православни Хришћани сматраће се „неправославнима“ или чак „иновернима“.

Бог нека нам је на помоћи; почињемо да живимо у црквеној и теолошкој *Алиси у земљи огледала*.

Они православни клирици и јерарси који су већ наклоњени Римској Цркви (а има их много), обично су веома сродни људи. Међутим, чини се да они заборављају

да, како је Епископ Василије (Антиохијска Архиепископска) једном рекао, „Хришћани нису 'фини' људи“ – они су људи који су у процесу спасавања, постајања светим. А светост, по самој својој природи, одваја нас од света и приморава нас да подижемо свој глас. Чини се да православни екуменисти мисле добро. Но, искрено, они или пате од опасне наивности и једноставно не знају о чему говоре, или замишљају да је Рим нешто потпуно другачије од онога што стварно јесте. Једина друга могућност – могућност веома застрашујућа – је да су православни екуменисти потпуно свесни онога што чине и говоре и преласка којем желе да приведу нас остале“.

Није исувише рано, већ је скоро исувише касно да питамо, *шта нам ваља чинити?*“ Тако вели отац Алексеј Јанг.

Онда је дошла Равена 2007. године. Поменута је могућност да папа буде првоепископ у будућој „Уједињеној Цркви“. Кардинал Валтер Каспер, главни папин човек за „промицање кршћанског јединства“ истакао је да је, и међу римокатолицима и међу православнима, све више присутан „дух Равене“, што се нарочито видело на дан Св. Андреја Првозваног (по новом календару) 2007, кад је он водио папску делегацију у посету Фанару. Каспер је задовољан разговорима и са протестантима: методисти и баптисти се приближавају Риму. Он чак истиче да је све очитје како је Божји промисао сачувао установу папства кроз векове, како би хришћани имали око чега да се окупе. Ипак, Каспер је истакао да је Равена само први корак. Јер, тек треба разрадити подробности: „Следећи пут ћемо говорити у улози епископа Рима у првом миленијуму, а онда ћемо ићи на други миленијум, када смо имали Први и Други ватикански концил“.

Одмах после Равене, Хрватска бискупска конференција (ХБК) се радосно огласила, а др Јуре Зечевић, секретар Екуменског савјета ХБК, ускликнуо је да се бискупи, наследници Алојзија Степинца, радују сваком кораку ка јединству Католичке и Православних Цркава, и да ће са задовољством унапређивати јединство у обе Цркве. (Види се то, види: сваки месец – два дана нападају се србски храмови и парохиски домови у Хрватској, а како јавља „Танјуг“ – један екуменски оријентисани фратар служио је мису задушницу Анти Павелићу у Сплиту. Ево вести од 30.12.2007:

„У сплитској цркви светог Доминика и ове године одржана је већ традиционална миса задушница (опело) за усташког поглавника Анту Павелића коју је служио монах Лука Прцеља. Опело је ове године најављено и огласом на страницама читуља сплитског дневника „Слободна Далмација“. Информација о опелу почиње подсећањем како је „на данашњи дан пре 48 година преминуо... поглавник НДХ др Анте Павелић“, а да не би било забуне о коме се ради, објављена је и његова фотографија.

Иако се заменик главног уредника Младен Крњић правдао како је најављена у делу новина који се не реализује у редакцији, признао је грешку, рекавши

да је обичај да се редакција консултује код спорних текстова или фотографија. Да је редакцију неко консултовао, текст и слика не би били објављени, додао је он, јер се противе основним ставовима уређивачке политике „Слободне Далмације“. Крњић је изјавио да ће се утврдити зашто је дошло до такве ситуације и да ће се читаоцима дати објашњење.

Опела за Павелића, који је умро 28. децембра 1959, служе се на датум који је у Католичкој цркви означен као празник Невине дечице“.)

Целој овој причи погодује процес стварања Европске уније, како је рекао патријарх Варголомеј у интервју о новинама „Катимерини“, приликом своје посете Кипру 2003. године. Тада је патријарх очуо да се „Европа развија у свом процесу уједињавања и то може приближити стари и нови Рим који су били у јединству пре раскола“. Равена је, очито, плод свега тога.

Сусрети се настављају, а екуменистичка љубав траје. Шта би о томе рекли свети цариградски патријарси, заставоносци чисте и беспрекорне вере Христове?

За крај, да се растанемо и са још једним митом – а то је мит да више нема никаквих анатема између Рима и Цариграда.

На велико се прича и пише о томе како су патријарх цариградски Атинагора и папа Павао VI укинули анатеме из 1054. године. Али, то нису кључне анатеме. Ђакон Андреј Курајев указује на анатему која је још увек на снази у Римској псевдо-цркви. А она се тиче свих који не признају незаблудивост римског папе по питањима вере. Ево како она у потпуности гласи:

>>1. Ако неко каже да блажени апостол Петар није постављен Господом Исусом Христом да буде кнез свију апостола и видљива глава све војујуће Цркве, или да је непосредно од Господа нашег Исуса Христа примио само првенство части, а не истинско и право првенство власти, нека буде анатема.

2. Ако неко каже да се не заснива на установи самога Господа нашега Исуса Христа, то јест на Божанском праву, то да блажени Петар има у свом првенству над целом Црквом непрекинути низ наследника, или да римски првосвештеник није наследник блаженог Петра у том првенству, нека буде анатема.

3. Ако неко каже да римски првосвештеник има само пуномоћје да надзире и усмерава, а на најпуну и највишу власт јурисдикције у свој Васељенској Цркви не само у стварима које се односе на веру и морал, него и у оним који се односе на дисциплину и управљање у Цркви, раширеној по свему свету, или да он има само најважније делове, али не и сву пуноту те највише власти, или да та власт није ординирана и непосредна, како над свима и над целом црквом, тако и за све и над сваким пастиром, нека буде анатема.

4. Верно следујући предању, примљеном од почетака хришћанске вере, ми учимо и одређујемо да ниже изложени догмат припада истинама Божанског открочења.

Римски првосвештеник, када говори са катедре, то јест када он, испуњавајући службу пастира и учитеља свих хришћана, силом свој највишег апостолског ауторитета, дефинише учење о вери и моралу, које је обавезно за сву Цркву, користи се помоћу Божјом, која му је обећана у блаженом Петру, оном незаблудивошћу коју је блажени Искупитељ даровао својој цркви, а која се тиче дефинисања вере и морала . На тај начин, дефиниције римског свештеника, само по себи, а на основи сагласности Цркве, не подлежу измени (*Inreformabiles*). Ако се неко одлучи да противуречи овој нашој одлуци, да буде анатема““

Зато нас отац Андреј Курајев подсећа:

„Као што видимо, римокатолици нису просто људи који се са чудним одушевљењем односе према римском епископу. Римокатоличко вероучење анатемисхе све оне који не деле то одушевљење. И те анатеме, које се тичу свих православних, и које имају догматски карактер, нису скинуте од стране Ватикана, за разлику од анатеме 1054. године које се тичу лично цариградског патријарха Михаила и људи што се налазе с њим у општењу. *Унионистичка пропаганда воли да прича о скидању анатеме из 1054. године, али, на жалост, прећуткује анатему из 1870. године.* А укинути исту, протумачивши догмат о папској непогрешивости као пуко лично теолошко мишљење, значи управо и признати догматску грешку оних папа који су увели и подржавали тај догмат. Тако да нам је остало само да се поново уверимо у то колико је Јуриј Самарин у праву: *папство је приковано за тешко наслеђе својих вишевековних претензија, и управо због тога је неспособно за уједињење са православљем.*“

Игуман Георгије Григоријатски: О „Равенској (полу)унији“

Велики исповедник православне вере, игуман Георгије (Капсанис), старешина манастира Светог Григорија Синаита на Атосу, гласом достојним Светог Јустина Телијског већ деценијама сведочи лажи екуменизма и опасностима богоодступништва маскираног у причу о „хришћанској љубави“.

Отац Георгије уочава да је западна штампа са извесном дозом оптимизма, пропратила скуп у Равени. Најављено је да ће, на крају, папин примат бити прихваћен, уз извесно ограничење досадашњих папиних привилегија. Отац Георгије, међутим, тврди да овакав начин преговора и попуштања води „унијатском типу уједињења“. Чујмо светогорског старца, који се огласио 30. децембра, 2007.: >>>Постоје озбиљни разлози да верујемо да „Равенски документ“ потврђује страховања да ми православни попуштамо папским захтевима. Разлози јесу следећи:

а) Документ говори о „римокатоличкој цркви“. Није у питању технички израз чије ће коришћење олакшати дијалог. Напротив, њему је дат пуни богословски садржај тако да дијалог бива уз претпоставку да римокатоличка црква јесте, истинита, православна Црква.

Православно представништво се на овој тачки недопустиво повукло. Текстом Баламанда (1993) призната је римокатоличка црква као црква са пуним значењем израза: „Са обе стране се признаје да оно што је Христос поверио Његовој Цркви - исповедање апостолске вере, учествовање у истим тајнама, пре свега у јединственом свештенству које врши јединствену Христову жртву, апостолско прејемство епископа — није могуће сматрати својином само једне од наших Цркава“. Реч је о суштинском одступању од почетне и најтемељније основе богословских преговарања. Дакле, док римокатолици признају одређене суштинске елементе цркве Православној цркви (пуноважне тајне и апостолско прејемство) и при том и даље остају верни еклесиологији II Ватиканског концила, православни богослови напуштају нашу веру, током времена сведочену од угледних Отаца и сабора, да се због јеретичких догмата црква Рима одсеца од тела Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве, да нема елементе који је чине Црквом Христовим, и да је тако она јеретичка црква. Чак оклевају и да наведу историјске потврде, какво је оно Св. Марка Евгеника: „пре много година одвојио се из заједнице осталих четири светих патријаршија чувени збор западне Цркве, славни Рим, усамивши се са обичајима и догматима страним православнима и Саборној Цркви... (а који су, међутим, страни православнима свакако су јеретички)“.

б) Међутим, и ово лошенастало „узајамно признавање“ је превазишло Упутство Ватикана, (јули 2007), са познатим „Одговорима“, у којима папа Бенедикт XVI

одређује православне помесне цркве „мањкавим“, јер немају заједницу са Петровим наследником. Саобразно Упутству истинита Христова Црква постоји само у римокатоличкој цркви. Значајно је да је Упуство издато неколико месеци пре Скупштине у Равени, што, према нашој процени, значи да Ватикан зацртава правац који треба да следи дијалог. А правац је римоцентрични екуменизам, каквим га је одредио II Ватикански концил. Исто потврђује и текст Упуства Ватикана, али и епископ бивши Захумља и Херцеговине Атанасије Јевтић: „Овај текст („Одговори“) показује упорност папе Рацингера да, и својима, и другима, покаже право лице свога - римокатоличког (=римоцентричног) екуменизма, који у ствари није оно што папа говори, већ оно што верује и како се понаша”

Наглашену забринутосту вези горњег папског Упуства изражава и Св. Синод Грчке цркве православном сапреседнику Мешовите комисије за дијалог, митрополиту пергамском, г. Јовану, посланицом од 8/10/2007.

Напомена у I. параграфу Равенског документа, највероватније плод протеста Грчке цркве, прати, нажалост, дух папског Упуства. Поред тога што уверавају да коришћење израза „црква“ не подрива самосвест Православне цркве као Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, православни представници у ову напомену не стављају исто тако основно начело њене самосвести да Православна црква не прихвата да у римокатоличкој цркви „постоји“ Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква. Карактеристична је, и изобличава плашљивост православних представника, чињеница да су римокатолици објавили да у истим међуодносима не признају начела истините Цркве изван римокатоличке заједнице. Јасно је да „Равенски документ“ треба читати и тумачити уз сазнање да римокатоличка страна остаје непроменљива и верна папским догматима.

г) Саопштења Равенског документа о апостолској вери, основним Тајнама, свештенству, Евхаристији и апостолском прејемству се са толиком природношћу односне на римокатоличку цркву, тако да неко може да помисли како је по свим овим тачкама римокатоличка црква православна. Међутим, поново се питамо заједно са Св. Марком Евгеником: „Откуда се, дакле, појављују изненада пред нас као православни они који су већ толико година и од стране толико Отаца и учитеља осуђени као јеретици?“ Заиста, када су римокатолици дали јасне знаке одбацивања њихових познатих другачијих учења? Уистину напротив, дали су добро потврђене доказе њихове истрајности у њима. Како они имају апостолску веру када *filioque*, тварна благодат, примат као привилегија свесветске надлежности, непогрешивост, безгрешно зачеће Богородице и др., још увек сачињавају њихове основне и неразматриве догмате? Како имају пуноважне основне тајне (крштење, помазање), свештенство и евхаристију, када су се, према Св. Марку, одцепили од Христове Саборне Цркве? Осим тога, на снази је још први канон Св. Василија Великог,

потврђен на Петом Васељенском Сабору, да „који су удаљени од Цркве немају више благодат Св.Духа на себи, јер је престало њено предавање прекидом прејемства... будући одсечени и поставши лаици нису имали власти нити да крштавају, нити да рукополажу, нити су могли да преносе благодат Св. Духа, од које су отпали...". Штавише, овде се не ради о помоћи онима који се враћају из латинства вери Саборне цркве, већ о потврђивању латинских другачијих учења од стране Православне цркве. Исто тако, како имају апостолско прејемство, када, према Св. Григорију Богослову, православно веровање потврђује апостолско наслеђе, а инославно га прекида? „Пошто је истомислено исто што и истопрестоно, онда је разнославно истовремено и разнопрестоно; у првом је заједничко прејемство, а у другом истина", пише божанствени Григорије.

д) У Равенском документу се даље разматрају два важна аспекта установе Цркве, саборност и власт. Усаглашено је (парагр. 40-41) да је еклисиолошка суштина саборности и власти живела у православној заједници током првог хиљадугодишња живота Цркве на Истоку и Западу. Међутим, све и да хоћемо да ово сагласје сматрамо стварним, не допушта нам да будемо спокојни разјашњавање истог параграфа: „Они (православни и римокатолици) се не слажу, међутим, око тумачења историјских доказа из ове ере везано за прерогативе епископа Рима као првог, ствар која је већ била схваћена на различите начине у првом миленијуму" (парагр. 41). Оваквим појашњењем су постављени темељи прихватању од стране православних претумачења папског примата.

Несумњиво је током првих хиљаду година дејствовала саборност и зато се није развијала власт у облику свесветског првенства или надлежности. Искривљења, пак, код папског примата нису настала одједном. Због папског владања над читавом црквом, у цркви Рима се током векова неприметно одвијао један процес смањивања саборности и уздицања папског примата. На овај процес директно и јасно упућује горње „несагласје“ православних и римикатолика Мешовите комисије у Равени. Међутим, док римокатолици не одустају од папорентричног тумачења установе саборности и власти за време првих хиљаду година живота Цркве, „сагласје" Равенског документа нагиње ка признавању једног свесветског првенства папе. Само уколико римокатолици прихвате да тумаче историјске чињенице првих хиљаду година као и православни, сигурно ће напустити папске новотарије другог хиљадугодишња. Само под овом претпоставком најављена расправа на следећој скупштини Мешовите комисије, о тумачењу саборности и власти током другог хиљадулећа, и наравно I и II Ватиканског концила, даће православне закључке, тј, нагињаће укидању папског примата. У другом случају, признавање папске надлежности од читаве Цркве (нека буде и под видом јавне службе) је решење, које ће сигурно бити донето. Познавајући стратегију Ватикана сматрамо да

римокатолици не могу одбацити свој папоцентризам, стари као и нови, зато што је он запечаћен одлукама њихових тринаест „васељенских“ сабора. Подсећамо на последњу објаву папе Јована Павла II, у енциклици *Ut Unum Sint* (1995): „Католичка црква има уверење да је сачувала службу наследника ап. Петра, епископа Рима, кога је Бог установио „као вечни и видљиви темељ јединства“ (парагр. 88). И: „Уверен сам да на овом месту имам нарочиту одговорност... да пронађем један облик примене примата, који ће, без да на било који начин порекнем суштину његове мисије, одпочети у новим околностима“. Поред осталог, ту је и скорашња објава папског примата од стране папе Бенедикта XVI, на Фанару 2006.

Штавише, све и да се догоди да се искреним дијалогом не следи траса Ватикана, тактика је да се прекине договор теолога, сваки пут када није сагласан са линијом курије. Подсетимо и на повлачење православних по питању присуства унијата у дијалогу, чак на његовом почетку, поред свеправославних саборних тврдњи о непоколебљивом ставу по овом питању. Подсећамо још и на нарушавање тока дијалога о унији и на наше неправилно попуштање, све до понижавајућег нивоа текста Баламанда. Да подсетимо, на крају, и на грубо папско мешање током IX Скупштине Мешовите комисије у Балтимору, и бродолом православних надања у вези уније. И да не заборавимо папско Упуство од прошлог јула. Што се тиче расправе о примату на следећој скупштини Мешовите комисије, плашимо се да ће линија Ватикана путем препознавања код римског папе наметнути неки вид свесветског примата, вероватно под варљивим обликом (у „подхришћанском коду“ према Мелетију Пигасу) службе читаве Цркве, али свакако непознате и неприхваћене у древној Цркви. Плашимо се што тако нешто већ почиње нејасно да се разазнаје у парагр. 41 Равенског документа.

е) Наша молитва и нада свакако јесу да римокатолици одбаце папоцентрично тумачење историјских чињеница првих хиљаду година, као и исходишно првенство свесветске надлежности. Можда се одсецањем повода за папско владарско настројење исправе и догматске последице. Блаженопочивши о. Јустин Поповић папски примат и папске јереси повезује као узрок узрокованог: „Православна догма, боље речено сведогама о Цркви, одбацује и замењује латински јеретички сведогама о првенству и непогрешности папе, тј. човека. Из ове свејереси рођене су и рађају се непрекидно друге јереси: *Filioque*, одбацивање епиклезе, бесквасни хлебови, увођење тварне благодати, чистилиштни огањ, ризница вишка дела...“

Са молитвеном надом да Латини XV века одбаце њихове догматске новотарије отишао је Св. Марко Ефески на Ферарско-Флорентински Сабор, али се сударио са папском надменошћу Евгенија IV. Са истим молитвама и надама, да папе и богослови, дакле, одбаце њихов папоцентризам, свештени Доситеј Јерусалимски је написао Дванестокњижје, или Историју о јерусалимским патријарсима, како бележи

његов наследник на трону јерусалимском и издавач, блаженопочивши Хрисант: „макар да са овом књигом, као са проповеди богопоучених апостола и богоносних источних и западних отаца, дођу свести и да, подстакнути од самих старешина западне цркве, остваре управо ово - да уједине Цркве гоњени божанском ревношћу и да прекину са расколима и саблазнима, који су оруђа ђавола". Хрисант свакако са надом примећује: „Ако, дакле, западна црква прихвати исправљање и одбаци њене новотарије и све што није имала када је била сагласна Источној цркви, тада ће се, наравно, и према епископу Рима односити, као што је природно, на читавој земљи као према првом у поретку патријараха и помињаће се јавно од највећих помесних цркава и од свих архијереја читаве васељене као први у возгласима и биће враћен у диптихе, као што је било некада пре раскола. Наравно и његове привилегије и право првенства и части ће обновити уједињење Цркава и вратиће му их са великом радошћу и благодарношћу". Међутим, као што је познато, I и II Ватикански концил су одогматили строжију папску установу.

Богословски дијалог није лош када бива са претпоставкама наше православне стране. Могуће обраћање иноверних вери и заједници Саборне цркве се може сматрати нашом људском сарадњом у делу Божијем. Међу овим претпоставкама значајна је, конкретно, наша непоколебива истрајност у саборно утврђеном ставу Православне цркве односно папизма, колико као преносиоца мноштва другачијих учења, толико и као носиоца папоцетричког владања над читавом Црквом. Нажалост, у Равенском документу се не примећује јасан и несумњив отачки и саборни православни став. Недостаје дух којим је мишљење о уједињењу цркава износио Св. Марко Евгеник на Ферарско-Флорентинском сабору, када је одмах, од почетка, показао као основу расправа непроменљиво Вјерују и његово православно тумачење. Недостаје еклесиолошко убеђење, саборских одлука источних патријараха у време турског владања. Недостаје дух ревности којим говори Св. Нектарије Пентапољски у делу *О узроку раскола*. Супротно, влада једна сумњива „еклесиологија заједнице", где се не подразумева заједница између православних по вери помесних Цркава, већ између Православне цркве и инославне цркве Рима. Значајно је да, уствари, није реч о „дрквеној заједници", већ о „заједници цркава" (ecclesial communion). У горњој „еклесиологији заједнице" умањује се значај који имају, прво, непроменљивост апостолске вере, која у Равенском документу остаје просто саопштење, без већег значаја који има за одвајање Православне цркве од инославног Рима, и друго, заповест свештених канона о незаједничарењу са јеретицима у тајнама, нарочито у евхаристији, заповест која се потпуно прећуткује. Свакако да су ова два начела темељна у православном учењу о цркви као заједници.

У Равенском документу се појављује тежња суочавања са питањем папског примата као „уређивање" папских привилегија, а не као тежак богословски проблем

који се тиче тајне Христа. Прихватање првенства надлежности над читавом Црквом, тј., да је један епископ - глава и начело читаве цркве, нека је и оптерећен једном улогом службе, јесте увреда према личности Христа као јединствене Главе Тела Цркве. Примат надлежности представља нарушењавање православне еклисиологије, према којој је изнад свих епископа Васељенски Сабор. На њему председава први у љубави епископ Рима, као једнак његовим саепископима, између којих се, међутим, у средину поставља свето Јеванђеље, као симбол присуства Христа, јединствене Главе читаве Цркве. Изузетна привилегија епископа Рима (када му је значење било православно), која је прихватљива за православно гледиште, јесте његово председавање на сабору између пет православних патријараха и, као последица тога, његово помињање као првог међу осталим патријарсима у диптисима. Ово потврђује слово и дух 28. канона Четвртог Васељенског Сабора. Остале повластице и улога епископа Рима нису прихватљиве за Цркву. Потребно је, значи, много пажње за разумевање израза који владају у Равенском документу, и који су на Западу проглашени као, тобоже, по први пут признавање првенства папе од православних. Општепознати израз каже: „први треба да препознају првог међу собом" (парагр. 10). Противречност израза је очигледна. Црква је увек признавала прву катедру епископу Рима, разумевајући ово, наравно, православно; никада, међутим, до данас није прихватила неко његово првенство или власт над читавом Црквом, поготово када црква Рима остаје при њеним јеретичким догматима.

На следећој скупштини Мешовите комисије очекује се разговор о улози епископа Рима и виду његовог првенства у „заједници цркава"! Није могуће, међутим, да ми православни прихватимо једно папоцентрично претумачење примата епископа Рима. Папа је због папоцентричног тумачења првенства присвојио потпуно неприхватљиве привилегије, без пристанка осталих цркава древне пентархије и још са нарушавањем канонског (саборски потврђеног) поретка древне Цркве. Нешто од онога што је од стране православних детаљно, веома снажним речима и вештим богословским доказивањем (ми упућујемо на доказе код блажених патријараха Доситеја Јерусалимског и Мелетија Александријског Пиге) било проверено јесте следеће:

1. Првенство власти, пошто је, тобоже, апостол Пегар био глава сабору апостола и имао над њима примат власти.
2. Безгрешност папе.
3. Да је папа изнад сабора.
4. Да Рим надмашује остале патријаршије.
5. Да је трон Рима судија у сваком случају и да не подлеже ничијем суду.
6. Да има трон Рима право апелације над читавом Црквом.
7. Да се папа сматра епископом Саборне (тј. Васељенске) Цркве. Подсећамо

да се папа до данас потписује (он сам!): епископ Саборне Цркве.

8. Да је папа саборна глава Цркве са мисијом служења. Ово је једно место које римокатоличка страна прикрива и дан-данас, ако се сетимо чувеног израза да је папа „слуга слугу Божијих“! Равенски документ говори о примату као служењу папе римског и зато је потребна нарочита пажња. Недавно уврштени у агиологију Цркве, свештени патријарх александријски Мелетије Пигас, између осталог пише и о овоме:

„Али, кажу, треба неко од епископа и међу епископима да предњачи. Заиста, овога називају главом која служи... Међутим, свим овим епископима је само Христос начело и глава... Они [Латини] уступају служби ове главе неограничену власт и над вером и над црквом... Пошто показују маску главе која служи, опходе се насиљем деспотскије од било које деспотске власти“.

Отац Георгије је дубоко свестан главне замке данашњег екуменизма, који нема никакве везе са негдашњим сведоченим позицијама православних Отаца у разговору с јеретичима. Негда су Оци тражили аргументације Богом откривене Истине које јеретичи не могу да прихвате; данас су, пак, екуменисти ту да би што више „снисходили“, да би што више показали „љубави“. Тиме они, по Светом Максиму Исповеднику, показују човекомржњу, јер јеретичима повлађују у њиховој лажној, неспасоносној вери. Ево шта старац Георгије, нови Јустин Ћелијски, каже на крају свог текста „Равенски документ и папски примат“:

>> Из горњег постаје разумљиво да равенски договор о саборности и власти не испуњава православна еклисиолошка мерила да би чинио сигурну основу наредних расправа о папском примату. Уколико уследи расправа о томе како је тумачен папски примат током другог миленијума и на I и II Ватиканском концилу, она је од стране православних представника дужна да буде са знањем православљг Светих отаца, а не помирљивим начином мишљења времена или са владалачким настројењем Ватикана. Признавање неке од горњих „привилегија“ папе, или сагласност са неком сличном повластицом, противним православној еклисиологији, несумњиво значи унијатско уједињење, са којим се нећемо сагласити. Све ово зато што смо дужни да пажљиво чувамо нас саме и православни народ од савременог облика унијаћења, које, поред других последица, јесте и довођење у опасност нашег вечног спасења. И будући да смо дужни упоредо да помогнемо, ако је могуће, и „вођама западне цркве, да дођу свести“, како рече блажени патријарх јерусалимски Хрисант, да одбаце њихов папизам ради спасења њих самих као и њиховог народа, који не познаје православље.<<

Кад човек чита оца Георгија, радује се што се историја повремено понавља на добро. Јер, његово данашње сведочење истоветно је сведочењу светогорских монаха 13. века, који су цару Михаилу Палеологу, унијати писали посланицу, и у њој, између осталог, рекли и ово: „На какав нам је начин допуштено и богоугодно да се ујединимо

са онима од којих смо се правилно и канонски раздвојили, који се непрестано придржавају јереси? /.../ Зато што божанствена и свештена правила говоре: „Ако се неко, макар и у кући, моли са одлученим (од Цркве, нап. В.Д.), и он сам да буде одлучен“ (10 канон Светих Апостола)/.../ И опет: „Ко прима јеретика, подвргава се осуди којој и он.“ Стога, ако их примимо бићемо подвргнути истим оним забранама којима и они, и то од стране божанствених канона одређених Духом Светим. То се не сме допустити, не сме!“

Светогорци су одлучно деловали против патријарха Јована (Века), који није могао да отворено увери Ромејце у потребу уније с папом, па је деловао прикривено. Пошто су унијати тврдили да литургијско помињање римског папе није исто што и општење с Римом, Светогорци наводе забрану Светог Јована Богослова да јеретика не треба ни поздрављати, ни уводити у кућу, јер ко га поздравља, учествује у његовим злим делима(2 Јн. 10-11): „Ако је забрањено да га просто и на путу поздрављамо, ако је забрањено у обичну кућу да га уводимо, како онда да га примамо, не у кући, него у храму Божијем, у самом олтару (светилишту), крај тајанствене и страшне трпезе Сина Божјег, који Се приноси на жртву? /.../ Који ће то помрачењак изригнути помен онога који је достојно одбачен од Духа Светога, јер је устао на Бога и свете (то јест, ко ће смети да литургијски помене папу, нап. В.Д.), и на тај начин постане непријатељ Божји? Зато што, ако обичан поздрав човека чини саучесником у делима злих, колико то више значи громко помињање његовог имена кад су ту пред нама страшне Божанствене Тајне. Ту, пред нама, јесте Самоистина (Христос у Светим Тајнама, нап. В.Д.), па како да допустимо да је истина ова велика лаж - да га сматрамо за православног патријарха? Да се спрдамо, као на позорници, док обављамо страшне Тајне? Како ће то издржати православна душа, како одмах да не иступи из општења са онима који га помињу, како да их не сматра за трговце светињом? Зато што је од почетка Православна Црква Божја помињање имена архијереја приликом свештенодејства признавала као савршено општење. Јер је написано у Тумачењу Божанствене Литургије (Св. Герман): „Свештеник произноси име архијереја, показујући и своју потчињеност вишем (од себе, нап. В.Д.) и општење с њим, и преемство његове вере и свештенодејства“.

Михаил Палеолог, Јован Век и остали унијатски настројени Византинци позивали су се на некакву „икономију“ ради општења с папистима. Светогорци су цару писали да таква „икономија“ скрнави свештенодејство, одгони Духа Светога и због тога „верне чини непричаснима отпуштању греха и усиновљењу“. Ко општи с јеретиком, наследиће његову осуду.

Светогорци питају цара - зар је праведно дати јеретику првенство над православном Црквом Христовом: „А како да, по правди, признамо као прве и као судије православних цркава, оне с којима нам није дозвољено да једемо, које не треба

да поздрављамо због потпуног недостатка општења, сусрете с којима смо, по могућству, дужни да избегавамо, и као да их помињемо као православне у цркви и за самом тајанственом Трpezом, а да она не престане да нас непорочно освештава?“

Сва ова питања данас поставља архимандрит Георгије Григоријатски, и на сва православно одговара, свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом! На многаја љета, оче наш у Христу Георгије, и удео ти био са блаженим Оцима нашим: Фотијем Цариградским, Григоријем Солунским и Марком Ефеским!

ПАПИЗАМ И СРБИ

ЕКУМЕНИЗАМ КРОЗ ИСТОРИЈУ (наш случај)

Quod papa facit, Deus facit

Alvaro Pelayo: De planetu ecclesiae

У историји, Срби никад ништа добро нису видели од Рима.

Још 1199, кад је Иноценције III сазнао да србски бан Кулин у Босни није одан Риму, писао је угарском краљу Емерику да наведе Кулина да се одрекне „јереси“, а ако не буде пристао, да упадне у Босну и протера Кулина и све који Рим не признају. Године 1221. папа позива на крижарски рат против Срба у Босни, да би 1235. Босну предао мађарском херцогу Коломану, сину Андријином, и доминиканцима – инквизиторима, који су добили овлашћења да убијају све који одбију папин загрљај.

Бан Нинослав и Срби убили су неколико инквизитора-мисионара, да би Коломан упао у Западну Босну, и, по изразима папе Гргура IX (1238), „уништио јеретичке напасти и довео Босну на светлост католичке чистоће.“ Пошто је протеран из Босне, католички бискуп се настанио у Ђакову, одакле га је 1246. папа позвао да иступи у рат против Срба – „јеретика“ из Босне. Године 1247. папа је изјавио да нема никакве наде „да ће се та земља од своје воље обратити католичкој вери“, и да је једина нада у мађарске крижаре. Угарски краљ Лајош и острогонски надбискуп Никола кренули су у крижарски рат против Твртка I године 1363, али су их Срби из Босне до ногу потукли и истерали. Краљ Сигисмунд, веран римској мржњи, 1408. упада у Босну и убија, пљачка и коље – и тада Срби остају одани Христу, а не потчињавају се папи. Босански краљ Томаш, пред пропаст своје државе, каже доминиканцу Николи Барбуђију (1459), да је „већина његових Босанаца противна католичанству и више воли Турке него католичке силе“. Народна песма из тог доба каже да је Томаш, зато што је постао паписта, „свој браћи својој омрзнуо /и голубу, на јеловој грани“.

У Србији је све било јасно – Свети Сава је одвојио Србство од Рима, чији су крижари владали Византијом. Тражећи аутокефалију за своју цркву од патријарха цариградског 1219. године у малоазијској Никеји, где су се налазили остаци Византијског царства, он је државу Немањића заувек определио. Како је говорио владика будимски Данило, из Европе је допирао смрад инквизиторских ломача и Св. Сава је хтео да спасе свој народ од пада у јерес.

Године 1319, папа Иван XXII обратио се Филипу Таренском, носиоцу титуле цариградског владара, са жељом да се против краља Милутина покрене крижарски рат – јер је он „неверник“, „шизматик“ и „непријатељ Римске цркве“, а 1320, после ратних успеха Угара у борби против Срба, папа је позивао Немце, Пољаке и Чехе да се удруже са Мађарима како би се „шизматичка“ Србија покорила.

Римокатолици су у Србији имали пуну слободу вероисповедања, па и право на своје храмове. Али, и краљ Милутин и цар Душан (својим закоником!) строго су спречавали само превођење Срба у римокатолицизам. Паписти, са своје стране, нису били тако толерантни: угарски краљ Лајош је 1306. наредио крашовском жупану да похапси све православне свештенике са женама и децом, а да на њихова места доведе жупнике, како би сви „шизматички“ били покатоличени. Лајош је 1356. године, 4. јуна, у Загребу објавио рат „против шизматичких и неверних Срба да би их повратио мајци цркви“, што је папа Иноценције IV радосно поздравио. Чак и кад је Лајош променио план и ударио на Венецију, папа га бодри да не заборави рат против Србије, па Мађари 1358. освајају Мачву и Београд, приморавајући православне свештенике да признају папу.

Због тога су Срби добро знали ко су паписти. Док је Јован VII Палеолог потчињено Византију „pontifex maximus“- у (Флорентинска унија), деспот Ђурађ Бранковић фрањевцу Ивану Капистрану, који га убеђује да прими римокатолицизам, каже „да је он веру својих отаца свагда чувао и поштовао до своје дубоке старости, па су га његови поданици сматрали за мудрог, мада несрећног, владара, а кад би пред смрт променио веру, сматрали би га за полуделог старца“.

Паписти су Србе кињили и у доба турске власти. Године 1577. основали су језуити Collegium graeco-ruthenicum и Collegium illyricum, чији је циљ био обука мисионара за рад међу Грцима, Русима, Бугарима и Србима. Папа Гргур XV оснива „Congregatio de propaganda fide“ чији је циљ био „да спасава народе, који су заблудели због незнања или смртоносног греха, те су преобразили своју људску природу у животињску“. Међу „животињама“ којима треба проповедати нашли су се, свакако, и Срби. Папе су обећавале помоћ Србима у рату за ослобођење од Турака, само под условом да се покатоличе. Наш народ, свагда слободољубив, био је спреман на војни савез са Западом, али да му се у веру не дира. Патријарх Јован је 1608. са војском западним борцима против Турака обећао сваку сарадњу, али „у наше стране никако нећемо ни језуита, ни никога другога, који би пук хришћански обраћао на закон римски зашто отле би могло бити велика скандала међу народ“.

Римски пропагандисти нису успевали. Двеста фрањеваца у Босни држало је свега тридесетак хиљада римокатолика под својом духовном влашћу. Босански бискуп Никола Оловић жали се да су 1675. у целој Босни успели да пориме само 51 душу, и то, углавном, жене, ради удаје.

Но, унијаћење је ипак успевало у западној Херцеговини, Далмацији, на Кордуну, Банији, код Личана. Поунијаћен је читав Жумберак. Методе су биле каквад сурове, гнусне, подле – али, мало по мало...

А онда је дошао XX век. Створена је и „света“ папина држава, „Независна Држава Хрватска“, која је одмах почела да ради на „обраћењу несједињених“... То нас је коштало милион глава.

После II светског рата и II ватиканског концила (1962-1965.), појавио се екуменизам. Каголици су православце назвали „браћом“, позивајући их у братски загрљај. Додуше, екуменизма је било и раније. Рецимо, у XIX веку ђаковачки надбискуп Јосип Јурај Штросмајер представљао се као велики пријатељ православних Срба и Руса. У Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца слављен је, уз Савиндан, и Штросмајеровдан, као дан великог „Протојугословена“. Истина је да је тај рани „екумениста“ желео јединство Јужних Словена, али под Хабзбурзима и у савезу с Ватиканом. И он је, у ствари, био Великохрват, који је у писму свом пријатељу Ванутелију (14.X 1881.) сведочио: „Кад цркве католичке и народа хрватскога у овим нашим земљама не би било, они тако силно одговарају највишим пробитицима династије и читавог царства, да би их се морало некако створити. А сад кад католичка црква и хрватски народ добротом Божјом постоје, требало би настојати да он свакога дана буде снажнији, јачи и приправнији за испуњење оних циљева за које га је Бог у овим крајевима јасно предодредио“. Кад су Хабзбурзи окупирали Босну и Херцеговину, Штросмајер се надао унијаћењу Срба и муслимана, верујући у рад љутог кроатоцентристе и папофила бискупа Јосипа Штадлера.

Ево како наш угледни историчар, академик др Василије Крстић, један од највећих зналаца историје србско-хрватских односа, резимира закључке своје расправе о преписци између Штросмајера и Ванутелија:

„У серији Monumenta Vaticana Croatica, као посебно издање, књ. 1, Хрватски државни архив, Кршћанска садашњост и Дом и свијет, објавили су у Загребу током 1999. године књигу Korespondencija Josip Juraj Strossmayer – Serafin Vannutelli 1881 – 1887. У то време Ванутели је био папски нунције у Бечу. Преписка садржи укупно 110 писама, од којих само 20 Ванутелијевих. Уз 90 Штросмајерових писама налази се 17 по садржају разноврсних прилога. Оригиниали ове преписке чувају се у Тајном ватиканском архиву, у фонду „Архив Бечке нунцијатуре“. Реч је о дипломатској тајној кореспонденцији која досад науци није била доступна. Читава преписка између двојице римокатоличких прелата вођена је на латинском. Сва документа штампана су упоредо, на латинском и у хрватском преводу.

По свом садржају коресподенција између Штросмајера и Ванутелија је разноврсна, али у већини случајева односи се на религиозна питања. Ван сваке сумње она је од изузетног значаја за осветљавање личности ђаковачког бискупа

Јосипа Јурја Штросмајера као и за разјашњавање и разумевање његове верске и световне политике.

У овом осврту на преписку Штросмајер - Ванутели највише пажње посвећено је питању Штросмајеровог односа према Србији и Црној Гори, Србима и православљу, бискуповом односу према Босни, Аустро-Угарској и династији Хабзбурга, Угарској и Мађарима, унији и унијаћењу, Јеврејима и масонима, протестантима и протестантизму. Све су то питања која су заокупљала његову пажњу и о којима је Ванутелију искрено, прикривено од јавности, отварао своје срце, износио своје погледе, образлагао своје тежње и циљеве.

Преписка с нунцијем Ванутелијем обилује подацима који се тичу склапања конкордата између Свете Апостолске Столице с једне а Црне Горе и Србије с друге стране. Конкордатима је, формално, требало да се реши питање малобројних римокатолика у Црној Гори и Србији. Међутим, како произилази из Штросмајерових писама, правима које би стекла Римокатоличка црква у двама српским државама било би омогућено убрзано проверавање православних. због тога, а не због незнатног броја тамошњих римокатолика, бискуп босанско-ђаковачки и сремски и викарни епископ београдско-смедеревски Ј. Ј. Штросмајер улагао је велике напоре да дође до конкордата. Колико му је стало до конкордата са Србијом, толико и још више му је стало до конкордата са Црном Гором. Претпостављао је да је Црна Гора у верском погледу мекша, да ће у њој Римокатоличка црква лакше и брже моћи да ухвати корена него у Србији.

Преписком између двојице високих римокатоличких прелата коначно је разбијена и мистификација која се тиче литургије на старословенском језику. Сада је јасно да се Штросмајер није залагао за старословенски језик у литургији због неког свесловенског или југословенског осећања, из емотивних и сентименталних разлога већ ради тога што је сматрао да је литургија на латинском тешко савладива и прихватљива за Јужне Словене, да представља готово непремостиву брану за прелазак православних у римокатолицизам. Прем томе, практични разлози, подређени интересима Римокатоличке цркве, руководили су бискупа приликом опредељивања за старословенски језик.

У писмима у којим је реч о конкордату често има пуно занимљивих и драгоцених података који се тичу Србије и Црне Горе, политичких прилика у тим земљама и Штросмајерових оцена о способностима или неспособностима књаза Николе и краља Милана или неких других виђенијих личности. особиту пажњу заслужују и бискупови погледи о уређењу Балкана попут „братске федерације разних народа“, у којој би Аустрија имала највећи утицај, а помоћу ње и Хрватска, и то „католичка Хрватска“, која би служила интересима целог царства и династије Хабзбурга.

Чак ни у траговима у преписци нема података о Штросмајеровој југословенској одређености, о југословенској идеји, о истинском братству и јединству, слози и равноправности. Напротив, све је подређено римокатоличкој вери, Хрватској и Хрватима.

Ако је у науци досад и било размимоилажења у оцењивању верске и националне (хрватске, југословенске и аустријске, тј. аустроугарске) политике Штросмајера, објављивањем ове преписке она више није и не може бити научни проблем. Међутим, она ће, вероватно, и даље остати проблем политике и њених спекулација, јер научно оцењивање бискупове личности и делатности одувек је било, а и данас је, бременито политиком.

Штросмајерова преписка с нунцијем Ванутелијем до краја је разобличила и разјаснила његове најважније верске и национално-политичке намере и циљеве. Из преписке недвосмислено произилази да је Ђаковачки бискуп пре свега и изнад свега био римокатолик и то тврди, бескомпромисни и према свима другим црквама и вероисповестима искључив и нетрпељив. На Србе православне вере он није гледао као на браћу друге вере већ као на расколнике, шизматике, фоцијевце, бизантинце и крмељивце. Сличан потцењивачки и ниподаштавајући став имао је и према протестантима и муслиманима. За њега је једина, истинска и права Христова вера, вера над верама, и права Христова црква, црква над црквама, била само римокатоличка вера и само Римокатоличка црква. Он је био вагрени Хрват и све што је чинио и радио чинио је за добро Хрватске и Хрвата. Он је у сваком погледу био типичан кроатоцентриста. Уз помоћ Беча, династије и апостолског величанства, као политичких чинилаца, и уз помоћ Свете Апостолске Столице, као снажног моралног чиниоца, Штросмајер је увек и свугде покушавао да на рачун других народа (Мађара, Срба, муслимана из Босне и Херцеговине) стекне неке предности за његове Хрвате и за његову Хрватску. Бискупов недосањани сан била је велика римокатоличка Хрватска, Хрватска у чијим оквирима би се нашле Босна и Херцеговина. Све планове и циљеве који су се тицали Хрватске и Хрвата Штросмајер је везивао за Аустрију, тј. Аустро-Угарску и њену хабзбург-лоренску династију. Уз њену помоћ и у њено име желео је да шири границе Хрватске на Балкану, да отуда потискује православље и да сузбија утицај православне Русије. Због интереса Хрвата и Хрватске, чију судбину је везивао за Аустрију, бискуп је био доследни и уверени аустрофил.“

Дакле, толико о „праекуменизму“, оном пре II ватиканског концила. Србске „наивчине“ су веровале да је Штросмајеру на срцу јужнословенско „братство – јединство“, и његов су празник увели у србске школе у Југославији династије Карађорђевића.

А то се, како рекосмо, наставило и у Титовој Југославији; под паролом „Брат је

мио које вере био“ пре II светског рата, dance macabre се, после јасеновачке кланице, звао „братство и јединство“.

Екуменизам је бујао. У јануару 1966. бискуп Сплита Фране Франић организовао је, у оквиру „молитвене осмине за јединство кршћана“ екуменистичку молитву, позвавши Србина протојереја Марка Плавшу на молитву у сплитску катедралу. Плавша је дошао, упркос противљењу свог епископа, далматинског (касније жичког) владике Стефана. Бискуп Франић је, у „Недјелној Далмацији“ од 26. новембра 1989, дао интервју у коме је описао своју молитву с Марком Плавшом, рекавши: „Кад смо се нас двојица послје молитве загрлили као браћа, видео сам како многи у цркви плачу“. (Овај исти Франиће је бискупу Каролу Војтили, будућем папи Ивану Павлу II, причао да је Југославија тамница народа у којој су Срби господари; и то му је причао на II ватиканском концилу, где је учио да је „источна, православна црква наша најближа сестринска кршћанска црква, а не шизматичка“.) Екуменизам се наставио и седамдесетих и осамдесетих година XX века. Било је опет заједничких молитава, међуфакултетских богословских симпозијума (Љубљана, Загреб и Београд сретали су се преко својих студената теологије, а професори теологије су држали предавања и дискутовали...)

Па шта?

Па ништа.

Од свега је, кад се распадала СФРЈ, остао прах и пепео.

Ватикан је први поздравио Туђмана и његове гаулајтере. Стипе Месић је у својој књизи „Како је срушена Југославија“ („Мислав прес“, Загреб 1994.) одушевљено писао о томе како је „свети отац Иван Павао II најсрдачније примио Фрању Туђмана у пролеће 1991. Те исте, 1991, у септембру, потпредседник Туђманове владе Здравко Томац, био је, ван сваког протокола, примљен у посету папи после 20 часова. Томац је молио папиног министра спољних послова, надбискупа Торана, да учини све да Хрватској буде призната независност. Тада му је, по његовим сопственим речима, „чак обећано, што се касније и реализирало, да ће Ватикан и као држава направити преседан и бити међу првом скупином држава које ће признати Словенију и Хрватску“.

А велики хрватски екумениста и беатификатор Алојзија Степинца, кардинал Фрањо Кухарић, 1. јуна 1996. године, на европској бискупској конференцији у Мариозелу у Аустрији, изјавио је да су, током новоусташких офанзива (уз асистенцију САД), званих „Бљесак“ и „Олуја“, Срби бежали јер „имали су заповијед својих власти да се повлаче, а имали су и савет своје цркве, психолошки нису могли прихватити реалност хрватске државе, јер су стално били индоктринирани пропагандом да су та подручја Србија и да они могу живјети само у српској држави и многи су од њих судјеловали у пљачки и разарању хрватских кућа и католичких цркава“.

Све је крунисала папина брига за миле му Хрвате, изражена кроз беатификацију Алојзија Степинца.

Италијанске новине „La Republica“ овако су описале врхунац беатификације: „Снажни звуци националне химне, док су Туђман и папа заједно стајали окренути мноштву, а кардинал Содано и други прелати држали десницу на срцу, дали су печат догађају /.../ Сличан завршетак мисног славља, са шефом државе и папом заједно у тријумфу, никад није виђен у досадашњих осамдесетак папиних путовања“.

Докле је екуменизам узнапредовао у Хрватској?

Србин, професор Светозар Ливада, истиче да је из Хрватске деведесетих година XX века протерано око 200 до 250 000 урбаних Срба и 180 000 Срба из Крајине. Нестало је око 2700 Срба. Око 10 000 србских кућа је минирано, а од 60 до 80 000 србских кућа отето. Преорано је 192 србских насеља и заселака, а на њиховом месту засађен је храст лужњак. Уништено је 40 библиотечких фондова у Крајини. Усташки злочинац Динко Шакић хвалио се да би опет био шеф у Јасеновцу.

Браћа екуменисти нису се зауставила само на томе. Наставили су свој крижарски рат на Косову. Ибрахим Ругова се свим силама трудио да папу увуче у свој план за „независно Косово“. Папа је, ипак, главни део посла препустио свом призренском бискупу, покојном Марку Сопију, о чијим активностима читамо у тексту оца Саве Дечанца (Јањића), објављеном 14. јануара 2003. у листу „Данас“ под насловом „Бискуп Сопи, ипак, дугује објашњење“:

„Са жаљењем морам да констатујем да господин Игор Радојчић у свом одговору на моје отворено писмо српској културној јавности о понашању Римокатоличке цркве на Косову и Метохији покушава да заобиђе проблем о коме сам говорио и највише пажње посвећује генералним ставовима Ватикана према југословенској кризи, које, руку на срце, нисам ни помињао. Међутим, у његовом тексту не можемо наћи ниједну конкретно цитирану изјаву господина Сопија поводом поменутог питања. Зато бих своје претходне ставове додатно поткрепио изјавама које је бискуп Сопи дао у свом интервјуу за Каритас – Вићенца, објављеном у публикацији „Guerra etniche: una fatalita? Un esempio – IL KOSOVO (Етнички рагови, фаталност? Један пример – Косово)“, Enzo dalla Pellegrina, Caritas di Vincenza, 2001. На почетку интервјуа господин Сопи говори како су Срби крајем 19. века „заузели сјевер Косова, област Прокупља и истјерали све Албанце. Срби су се осјећали заштитени од Руса и од неких западних земаља као што су Италија и Француска“, наставља даље бискуп и подвлачи: „Њихово епископско сједиште је из Рашке пренето у Пећ тек после Лондонског конгреса (La loro sede episcopale dalla Raska e stata trasportata a Pec (Peja) dopo il congresso di Londra).“

Ово је једна од уобичајених „квизиисторијских“ тврдњи нових „албанских историчара“ који покушавају да докажу да су Срби тек у новије време дошли на

Косово и Метохију. Тврдња да је средиште Српске цркве пренето из Рашке у Пећ крајем 19. века апсурдно и злонамерно маргинализује значај Пећке патријаршије која је још од 13. века средиште Српске православне цркве.

Да ли је могуће да једном факултетски образованом римокатоличком бискупу са ових простора то није познато? Посебно је забрињавајуће што бискуп Сопи de facto оправдава рушење православних цркава после завршетка рата на Косову и Метохији тврдњом да је реч, тобоже, о политичким црквама. У поменутом интервјуу он сасвим јасно каже: „Православне цркве које су скорије грађене, треба рећи од 1989. године, уништене су јер су представљале политичку моћ Срба. (Le chiese ortodosse costruite di recente, vale a dire dopo il 1989, sono state distrutte perche simbolo del potere politico serbo). Уништавања су се дешавала као последица рушења муслиманских џамија, чак и старих, као што је она у Ђаковици.“ Овде имамо три врло опасне тврдње које албански екстремисти користе као оправдање за свој рушилачки поход против хришћанских православних светиња: да су новије цркве грађене као израз политичке моћи Срба, да су рушене само новије цркве и да је рушење последица рушења џамија у рату. Прве две тврдње потпуно су нетачне, јер Православна црква није градила „политичке храмове“, него богомоље за потребе свог верног народа. Осим тога, најмање трећина од 112 порушених или оштећених цркава је саграђена у средњем веку, што их није спасило од послератног рушења косовских Албанаца. Трећа тврдња је само условно тачна, јер су Албанци и у Другом светском рату, такође, уништавали православне цркве. Српска православна црква најоштрије је осудила рушење и оштећивање џамија и цркава још на почетку конфликта 1998. године и била је један од главних центара отпора Милошевићевом режиму. Бискуп Сопи, међутим, никада се није јавно обратио свом народу и затражио да престану напади на православне цркве. Све његове изјаве су увек тако политички интониране да не доведу у сумњу патриотску настројеност римокатоличке јерархије према општем националном циљу – независном албанском Косову.

Највише разочарења, ипак, изазива Сопијева изјава у којој он, као римокатолички званичник, негира историјски значај Косова и Метохије за српски народ и СПЦ. „Не може се рећи да је Косово српски Јерусалим“, каже бискуп Сопи и објашњава: „Поређење није на мјесту. У бици 1389. вође су биле из Србије, а не одавде. Цркве које видимо на карти постојале су и прије доласка Срба (Le chiese che vediamo nella cartina esistevano prima dell'arrive dei serbi), оне су хришћанске, а многе су чињенице изврнули лажни историчари.“

Мене лично живо интересује које су то цркве на Косову и Метохији које видимо данас, постојале и пре доласка Срба у 7. веку када су Словени преплавили Балкан. Колико знам на овим просторима не постоји ниједна римокатоличка црква из средњег века (изузевши рушевине цркве саксонских рудара код Митровице). Зар

тврдња бискупа Сопија имплицитно не значи да су Срби претварали римокатоличке цркве у православне? За ову тврдњу не постоје никакви историјски докази из простог разлога што су Срби на овим просторима могли једино да затекну грчке цркве које су већ биле православне, као што је Богородица Љевишка. Очигледно њих није требало рушити и претварати у српске.

Црквена организација у овом делу Балкана који је био под византијском управом, била је источно-православног карактера. Цркве латинског обреда постојале су у то време већином у албанском приморју, док Православна црква поседује непрекинути континуитет црквене организације од најранијих апостолских времена до данас. Покушаји да се један важан период наше историје и црквеног градитељства једноставно присвоји нимало не доприноси изградњи поверења.

Управо ова тврдња један је од кључних албанских „аргумента“ у намери да се маргинализује српски народ и његова култура на овим просторима. Тврдњу да су Срби претварали римокатоличке цркве у православне могуће је наћи у многим албанским историјским књигама, као и у новијим уџбеницима на Косову и Метохији. Није ми познато да се Римокатоличка црква икада оградила од ових теорија. Штавише, у разговорима са великим бројем представника УНМИК-а и КФОР-аа непрестано слушамо да им римокатоличко албанско свештенство стално говори „да су Срби окупирали њихове цркве“.

У нашем досадашњем дијалогу са бискупом Сопијем никада нисмо чули да он јавно признаје наше средњовековне цркве. Истовремено, албански политичари и историчари, са знањем римокатоличке јерархије *urbi et orbi* пласирају теорију о „отетим римокатоличким црквама“. Наводимо изјаву господина Ибрахима Ругове од 25. аугуста 1995. године у којој каже: „Косово је било насељено Албанцима од древних времена Краљевине Дарданије која је била у саставу Илирске Краљевине. После тога оно је постало римска провинција. За време византијског периода, средњег века и током Отоманске империје Косово је било самосталан ентитет са посебним идентитетом. Манастири и цркве на Косову били су првобитно албански и касније су их отели Срби који су уништили велики број албанских католичких цркава.“ (Косовски информативни центар, <http://www.hri.org/news/balkans/kosova/95-08-25.ksv.html>).

Бикерсова у поменутој књизи тврди: „Од 12. века католицизам је почео да продире кроз приобална подручја у унутрашњи део североисточних територија насељених Албанцима, али пошто су држава и вера биле синонимне, Немањини су почели да намећу православну веру својим потчињеним народима. Много католичких цркава и манастира је проширено и претворено у српске.“ (поглавље 1, Владавина Немањина и долазак Отмана, стр. 1-6, Columbia University Press, New York, 1998.)

Реч је, наравно, о потпуно произвољној тврдњи која се пласира из албанских историјских кругова. Чак ни крајње проалбански настројен Noel Malcolm није отишао толико далеко. У сваком случају, Бикерсова своју тврдњу завршава без икаквих библиографских података или барем једног конкретног примера. Због ограничености простора не бих наводио друге изјаве, него бих завршио помињањем цркве Богородице Љевишке која је на интернет-презентацији ALBANIAN.COM проглашена за древну римокатоличку цркву која је претворена у православну. Уз фотографију једне од најпознатијих задужбина српског краља Милутина стоји: Једна од најстаријих сачуваних грађевина у Призрену је Shn't Maria Levishka (приказана на слици). Првобитно саграђена као римокатоличка црква и једна је од главних католичких цркава овог региона, Levishka је касније претворена у источну православну цркву.“ <http://www.albanian.com/main/countries/kosova/prizren/index.html>.

Наравно, као и у свим другим случајевима не наводе се никакви конкретни докази.

Пошто господин Радојчић тврди да је бискуп Сопи изразио неслагање са тврдњама које сам изнео у претходном тексту, било би веома занимљиво чути његово објашњење поводом горе поменутих тврдњи које је дао италијанској јавности или које је свакако морао чути од албанских политичара и историчара. У противном, биће веома тешко објаснити откуда толики несклад између тонова који стижу из Вагикана и наставка агресивне политике Римокатоличке цркве на Косову и Метохији.“ Тако каже отац Сава (Јањић), из Светих Дечана.

А затим папски нунције, у Београду, Еуђенио Сбарбаро, каже: „Света столица је обећала да ће помоћи Београду да уђе у Европу /.../ Папа је у више наврата говорио о проблему Косова, где је оштро осудио сваки терористички чин“ („Балкан“, 25. септембар 2003.) Па онда дође београдски надбискуп Станислав Хочевар, који каже да и „Католичка црква признаје Светог Саву за светитеља“ („Вечерње новости“, 6. август 2007. године)...Sheer poetry!

Ах, да! Да не заборавимо! Својевремено нам је црногорски Стипе Месић, хрватогорећи бивши Србин из Будве, Светозар Маровић, на месту председника распадајуће се Државне заједнице Србије и Црне Горе, утешно поручио, после сусрета с папом Бенедиктом XVI: „Разговор са папом ми је показао да Римокатоличка црква на свом челу има човека са јасном европском визијом. Са свог положаја он ће помоћи и подржати све оне који раде да наша будућност, Србије и Црне Горе, буде европска /.../ Ту врсту помоћи смо имали и у прошлости, али мислим да ће она бити очигледнија и учинковитија, ако тако могу да кажем, у будућности“ („Вечерње новости“, 10. септембар 2005.)

После чега Црна Гора крену путем Мираша Дедејића, духовног сина

кроатофила Секуле Дрљевића и уваженог градитеља хрватошиптарске дукљанске будућности Ђукановићеве србофобне Монтенегрије

Но, домаћи екуменисти не посустају. Они верују да, ако се не ујединимо с папистима, остајемо да се „држимо зубима за ваздух“. Ето, надире ислам, па ће нам папа помоћи. Чувени протођакон Љубомир Ранковић (очито, не говорећи само у своје име), вели: „Хришћанство се данас налази под жестокиим притиском агресивног ислама, и да би било равноправан партнер мора бити јако и јединствено. Овако нејединствено, неће имати блиставу будућност“ („Глас јавности“, 25. новембар 2007.) Слично су мислили и унијати из доба Флорентинске уније: ујединимо се с папом и стиже нам помоћ, огромна! Кад су Турци ударили на Цариград 1453. Грци унијати добили су од паписта понеки бродић и неколико стотина људи, и то је била сва помоћ. А веру су продали да би спасили Цариград од исламске агресије!

Ватикан и Југославија (Рат против „шизматика“ се наставља)

Тито је учинио за положај Хрвата више него итко
икада у њиховој повијести. У некој не знам колико
блиској будућности, доћи ће вријеме
када ће бити објективно валоризиран и кад ће
му се признати велике заслуге
М. Крлежа

Тако је говорио Крлежа (цитирано на корици књиге: Jasper Ridley: Tito, Prometej, Zagreb 2000.) Сви који су знали Фрању Туђмана, творца Croatia Rediviva, знали су за његово дивљење Титу и маршаловом значају на „беспућима повијесне збиљности“ Хрвата. То, наравно, није нимало случајно. Тито, наиме, не само да је створио протпоставке за настанак хрватске државе која обухвата територије што никад нису биле хрватске, него је и омогућио Хрватима, највернијим Хитлеровим савезницима (осим часних изузетака, који су били пројугословенски орјентисани) да се извуку без икакве казне за злочине почињене према Србима. Тито је званично био атеиста. Србски кафански „енциклопедисти“ тврдили су да је он био тајни римокатолик, кога је чак папа канонизовао као „Светог Јосипа Радника“ (1. мај), у знак захвалности. Наравно, као и свака кафанска прича, све остаје још један од многих доказа наше површности и празноглавости.

Али...

Али, остаје чињеница да је за време Тита у Хрватској похађање католичког „вјеронаука“ било сасвим нормална ствар, да је од 1972. у загребачкој катедрали редовно слављен спомен дан Алојзија Степинца, а да је проповеди држао надбискуп (касније кардинал) Фрањо Кухарић; да су Хрвати од 1974. године добили право да, после државне химне, јавно певају химну Хрватске; да је на њиховим верским скуповима, попут оног у Марији Бистрици, било на десетине и стотине хиљада људи... За то време, Титова власт у Србији је забрањивала свако озбиљније верско окупљање, а србски епископи били на робији и убијани (попут митрополита црногорско–приморског Арсенија и владике Варнаве), Србска Црква бачена у запећак, спомен Николаја Велимировића, заточеника Дахауа, забрањен, као и уношење његових дела у СФРЈ (1978.) Атеизација Србије била је толика да се, у току једне анкете осамдесетих година XX века у срцу Србије, Чачку, само 7–8% средњошколаца изјаснило као верници.

Тито је био инкарнација југословенства, идеологије која је, како рече Св. Николај Жички, била „пркос Богу и Св. Сави“. Али, чак и таква Југославија, у којој су Хрвати били у повлашћеном положају, сметала је Ватикану јер је, макар територијално, сједињавала све Србе „шизматике“ у једну државу. Зато је Ватикан систематски радио на рушењу државе Лужних Словена, и стварању својих „феуда,, које ће бити лакше контролисати и подвластити римском pontifex maximus–у, „незабудливом ex cathedra“.

Тито, иако декларисани комуниста, помагао је Ватикану у рату против мрских шизматика. Свесно или несвесно, показаше Суд Божији.

Чим је формирана Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца, Ватикан је био против ње. Жалећи за Хабзбурзима и К und К папофилијом истих, папа и његови следбеници су на територији Хрватске и Словеније одмах почели да оснивају римокатоличка удружења за буђење „националне самосвијести“. Покретана су гласила, прављени скупови, слетови хрватских „Орлова“ (циљ им је био противстављање пројугословенском школству). Тражило се учешће у образовању и власти. Циљ: одвајање Хрватске и Словеније из заједнице са „шизматичком“ Србијом.

Иван Мерц, проглашен од Ивана Пава II за „блаженика“, био је покретач папистичко–хрватског „орловства“. Преко 40 хиљада младих „орлова“, за које је Мерц говорио да њихова акција треба да буде „срж националног живота хрватског народа“, активирало се у борби за ватиканске идеале. Многи „орлови“ касније су се укључили у усташки покрет.

Краљ Александар је још 1929. знао да Ватикан има намеру да створи „подоунавску федерацију“ од земаља бивше К und К монархије, или да Хрватску и Словенију одвоји од Југославије и од њих начини независне републике. Ватикан је роварио и против Чехословачке и Рум уније (дакле, земаља Мале Антанте.)

Године 1936–1937. у Хрватској се „орлови“ обнављају као „крижари“, које води проусташки орјентисани врх; формира се спортско друштво „Хрватски јунак“. Крижара 1938. има око педесет хиљада!

У јануару 1939. године, Државни секретаријат Ватикана је, преко југословенског дипломате др Ника Мирошевића – Сорга, дао саопштење у коме се тврди да Католичка црква у Југославији живи у тешким условима. Конфесионалне школе католика стално „бивају узнемираване“ од школских власти, у уџбеницима се „буди неповерење према католичкој цркви, њеној хијерархији, обредима, традицији и историји“, држава економски угрожава Католичку цркву, не враћајући јој имовину, а државни чиновници католици не могу да напредују у послу. Цензурише се католичка штампа, и оснивају се мешовите, мушко–женске школе, што лоше утиче на јавни морал.

Чињенице су, наравно, говориле другачије. Године 1918. у Србији и Македонији било је 27000 римокатолика, а 1937. године – 90000. У Југославији имала је римокатоличка црква скоро 9000 храмова и капела, двадесет бискупија и надбискупија,

5 850 000 верника, скоро 2000 жупа (парохија), 3 дневника и 28 недељника.

А у мају 1939. посетио је Алоџије Степинац папу Пија XII, о томе, између осталог, у дневнику записао: „Други сам дан био примљен код Св. Оца. Замолио сам, га у разговору да не заборави хрватски народ, јер смо ми задња стража католицизма према истоку. Замолио сам благослов за себе и цио народ у овим страшним временима. Свети Отац био је посве миран и ведар упркос тежини положаја и пун наде у Божју помоћ. Видио сам поново његове велике симпатије за хрватски народ. Разложио сам му читаву нашу ситуацију (питање емиграната – Павелић) и рекао да га више ваљда нећу видјети. Насмијао се и рекао: „Не бојте се, видјет ћемо се опет!“

Степинац је, 14. јануара 1940, пред црквом Св. Марка у Загребу, „читао лекцију“ кнезу Павлу, упозоравајући га да се власт мора заснивати на „поштивању Бога“, а не „дирањем у туђа права, права Цркве или права народа, било властитога или туђега“, с нарочитим нагласком на то да се „сваки покушај гажења права хрватскога народа – тај дијелак, иако малени, Божјег права – свршио поразом оних, који су заборавили, да нема права и нема власти против Бога вјечнога и великога и против његових одредаба“.

А 16. новембра 1940, у име Бискупата, Степинац каже папском нунцију, (који преноси жалбе Владе Краљевине Југославије да један део хрватског клера подржава усташе) да „Павелића није створила католичка Црква него луда београдска политика“ и да „Црква, односно бискуп, не може завезати језика народу, који трпи од неправди сваке руке.“

Степинац се заузимао за пуштање из затвора усташког идеолога др Мила Будака, за кога у дневнику 28. августа 1940. каже да се у њему крије „честита хрватска душа“. А 12. септембра 1940. године, Степинац уочава да је „живот Срба и Хрвата у једној држави немогућ“. Чувени проуасташки интелектуалац, дон Керубин Шегвић, Степинцу говори о плановима усташа: „Павелић је близу Ријеке и к њему је већ пребјегао већ много активних официра Хрвата. До Дрине има ићи граница. Срби да намјеравају побити све прваке код нас (према тому ваљда и мене), али да су националисти организирали овећу групу бивших официра да може људе заштити за вријеме прелазног доба“.

Поводом државног удара 27. марта 1941. године, Степинац пише: „Ако би побједила концепција Великосрба, сигурно је да би био крај католичкој цркви у Југославији. Али ми вјерујемо да постоји правда Божја и да добри Бог неће напустити своје Цркве /.../ Али из цијелог овог чина тј. држ(авног) удара избија на јаву чињеница да су Срби и Хрвати два свијета који се никад неће ујединити док је једног од њих у животу. Дух бизантизма је нешто тако грозно, да је само Свемогући и Свезнајући Бог у стању парирати интригама и подвалама тих људи“. У наставку,

тугујући због судбе Хрвата, Степинац каже да и онај део Срба који верује у Бога упире очи у Католичку цркву, и да у рукама има писмо једне Српкиње обраћене у папизам која хоће да постане часна сестра кармелићанка. А у запису с почетка Априлског рата 1941. године, Степинац вели да је све „скухала српскоправославна црква са Жидовима, комунистима, масонима, соколима итд.“ Касније додаје: „Чак је помало почело са расулом државе, а сва кривња лежи једино и искључиво на Србима ради њиховог барбарског поступка према Хрватима“. А на дан проглашења НДХ, 10. априла 1941, Степинац бележи: „Данашњи дан је прекретница у животу хрватског народа. Југославија се распала, а Хрватска постаје независном државом. /.../ Народ је проглашење примио с великим одушевљењем те су биле одмах извјешане хрватске заставе. Исто тако народ је њемачкој војсци приредио срдчан дочек“. Приликом првог сусрета Павелића и Степинца, 27. априла 1941. године поглавник је рекао „да неће бити толерантан према српскоправославној цркви, јер то за њега није црква него политичка организација“.

У мају 1941. Павелић је дошао у „приватну аудијенцију“ код папе Пија XII. Овај га је примио као „приватно лице, као сина Цркве“. Према државном секретару Ватикана, Монтинију, папа је изразио своју љубав према Хрватима као ревносним католицима, док га је Павелић уверавао да „хрватски народ жели читаво своје владање и законодавство да инспирише католичанством“. Изасланик Краљевине Југославије код Ватикана, Мирошевић, о тој посети је известио своју Владу, рекавши: „Павелића допратили су у Рим и неколико католичких свештеника са једним бискупом, туђинске крви, братом аустријског Генерала Салиса, гувернера Србије у прошлости рату. Нисам веровао да ће Папа примити Павелића чија су недела позната, а који припрема завођење фашистичког режима, и расизма, прогони Србе, Јевреје и поштене присталице ХСС“.

У II светском рату Ватикан је могао да се ослони на усташе, али и словеначке и хрватске комунисте. Управо је споразум римокатолика и комуниста дао кључни допринос учвршћењу Титославије. Рецимо, кључни човек револуције у Словенији није био Едвард Кардељ, него – водећи члан словеначке Народне (Људске) странке, Едвард Коцбек, левичар – римокатолик. Народна странка Словеније, доследно одана Ватикану, дала је 1. марта 1943. године тзв. „Доломитску изјаву“, чиме је вођство Освободилне фронте препустила комунистима – под условом да они не забораве интересе римокатолицизма. Словеначки партизански приор (водећи римокатолички свештеник) имао је одличне везе с Ватиканом, а словеначки католици у вези с Титом, трудили су се да Запад нипошто не обнови Југославију са србском династијом Карађорђевића на челу. Др Жарко Видовић, у својој књизи „Срби у Југославији и Европи“, каже: „Словеначка католичка група је зато већ 1937. (после пропасти Конкордата) утицала на то да се КП Словеније издвоји из КП Југославије, а да онда

словеначки комунисти прихвате и циљеве словеначких „напредних католика“, што је и услов да добију католичку подршку, без које у Словенији не би могли ни помишљати да узму власт /.../, као што ни комунисти у Србији не би могли ни помишљати на то да добију власт без совјетске Црвене Армије, *јер је у Србији, ту улогу (словеначких католика, да буду привремена подршка привременој власти комуниста) могла да преузме само Црвена, Совјетска Армија. /.../*

Захваљујући томе – наравно, словеначким „напредним католицима“, а онда и католицима „Југославије“, као што је монсињор Светозар Ритиг– Тито је могао да се западној јавности, па чак и Краљевској југословенској влади у Лондону, не приказује и не легитимише као комунист.“ У ту сврху је служио и Хрват – католик Иван Шубашић, који је онемогућио краља Петра II и ђенерала Драгољуба Михаиловића да учествује у последњем чину „југословенске драме“.

Ево како др Жарко Видовић описује спрегу ватиканске политике и титоизма, која је Србима (због недостатка историјске свести) најзад сломила кичму у XX веку: „/.../ Тако је не само Словенија, него и Хрватска још од времена рата систематски припремала националистички покрет и „хрватско и словеначко прољеће“ 1968, *маспак и покрет разбијања Југославије* (тј. државе која би објединила српски народ). Тај националистички, изразито антисрпски покрет је био организован око Римокатоличке цркве, једнако чврсто повезане и са словеначким и хрватским комунистима, и са Титом, и са светским обавештајним и медијским центрима, и са словеначком и хрватском емиграцијом, па чак и са круговима Краљевске владе у Лондону и њених амбасада широм Европе, Америке и Блиског Истока.

Ватикан је тако имао пун увид у антисрпску заверу која је била маскирана АВНОЈ–ем. Само српски комунисти (па ни српска емиграција) нису у тој спреси католика и комуниста Словеније и Хрватске видели никакву антисрпску (ни антијугословенску) заверу. А како је та спрега била веома загрејана за улазак Црвене Армије у „Југославију“ (тј. у Србију, *издвојену, изоловану!*), то су емигрантски кругови Краљевске југословенске владе били чврсто уверени у то да из те спреге, као комунистичке (комунистичко–католичке) не може стајати Ватикан. Зато је југословенска емигрантска влада гајила неколико значајних, по Србе опасних и судбоносних заблуда:

Да је победа комунизма у Југославији немогућа, јер савезници неће подржати улазак Црвене Армије у Југославију и долазак комуниста на власт;

да је спрега комуниста са антикомунизмом (Ватиканом) немогућа;

да спрега комуниста и католика (у Словенији и Хрватској) онемогућује победу комунизма и обезбеђује, напротив, само победу и обнову југословенства (у којем би верске разлике, па и православље били неважни).

Без обзира на висок интелектуални ниво државника, политичара и сарадника

Срба, окупљених око емигрантске Краљевске владе у Лондону (био је ту чак и један Слободан Јовановић!), томе кругу је недостајала историјска свест: управо зато што нису имали праву свест о Злу, па онда ни потребне будности и страха за свој народ. Римокатоличка црква, истина, није имала утицаја ни ослонца у српском народу, поготово после геноцида у Хрватској. У њој више није било ни Срба католика. Али Ватикан није ни рачунао на тај ослонац кад је планирао паралисање српске историје и заједнице: српски народ је постао коначно имун на лукавство унијаћења, те је зато римокатоличку политику унијаћења (и Конкордата) било могуће српском народу наметнути само силом. Кад је реч о простору Југославије (а онда и о унутрашњим границама између римокатолицизма и православља) Ватикан је био и остао спреман чак и на савезе какве Срби и њихови политичари и државници нису ни слутили.

Показало се да је Ватикан у стању да се на тлу Југославије послужи комунизмом, као својим инструментом: *у томе и јесте специфичност тито–комунизма*, за разлику од бољшевизма, који наша опозиција и данас неосновано приписује Титу и титоизму. Тако је титоизам (тито–комунизам) у својој битној дволичности, уз две дијаметрално супротне, а обе своје политике, једну јавну и једну завереничку – био у стању да *истовремено* обавља две супротне мисије: да *блокира историјску свест Срба*, поготово српске интелигенције и да, истовремено, *освети историјско искуство* (историјску обичајност) *католичких народа Југославије*. То се јасно огледа у два *истовремена супротна* покрета у Југославији:

На српским универзитетима су доминирали интелектуалци–марксисти, радикални противници сваке националне и верске обнове, уверени да се „у Европу“ улази само одбацивањем српског и предања и вере, спремни да православље изједначују са стаљинизмом,

а на хрватским и словеначким универзитетима је европејство било поистовећено са католицизмом и национализмом (уз прихватање идеја да је стаљинизам православан!)

Све је то, наравно, било могуће уз интензиван (и легалан) дијалог комуниста и католика и уз јак ослонац хрватских и словеначких католика и комуниста на снаге изван Југославије. О тим снагама и ослонцима српска емиграција и влада нису имали никакву или су имали наивну представу. /.../

/.../ Пристанак Тита – да буде завереник и против СССР–а и КПЈ – био је услов *Запада*: да Тито–комунистима *Запад* допусти и омогући узимање власти у Србији (против воље српског народа, а помоћу Црвене Армије, октобра 1944), па онда и власти (привременој) у Југославији. Тако савезници – не да удовоље захтеву Ватикана (против Срба) него да Југославију припреме за њену улогу у предстојећем хладном рату! – ипак удовољавају захтеву Ватикана *да се баш у Србији* заведе комунизам! Зато савезници чак и *траже улазак Црвене Армије у Србију*: не у

Југославију, него само у Србију, тј. „*само у немачку окупациону зону Југославије*“ (а та зона је била управо тзв. „ужа Србија“!)

Стаљин је, дакле, већ тада био преварен. Није ни слутио да у тој превари (као антисовјетској завери) учествује и сам Тито, са водећим комунистима Хрватске и Словеније, оним истима чије издвајање (КПХ и КП Сл) из КПЈ је године 1937. одобрио сам Стаљин, у спровођењу намера и планова који су тада (на разбијању Југославије, против српског народа као антикомунистичког) били планови Коминтерне. Стаљин није слутио да се ти планови сада спроводе и *као планови Ватикана*. Није слутио да ће савезници ићи тако далеко да у хладном рату жртвују и свог највернијег савезника, Србију, те да је, самим одбијањем да шаље Црвену Армију у Србију, могао ту заверу разбити! Кад Стаљин све то открије, биће прекасно.

Резолуција ИБ ће осудити „Велику четворку“, Тита, Ђиласа, Кардеља и Ранковића као „водеће агенте Запада у Југославији и у КПЈ“, агенте „империјализма“. А они су стварно били само агенти хладног рата, па се по томе чинило и да су агенти Ватикана! Сазнавши да је та завера истовремено и против Срба и српског схватања државности и Југославије, Стаљин сада покушава да игра улогу праведног демократе и да против „Велике четворке“ придобије и Србе; зато у Резолуцији оптужује – сасвим основано! – Тита, Кардеља, Ђиласа и Ранковића као „*мелате српског народа*“, као „дахије и јаничаре“, да врше голи терор над народом у којем комунисти немају подршку (што је све било тачно!)

Тиме је Стаљин хтео да – против Тита, макар и ради одбране потлачених Срба – придобије бар демократску јавност западних савезника. Али је подршка Запада Титу г. 1948. била већ тако јака и организована, да се није могло ни помишљати на некакво рушење Титове власти.

Напротив, савезничке обавештајне службе су сада најопаснијим противником (својим и хладног рата) у Југославији сматрали *управо Србе*, те је рад на ликвидацији српских првобораца и официра, могућих побуњеника био заједнички рад УДБ–е, КОС–а и *савезничких обавештајца*; они су имали учешћа већ пре тога и у заробљавању Драже Михајловића и његове оружане пратње!

Истина је, дакле, да је невероватни и непредвидив стичај околности (стичај који није био замислив ни најискуснијим интелектуалцима свет, па и наше емиграције) чинио да је *Титова завера против Стаљина била могућа само као истовремена завера против Срба, и српске монархије*, најпожртвованијег члана демократских народа Запада у два протекла светска рата. Сама творевина, улога и положај Југославије бацили су Србе у ту невероватну, парадоксалну ситуацију. И Срби су то тада већ знали. Зато је сваку побуну против Тита његова дипломатија у свету (као и дипломатија Ватикана) вешто приказивала као савезништво Срба са Стаљином; као истоветност четника с комунистима; као србо–комунизам (управо Павлићев израз

из доба рата, као и Туђманов данас); као истоветност православља и стаљинизма, као православне корене стаљинизма (што су, на задовољство католичке Европе, донедавно тврдили и наши универзитетски интелектуалци, марксисти и филозофи у Београду!). И све је то силно користила, током пуне четири деценије, Титова дипломатија: још од времена Тито–дипломатије из рата па до хрватског комунисте–марксисте, „пракисовца“ Маштрука, амбасадора у Ватикану, или Гагра, амбасадора у Паризу итд. (који су недавно прешли и формално из југословенске службе у хрватску).

Мрежа интриге у коју је била ухваћена Србија била је, дакле, светска, те се ни далеко моћнији и већи народ од српског не би могао без међународне помоћи из те мреже спасити.

Колико год да је тито–комунизам био опасан по саму историју, опстанак и саму историјску свест српског народа, побуна је веома лако – и пред читавим светским мњењем“ – могла добити оцену да је стаљинистичка! Тако су и либерализам Марка Никезића (који је Србију хтео од 1968. до 1972. да уведе у Европу и да спроведе привредну реформу) као и опозиција „Књижевних новина“ и београдских писаца, били оцењени као стаљинизам, као „технократија“ равна стаљинизму. /.../“.

Веза између Тита и кроатопапизма најбоље се види у омогућавању повратка у СФРЈ једног од главних усташких идеолога фратру Крунославу Драгановићу, „мислиоцу“ Велике Хрватске и једном од главних њених поборника, као и у систематском спречавању да се сазна пуна истина о Јасеновцу и јамама у које су Срби бацани за време Ендехације. Сви који су хтели да се истина сазна проглашавани су „србским националистима“ и прогањани, а жртве усташа биле су лишене своје националности и претворене у „жртве фашизма“ Др Србољуб Живановић, једини коме је, макар на кратко, дозвољено да, скупа с колегиницом из Словеније и колегом из Хрватске, истражује Јасеновац, сведочи о том добу следеће:

>> Ми смо 1964. године вршили ископавања на обе стране реке Саве, у самом Јасеновцу и у Доњој Градини. Под притиском јавности власти су пристале да образују једну комисију, која је требало да иде у Јасеновац и врши ископавања да би на неки начин документовала шта се тамо дешавало. У то доба наши велики професори били су престрашени од свега што се дешавало и за време рата и после рата. Нису смели да се усуде да то раде, да пристану да буду у тој комисији пронашли су три асистента који су били довољно „млади и луди“, а који су ипак научили нешто заната. Један од њих сам био и ја. Ја сам пре одласка у Јасеновац, пре него што је наша екипа почела да ради, био у Аушвицу да видим како су они те ствари испитивали, радили, описивали, па сам ту стекао неко знање, а имао сам срећу да ми на новосадском медицинском универзитету професор судске медицине буде Анте Премер, један изванредан човек, предратни комуниста, професор судске медицине

у Загребу. Он је цео рат проведу у Јасеновцу и гледао шта су тамо радили и какве су то грозоте биле, и он ме је посебно припремао за тај рад. Рекао ми је да су они још од почетка 1943. године откопавали масовне гробнице и спаљивали лешеве да би уништили трагове. Тако да ми уопште не знамо колико је лешева на тај начин уклоњено./.../— Пре нашег доласка дошла је једна екипа судске медицине из Љубљане, која је у то време добила једну врсту бургије, која је била нови изум, којом је могло да се буши тло и када би успели из те бушотине да изваде остатке костију, онда смо ми знали да се на том месту налази гробница. На тај начин су идентификоване гробнице, па смо на неки начин имали оријентацију где се шта налази. Било нам је јасно да не можемо да урадимо цео посао јер су се гробнице у то време налазиле на територији дугачкој 12,5 км, а широкој 4,5 км. Нас троје није могло ни теоријски све то да прегледа и уради. одабрали смо неколико пробних гробница са сваке стране и, пошто су те гробнице биле јако велике, ми бисмо отворили једну површину два са три метра или три са четири и све што бисмо нашли приликом отварања тог дела гробнице, описивали смо. Тако смо утврдили да се у просеку на површини од два квадратна метра налазило око 27 скелета. На основу броја гробница и на основу површине истражених сонди утврдили смо једну цифру од око 730.000 жртава у јасеновачким логорима. У то време званична верзија била је да је у целој земљи СФРЈ страдало 1.700.000 људи у току рата, од тога 1.100.000 Срба. Али, ако је само Јасеновац однео преко 700.000, колико смо ми утврдили, онда та цифра више није могла да се одржи. Она у ствари није тачна! Ми смо се мало уплашили наше цифре од око 730.000, јер је она звучала просто невероватно за све нас, па смо онда одлучили да заокружимо на 700.000, због евентуалне грешке. И то је цифра која би требало да остане у штампи све док неко не докаже нешто друго. Ако неко дође до бољих чињеница, а може да дође до бољих чињеница... Нека свако открије коју хоће гробницу и нека прегледа, наћи ће исте ствари, али сви се људи боје откривања гробница јер би сада најједном изашло на видело једно страховито уништавање људских бића. Један део мог извештаја из 1964. године никада није објављен јер друго двоје, који су радили са мном, нису имали судско медицинско образовање. Извештај сам писао ја. Он је био предат и ко зна где је, још није нађен. Дошао сам до закључка још тада, да је најмање 20 одсто жртава живо бачено у гробове. Ја не могу да знам колико је живих бачено у Саву, нико више не може да зна колико је живих бачено у пећи да сагоре, али на основу прегледа лобања, на основу рана, јасно је да усташе нису увек биле довољно ефикасне када су маљевима убијали људе. Некада би маљ склизнуо низ главу и човек би био само ошамућен, али је у јаму бачен жив, и тако се жив ко зна колико мучио док није умро, јер су преко њега бацани други. Или је био само онесвесћен, или је пак имао неку од повреда за које се зна да лагано крваре. На основу начина на који су клали, ако би имали дубоко засецање

и уколико би повредили главне артерије, ту би смрт била моментална, али, ако нису довољно дубоко ишли, па отворе само гркљан, а засеку неку од вена где доста крви истекне и крварење стане, та рањена особа која не изгуби ни свест, бацана је у јаму. У маси лобања приликом ископавања нашли смо остатке мозга на којим се тачно виде трагови крварења, који је тачно део мозга оштећен. Ти мозгови послати су у Љубљану у Завод за судску медицину ради детаљног прегледа и ја никад нисам видео њихов извештај. У једној гробници нашли смо остатке цокула, очигледно је да су то били неки радници који су доведени на то место. Налазили смо и неке који су убијани мецима, значи неко их је убијао мецима, иако су усташе сматрале да не треба трошити муницију на Србе, Јевреје и Роме. Зашто трошити муницију када се могу убити маљем или заклати? И у Јасеновцу су на јасеновачкој страни бацали живе људе у усијану пећ циглане. То је Пичилијева пећ, јако позната. То су развили по угледу на Немце и неку врсту индустрије. На пример, драли су људе, узимали масно ткиво и правили сапун и сада када одете у Горњу Градину на босанској страни, сачувани су ти казани за прављење сапуна од људске масти. Док у Доњој Градини они нису имали времена да се баве тиме, они су директно народ доводили из села у огромним колонама где су ишли и људи и жене и старци и доводили би их до ивице раке и моментално убијали без пљачкања, без оклевања... У тим јамама у Доњој Градини ми смо налазили златнике које обично имају људи као породично власништво, па су њих ушивали у одело рачунајући да ће им то можда помоћи. Све је то налажено тамо. Крстићи, Давидове звезде, минђуше, разне ствари. Налазили смо флашице за млеко, цуцле, чешљеве, кантице за млеко... Налазили смо чак и перорезе или ножеве које су носили да би себи припремали храну. Свашта је ту било. И остатке ципела и ципелица дечјих, опанака углавном. Све се то налазило набацано, једно преко другог и помешано с тим људима. За нас је било посебно интересантно што смо налазили мала вашарска огледалца, та огледалца била су интересантна зато што су прављена од стакла и целулоида, а између целулоида и стакла увек су биле савијене новине да би држале то стакло на месту. Сада када развијете те новине, пошто су та огледалца прављена локално, на основу те локалне штампе знали смо да ли је неко из Добоја, из Дервенте или из некога другог места одакле су их доводили. Јасеновац је специфично место. Немци су у својим концентрационим логорима приступали уништавању људи на индустријски начин – значи што брже, што више, са што мање напора. Јасеновац је место на ком су људи пре убијања страховито мучени. Измишљале су се разне, разне муке... Они су владикау сарајевског Петра Зимоњића поткивали, ударали потковице на ноге кроз пете, а затим су му побијали клинове под нокте и то по налогу надбискупа Шарића. Тамо су одузимали децу од мајки и одводили их у логор за децу. НДХ је била једина држава која је имала концентрациони логор за децу и у том концентрационом логору радиле су часне

сестре. Имате грозне описе мучења деце, мајки и трудница у Јасеновцу... Узму жене, засеку им дојке и набију им прекрштене руке у те ране, после тога их убију. Деци су одсецали носеве, уши.... Данима су мрцварили људе. То су незамисливе грозоте!“ Тако др Србољуб Живановић. А у Титославији је владало „братство и јединство“. Па и „екуменизам“. Што да не?

Иако није званично учествовала у „хрватском прољећу“ и „маспоку“, крајем 60-их и 70-их година 20. века, „Црква у Хрвата“ трудила се да хрватству да духовна крила у борби за независност од „србске хегемоније“. Још 1969. основана је Бискупска конференција за хрватске исељенике, што је допринело националној хомогенизацији расејања. Године 1970. загребачки надбискуп Фрањо Кухарић одржао је 10. фебруара, прву јавну комеморацију свом претходнику Алојзију Степинцу (у то време, владику Николаја су у Србији штампали под псеудонимом „монах Тадија“). У наредној деценији, ово је постао незванични хрватски празник-Дан кардинала Степинца. Септембра 1970, на хиљаде хрватских „ходочасника“ присуствовало је канонизацији првог хрватског свеца – Николе Тавелића, да би Ватикан 1971, упркос протестима, променио име Илирског института и цркве Сан Ђиролима у Хрватски завод и цркву Св. Јеронима (како се ова установа звала и у време припреме усташа за долазак на власт, и за време НДХ; преко „Св. Јеронима“ усташе су, после II светског рата, бежале на Запад.) После „маријанског конгреса“ (15–22. август 1971.), Бискупска конференција Хрватске предложила је да се Марија Бистрица, место култа Блажене Дјевице Марије, прогласи „националним светилиштем“ (на чему су радили још Павелић и Степинац). „Дјевица Марија“ је проглашена „краљицом Хрвата“. „Маријански конгрес“ завршен је „ходочашћем“ 150 000 Хрвата, који су у Марији Бистрици певали „Лијепа наша домовино“ (док би се у Србији за „Боже правде“ могао добити затвор, и то какав!) Надбискуп Фране Франић је 1. августа 1971. организовао „маријански конгрес“ у Сињу, под паролом „Будимо вјерни свом идентитету“, при чему је служио „Молитву за хрватски народ“.

Када је 1972. Савез комуниста критиковао „Цркву у Хрвата“ због национализма, кардинал Кухарић је одржао низ оштрих проповеди у загребачкој катедрали, истакавши да „политичка власт нема право наметати народу филозофију или свјетоназор“. (Године 1972, 27. априла, судија за прекршаје СО Горњи Милановац, Радован Пурић, осудило је на месец дана затвора владику жичког др Василија (Костића) зато што је 3. октобра 1971, у селу Брезни, пред око 1500 људи протествовао против обезбожавања србске деце у школама и предлагао за државну српску химну „Боже правде“. Кухарићу, наравно, није фалила длака с главе.)

Томислав Шаги-Бунић је 1972. године, као угледан римокатолички теолог, у „Гласу Концила“ тврдио да су „католичка црква и хрватски народ нераздвојни“.

Иако је комунистичка власт у Хрватској тражила од Бискупске конференције да

осуди све терористичке акте усташке емиграције, спроведене против СФРЈ од 1968. до 1972. године, то није учињено. Напротив! Године 1972, над гробовима „хрватских краљева“ у Солину, надбискуп Фране Франић окупља 30 хиљада Хрвата који певају „Лијепа наша“.

Септембра 1974. „Црква у Хрвата“ наставила је да слави „Тринаест стољећа кршћанства у Хрвата“, што је започела још 1941. године. Јубилеј је слављен девет година, са снажним религиозно–националним нагласком. Прослава Међународне године Дјевике Марије одржана је 1976. у Солину, у „светилишту краљице Јелене“, где се 12. септембра окупио 60 хиљада Хрвата. У завршној „Молитви великог завјета“, кардинал Кухарић је поменуо „светишта Дјевике Марије не само у Хрватској, него и у Босни и Херцеговини“ („Госпа оловска“ и „Госпа већинска“) и на Косову („Госпа летничка“).

Године 1977, слављена је осамстогодишњица папиног доласка у неку словенску земљу (легендарна посета папе Александра III Задру), а затим, 1978, 900–годишњица Звонимирове базилике у селу Бискупији код Книна, којом приликом су папофили историчари Јосип Солдо, Бонавентура Дуда и Томислав Шаги–Бунић истицали да је краљ Звонимир одбацио источно православље и потврдио Хрвате као западњачку нацију. Село Бискупија је са свих страна било окружено србским становништвом, па је манифестација од 14. до 17. IX 1978. године имала изразито великохрватски карактер. Истакнута је хрватска застава без петокраке, и опет се певала „Лијепа наша“. (Занимљиво је да је Титов режим 1974. дозволио званичну употребу хрватске химне, под условом да се прво интерпретира „Хеј, Словени“.) У Бискупији је направљена реплика Звонимирове цркве, а на миси 17. IX 1978. учествовало је 30 хиљада људи, уз присуство папиног изасланика кардинала Силвио Оди. Године 1979. слављена је хиљадустогодишњица доласка на власт кнеза Бранимира. За тај јубилеј Шаги–Бунић је писао да означава слављење „повратка у јурисдикцију Римске столице, а то уједно практички значи такођер прикључивање латинској култури, уклапање у Запад“. Те исте 1979, пред ходочасницима из Хрватске, папа је 30. априла служио мису, и на „хрватском“ се обратио окупљенима, похваливши их за „љубав и оданост Светој столици“, препоручивши им да буду „побожни, храбри и поносни на своје хрватско име“. Завршној прослави Бранимирове „обљетнице“ присуствовало је, 2. септембра 1972, 150 хиљада људи.

Активности су се пренеле и на Босну и Херцеговину. Од 1. до 4. јула 1982. у Сарајеву је одавана почаст аустријском бискупу, Хрвату Јосипу Штадлеру, који је од 1882. године, управљао римокатоличком заједницом у Босни и био велики борац за унијаћење Срба. (Сада га предлажу за беатификацију.) Следеће године, католици из Херцег Новог, скупа са католицима из Хрватске, одлазе у Рим да одају почаст новом свецу – Леополду Богдану Мандићу, родом из Херцег Новог.

Од 1981. до 1984. организују се, по бискупијама, „еухаристички конгреси“ који, по проценама комунистичких власти, окупљају преко милион људи. Овакви конгреси су Хрватској били нарочито значајни пре II светског рата (1923, 1930. и 1941. они су показали снагу хрватске папофилије, и упозорили мрски „бизантски Београд“.)

У Марији Бистрици 8. и 9. септембра 1984, на завршној свечаности поводом Националног еухаристичког конгреса, који је отворио бечки надбискуп Франц Кениг, изасланик папе Ивана Пава II, присуствовало је око пола милиона Хрвата. У молитвама и беседама често је спомињан Алојзије Степинац, а у току Великог конгресног бдења у Загребу и Марији Бистрици изведена је драматизована хроника новије хрватске историје, коју је, с благословом хрватских бискупа, написао „повјесничар“ Јосип Турчиновић. Оснивање Србске Православне Цркве представљено је као политичка подвала Светог Саве, а сеоба Срба 1690, под патријархом Арсенијем, као освајање хрватских територија. Србски епископи су приказани као они који су желели да поправославе унијате на северу и западу Хрватске, а борба СПЦ против Конкордата 1937. године као доказ да је Краљевина Југославија била „великосрбска хегемонија“. Усташки геноцид и покрштавање Срба у НДХ нису поменути, али је Степинац представљен као мученик. Надбискуп Фране Франић је истакао да папа Иван Павло II своје Пољаци и Хрвате сматра сродним народима: они бране источне границе римокатолицизма; поштују Дјевицу Марију и своју побожност повезују с патриотизмом; и Пољаци и Хрвати веома су одани папи. (Заборавили су оно најважније: мржња Пољака и Хрвата према Русима и Србима, као православним, увек је била јача од њихове љубави према Христу.) У Марији Бистрици, 9. септембра 1984, миси на отвореном присуствује на хиљаде редовника и редовница, око пола милиона људи, а служе је пет кардинала, шездесет надбискупа и преко 11000 свећеника. Хостију прима преко 100 хиљада присутних. Кардинал Кухарић тражи верске слободе и велича Алојзија Степинца.

У то време, Влада СФРЈ је позивала папу Ивана Павла II да посети Југославију. То је чинио председник Председништва СФРЈ, Цвијетин Мијатовић, 1981, када је и влада СР Хрватске Влади СФРЈ препоручила ту посету јер „посјета папе нашој земљи, под увјетом да се правилно схвати и добро организира, може поризвести дугорочне позитивне политичке ефекте и посљедице“. Преговори с Ватиканом држани су 1984, али до посете није дошло, јер је врх Србске Цркве тражио да папа походи Јасеновац и истакне да су тамошње жртве биле православни Срби.

Још средином осамдесетих година XX века хрватски комунисти оптужују Србску Цркву да жели да погорша међунационалне односе, пошто Црква тврди да су Срби били жртве у II светском рату. Крајем осамдесетих и почетком деведесетих, они покушавају да се нагоде са „Црквом у Хрвата“, али „Црква у Хрвата“ одлучно

ће стати на страну Фрање Туђмана. Чим Туђман оснује Хрватску демократску заједницу, „Глас Концила“ почеће да је пропагира, а познати теолози и екуменисти, Јурај Коларић и Адалберт Ребић, учлањавају се у ту странку. Фрањевац Томислав Дука је тврдио да су папа Иван Павао II, Михаил Горбачов и Фрањо Туђман Кростови пророци који треба да окончају комунизам и донесу срећу човечанству. Хрватска емиграција је, преко својих жупника, слала милионе долара Туђману и ХДЗ-у. У Босни се ХДЗ организовао помоћу католичких жупника.

Ватикан и хрватски прелати подржали су захтеве побуњених Шиптара 1981. године на Косову, а Радио Ватикан је 1982. редовно слао поруке тог типа. Папа Иван Павао II је подржавао расколничку „Македонску Православну Цркву“ чији су представници присуствовали освећењу нове католичке катедрале 18. јуна 1982. године у Скопљу. Иван Павао II је, скупа с представницима власти СФРЈ, примио и званичнике „Македонске Православне Цркве“ 22. маја 1985; Ватикан је подржавао и аутокефалисте у Црној Гори, само да би се Црна Гора одвојила од Србске Православне Цркве. (Деведесетих година 20. века један од главних црногорских србобоба и подстрекача сепаратизма био је приморски папистички фратар, дон Бранко Сбутега.)

А онда је Југославија нестала. Баш онако како је Ватикан од 1918. године желео.

Екуменизам је, међутим, остао. То су потврдили и скуп у Равени, у Италији, и скуп у Великој Плани, у јесен 2007. године, уочи отимања Косова Србији. И на једном и на другом скупу видну улогу су имала два архијереја СПЦ, уверени у то да су православље и римокатолицизам „два плућна крила“ Уједињене Европе.

Из даљине као да се чује претња онима који у ту, нову, унију не верују... Порука је као и у доба комунистичко - екуменистичке Титопије, претећа. Јер:

„Ко друкчије каже,
тај клевеће и лаже
и нашу ће осетит пест...“

А да се ништа није променило сведочи и саопштење Светосавске омладинске заједнице епархије зворничко-гузланске, а поводом изјаве босанског кардинала Винка Пуљића, радосног због потписивања конкордата између Ватикана и Босне и Херцеговине:

>>25.10.2007. године у Риму је ратификован тзв. Темелни уговор између Свете столице и Босне и Херцеговине. На дан смрти посљедње босанске краљице Катарине Котроманић-Косаче, кћерке Херцега од Светога Саве, Стефана Вукчића-Косаче, босански кардинал Винко Пуљић служио је мису и тим поводом изговорио нечувене неистине служећи се вјековном подвалом римокатоличке цркве о опоручи

краљице Катарине, којом наводно она оставља папи на управљање Босну и Херцеговину.

Изјава кардинала Винка Пуљића за православни народ у БиХ није никаква новост, међутим када на годишњицу смрти краљице Катарине присуствује и предједавајући предсједништва БиХ, Жељко Комшић, који притом покушава заједно са папом Бенедиктом Шеснаестим да обнови ову лажну опоруку, онда то има за циљ у данашње вријеме политичке искварене игре да на званичном нивоу, без обавјештења остала два члана предсједништва БиХ, присвоји римокатоличкој цркви Босну и Херцеговину, која то историјски гледано никада није била.

Од првих записа о Босни, које налазимо код Константина Порфирогенита у 10. вијеку, она се налази у саставу Рашке државе. Народ који ту живи припада племену Срба. Каснијим раздвајањем Рашке државе, Босна постаје самостална и под управом византијског намјесника Кулина бана, са већинским српским елементом. Све даље постојање кроз средњи вијек Босна се више држи са Србијом, неголи са другим државама, иако једно вријеме потпада под Угарско вазалство, али и банови и краљеви гледају да се отргну од њиховог туторства. Више пута римски папа је покретао на Босну крсташке ратове под изговором да иде истријебити богумиле, који су након истјеривања из Србије, истјерани и из Босне, па су се населили углавном у далматинске крајеве и даље на запад. Главни разлог ипак не лежи у овим измишљотинама римске курије, него у томе што им је сметао чисти народни српски православни елемент, који се након раскола цркве 1054. године на источну и западну, опредјелио за источну. Све писане повеље које и данас можемо пронаћи у архивама музеја, говоре у прилог наведеног. Све почињу „У име Оца и Сина и Светога Духа“ и завршавају се датумом на празник који се прославља код православне цркве, а помиње се и Живототворни Крст. Дакле, све се спомиње оно што богумилска секта не прихвата, па тако и Калајева теза о богумилству Босанаца из 19. вијека отпада.

Но, вратимо се римским подвалама. Комплетна кампања римске курије од почетка заснована је на измишљотинама, без икаквих правих аргумената и често са лажним оптужбама на рачун вјере босанских владара, која су се касније показале недобронамјерним за народ српски у Босни. Историјске чињенице говоре сљедеће: Кулин бан удаје сестру за хумског кнеза Мирослава, који исповједа вјеру православну, исти бан касније помаже краља Стефана Првовјенчаног у борби против заблудјелог Вукана, који због тога лажно оптужује Кулина римском папи да је постао богумил, па овај покреће крсташки поход на Босну, али безуспјешно. Кулин бан због тога сазива сабор у Зеници и на врло вјешт начин се рјешава римског папе, тако што наводно прихвата римску цркву, док у пракси и даље остаје вјеран Византији и свом пријатељу Стефану Немањи; језик и писмо које се користи у Босни су чисто ћирилични и српски, што потврђују и сачуване повеље и стећци; Свети краљ

Драгутин влада већим дјелом источне Босне без проблема, касније удаје кћерку Јеслисавету за бана Стефана првог Котроманића који је изградио много цркви са олтаром окренутим ка истоку, једна од сачуваних јесте и црква у Високом посвећена Светом Николи, а другу за бана Павла Шубића који влада најзападнијим дјелом Босне, гради многе задужбине по Босни и народне успомене говоре о њему као добром владару којем је народ наклоњен; краљ Стефан Твртко први Котроманић крунише се том титулом на гробу Светога Саве у манастиру Милешеви, из његовог времена је и манастир Драговић у Далмацији који подижу његови војници након Косовског боја, помаже Светом кнезу Лазару у борби са Алтомановићима, кнез Лазар му се није противио титули краља Срба, Босне и осталих крајева, шаље у Косовски бој војводу Влатка Вуковића из Херцеговине, који се причешћује у једној цркви код Билеће по православном обичају. Тада, као што знамо, папа није послао у помоћ своје војнике из Европе на Косово и Метохију и то можемо сматрати издајом, као и чињеницом колико му је стало до Босне и Србије да им помогне, и по овоме видимо да је само сплеткарењем хтјео освојити Босну за себе; краљ Твртко гради град Нови и посвећује га Светом Стефану Архиђакону којег углавном славе Срби; У походу цара Душана на тврди град Бобовац народ га дочекује са свим почастима. Кћерка Светог Стефана Дечанског удаје се за бана Младена Шубића трећег и гради манастир Крка; и други манастири у Босни и Херцеговини из Средњег вијека су углавном задужбине славних Немањића; завршавамо ово набрајање историјских факата великим обласним господарем Босне и Херцеговине Стефаном Вукчићем–Косачом који узима титулу Херцага од Светога Саве и помаже градњу и обнову многих православних цркава, из разлога што је повод писања управо његова кћерка Катарина Косача.

Као посљедња господарица Босне са својом невјестом Јеленом Бранковић, након погибије краља Стефана Томашевића 1463. године и коначног пада Босне под Турке, која је као што видимо била хришћанска и православна, одлази у Дубровник и тамо тражи склониште. У међувремену трага за својом дјецом коју су Турци одвели у ропство у Цариград. Како је Дубровчани нису дочекали са свим почастима, и како је њен сплетом околности посинак Стефан Томашевић, очекујући помоћ од папе у борби са Турцима једини примио римокатоличку вјеру од лозе Котроманића, тако се она одлучила преселити у Рим. Са собом је понијела и дио моштију Светог апостола Луке, који је био мираз Јелене Бранковић. У Риму је живјела све до своје смрти. Умрла је у великом жалу за својом дјецом о којој није чула ништа до краја свог живота, осим да су потурчена. Док је боравила у Риму водила је и свој дневник, који ће касније римски бенедиктанци злоупотребити на своју корист како би се напокон дочепали Босне. У свој трагедији која је задесила Босну, српски народ и босанску краљицу, Рим се само осмјехивао и величао своју побједу. Дошавши тајно до

дневника краљице Катарине, један бенедиктанац је истргнуо страницу на којој је писало да краљица оставља Босну у руке свог сина или кћерке ако се поврате из исламске вјере у хришћанство. Након неколико дана, искористивши слабост и стање у којем се налазила краљица Катарине, папа је написао тзв. Темелни уговор који треба потписати краљица, у којој дословно наглашава да оставља Босну римској цркви на управљање. У међувремену су већ били присвојили мошти Светог апостола Луке. Краљица се одупирала да потпише такав докуменат, без обзира на гостопримство које су јој пружили, имала је у виду да папа није помогао ни у боју на Косову, нити је одржао обећање да ће помоћи посљедњем босанском краљу против навале агарјана, а у Босни и Херцеговини су још били у животу и држали своје територије њен отац Стефан и брат Влатко. Сјетила се и свог дјетињства и оца Стефана који ју је одгајао православно, сјетила се свих савјета очевих и обећања које је дала њему, иако ју је он удао за Стефана Томаша, који је у то вријеме био много слабија личност од Херцега од Светог Саве. Катаринино одупирање није могло дуго трајати. Имајући у виду да је сама без икакве заштите (отац Стефан је умро 1466. године, а са братом Влатком није имала никакав контакт), и на удару римокатоличке пропаганде и дрских папиних службеника, који су јој запријетили отказивањем гостопримства, посљедња босанска краљица у свој својој трагедији молила се само да смрт пожури и однесе је из овог поквареног свијета. 25.10.1478. године краљица се упокојила, а на тзв. Темелни уговор стављен је њен фалсификовани потпис.

С Босном је 1463. год. нестало једне државе, која је не само настала него и читав свој вијек провела само као географска јединица. Њена прошлост заборавила се скоро потпуно у властитом народу и на сопственом подручју. У нашој тако богатој епиској народној поезији њени јунаци и толики догађаји потонули су у заборав, или пјевач можда није ни осјетио правога надахнућа да се на њима задржи. Но, остала је иста римокатоличка пропаганда, која ето и данас живи у неком свом свијету неистина и заблуда.“

Католици, комунисти и србофобија

Много пута се говорило о комунистичко–ватиканској завери против Срба. Томе су се подруживали као „теорији завере“. Али...

Али, кад се погледа у документа, види се да су се ставови Коминтерне о Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, потоњој Југославији, сасвим поклапали са ставовима Ватикана и „Цркве у Хрвата“ о Југославији као „тамници народа“ у којој су Срби хегемони. Та идеја Коминтерне наставила је да живи и у СФРЈ –

Титославији. Довољно је само погледати разговор који је Тито имао са делегацијом Црне Горе на Брионима 24. јуна 1970. године, па да се схвати да је Тито врло добро знао шта треба радити са Србима и њиховим знамењима да би се рашчистили путеви будућег расрбљавања. (Разговор је објавио Перо Симић, у својој књизи „Распето Косово“, Народна књига – Новости, Београд 2006.) Наиме, црногорски комунисти су решили да сруше Његошеву капелу на Ловћену. Србска Црква и србска културна јавност им се супротставља, али комунисти су неумољиви. Њихови црногорски вођи, Веселин Ђурановић и Видоје Жарковић не одступају, одлучни да србском владици подигну пагански Мештровићев маузолеј. Ђурановић вели Титу да је Србска Црква „главни проповедник тих остатака великосрпске политике у односу на црногорско национално питање“, у контексту чега се помиње и противљење рушењу капеле на Ловћену. Тито добацује да се СПЦ противи маузолеју јер га је „Хрват правио“, као и да је том капелом „Александар (краљ, нап. В. Д.) венчао Црну Гору са Србијом“, да би им на крају рекао да наставе куда су наумили, а да ни он, ни Уставни суд неће реаговати. Не треба заборавити: Његошеву капелу на Ловћену у Првом светском рату срушили су војници католичке династије Хабзбург, чији је заповедник у окупираној Црној Гори био ватрени католик, србофоб и Хрват – Стјепан Саркотић; обновио ју је краљ Александар, унук црногорског краља Николе, у чијим венама је текла крв Његошева; поново су је срушили Титови србофоби, представници од комуниста створене црногорске нације.

А што се тиче комунистичког става према Србима, довољно је само да цитирамо резолуцију о „југословенском питању“ V конгреса Коминтерне:

„1. Југославија је многонационална држава. Српска буржоазија, која спроводи своју хегемонију, представља народ који чини само 39 одсто целокупног становништва Југославије. Остали народи, који заједно представљају велику већину становништва више или мање потчињени су режиму националног угњетавања и против њих се води политика денационализације.

2. Срби, Хрвати и Словенци су три различита народа. Теорија о јединственом троименом народу Срба, Хрвата и Словенаца, јесте само маска за великосрпски империјализам.

3. Задатак је КПЈ да води одлучну борбу против националног угњетавања у свим његовим облицима и за самоопредељење народа, да подстиче народноослободилачке покрете стално тежећи да те покрете извуче испод утицаја буржоазије и да их повеже с општом борбом радних маса против буржоазије и капитализма.

4. Национално питање у Југославији није уставно питање и стога се не може поистовећивати с питањем ревизије Видовданског устава. Оно је, прво, питање борбе национално угњетеног становништва за његово право на национално само-

опредељење и, друго, питање револуционарне борбе радних маса у целој Југославији.

5. Борба против националног угњетавања, за право самоопредељења народа до отцепљења, и за радничку и сељачку власт, мора бити повезана с општом борбом против реакционарне великосрпске буржоазије, против монархије и против Видовданског устава.

6. Мада национално питање не може бити решено ревизијом устава, КПЈ, упркос томе, мора активно учествовати у борби за ревизију устава у циљу обарања садашњег насилничког режима великосрпске буржоазије и освајања што више гаранција, политичких права и слободе за радне масе угњетених народа. КПЈ мора стално да тежи уједињењу радних маса у борби за успостављање радничке и сељачке власти објашњавајући масама да само радничко–сељачка власт може коначно да реши национално питање.

7. Пошто у Југославији постоји масовни покрет против националног угњетавања у свим његовим облицима, масовни покрет за право на самоопредељење, национално питање има актуелно и оштро обележје и непосредно дотиче интересе радних маса.

Због тога се општа парола у вези с правом на самоопредељење, коју истиче КПЈ, мора изразити у облику издвајања Хрватске, Словеније и Македоније из састава Југославије и стварања независних република.

8. У вези с хрватским и словеначким становништвом у областима које је окупирао Италија Италијанска КП мора у контакту с југословенском братском Партијом развијати пропаганду и агитацију у духу споменутих паролa.“

Иако је Ватикан на почетку имао непријатељски став према Титу, ипак су успели да се помире на основу србoфoбије и да нађу заједнички језик. О доследној антисрбској политици Ватикана и у другој половини XX века пише новинар Перо Симић у свом чланку „Шармирање Београда“, посвећеном настојању покојног (?) папе Ивана Павла II да посети србску престоницу („Вечерње новости“, 23. фебруар 2003.):

>>Ватикански папа Јован Павле Други више ни од кога не крије да му је жарка жеља да својом ногом најзад крочи и у Београд. Ако не уз одобрење Српске православне цркве, онда бар уз њену речиту неутралност. Довољно је, саветују из Рима, да се СПЦ јавно не противи том папском ходочашћу и све ће бити у реду. И вул сит и овце на броју.

Емисари до јуче подозреве, а данас „братске цркве“, то су приликом прошлогodiшње посете Србији наговештавали између редова, а први ватикански дипломата Жан–Луј Торан ових дана је био још директнији. Уосталом, чињеница да је тако високи званичних Римокатоличке цркве стигао у нашу престоницу пре него

што је репрезентативна делегација СПЦ по повратку из Рима честито распаковала свој пртљак довољно говори сама за себе. Папи се баш жури.

Србија већ одавно није у прилици да бира с ким ће разговарати. На сваку руку помирења и сарадње она ће још дуго морати позитивно да одговара. Чак и онда кад је потпуно свесна да политика неких држава и организација почива на доктрини: ради данас ита мораш (помирљиво причај) да би сутра (када се друга страна отвори) радио ита можеш, а прекосутра (ако будеш вешт) ита хоћеш.

Ово „свето тројство“ земаљске стратегије Римокатоличке цркве приписује се папи Пију Једанаестом, који је Ватиканом столовао баш онда када је Италијом владао прокатолички режим Бенита Мусолинија. У разговорима наших званичника са римском куријом први пут је поменута седамдесетих година прошлог века. У сусрету са једним функционером југословенског државног секретаријата за иностране послове опрезно ју је изговорио монсињер Казароли, један од претходника Жан-Луја Торана, задужен у Риму да пред Титову посету Ватикану опипава пулс Београда.

Судећи по документима београдског Дипломатског архива то је ватиканским првацима пошло за руком. Можда и више него што су се надали.

Суетном Титу су подишли сладуњавим причама о томе како је он један од највећих државника двадесетог столећа и највама да ће се Света Столица прикључити покрету несврстаних, а још уочи Титове визите Ватикану папа је отишао и корак даље. У писменој поруци Титу је саопштио: „Са своје стране Католичка црква (у Југославији) тражи и испољава жељу да јој буду осигурани поштовање њених прва и легитимна слобода њене акције која не тежи ничем другом осим спиритуалној и моралној предности њених чланова у добру народа међу којим они живе.“

Намерно или случајно Тито на то уопште није реаговао, а римски папа је тако инагурисао намеру да реметилачки делује у ондашњој Југославији проглашавајући да њени народи који припадају његовој пастви имају спиритуалну и моралну предност у односу на припаднике православне, исламске и других вероисповести бивше Југославије.

Историја памти друге примере сличне примене „Светог тројства“ Пија Једанаестог према Србији и Југославији. Рецимо, западна црква је све време Другог светског рата одржавала редовне дипломатске односе са поробљеном Краљевином Југославијом и њеном отправнику послова редовно у „вечном граду“ изражавала најлепше жеље за срећу и добробит те државе, а истовремено је благословила и нацистичко-фашистичку Независну државу Хрватску, која је ту исту Југославију разбила 10. априла 1941. А само дан после проглашења те квислиншке државе њени прваци су своје поданике преко Радио-Загреба позвали да се „одмах обратe на жупске уреде (Римокатоличке цркве), где ће добити упуте што ће даље радити“.

Или, Ватикан нас неколико пута подсећа како је њихов амбасадор за све време НАТО агресије на нашу земљу седео у Београду, а никако да се, макар интерно, покаје што је управо Жан–Луј Торан 8. маја 1999. на Четвртном међународном конгресу војних ординарија усред Вагикана дословно рекао: „Света Столица није осудила операцију која се одвија на територији Југославије. Зато? Зато што се то може сматрати изразом права, па чак и дужности да се интервенише.“

Била је то једна од најотворенијих похвала једном силедијском чину, који није имао никакве везе ни са људским ни са било каквим божанским правилима.

Уз прихватање руке Ватикана Србија им и право и обавезу да ништа олако не заборавља. Ни добро, ни лоше.“ Тако Симић.

Дакле, Ватикан и Тито радили су у сродном духу. Који, очито, није био Дух Свети. И успели су! Успели су много биљи него што се очекивало! У XX веку коначно су нестали Срби католици и Срби мухамеданци. Старосрбијанци су постали Македонци и мрзе Србе више него што воле православну веру (што доказују својим несустајућим „аутокефализмом“.)

Комунисти су, 1945, декретом, створили и савремену „црногорску нацију“. Ти исти комунисти, маскирани у еврољубе, преузели су кроатопапистичку идеју о Црној Гори као „Црвеној Хрватској“ и наставили рат против свега што је светосавско у негдашњој Зети.

Рат се (за сада, веома успешно) води у тој и таквој Црној Гори, коју је сепаратистички покрет Мила Ђукановића, потпомогнут од Европске уније, одвојио од државне заједнице са Србијом. Не заборавимо: Европска унија је аминувала Ђукановићеву одлуку да спречи учешће на референдуму Црногорцима који живе у Србији, и тиме омогућила стварање државе која је, попут Хрватске, утемељена на србофобији. Ватикан је здушно помагао овај процес, јер се он уклапао у његову вековну стратегију одвајања Црне Горе од Србије и Православља. О том вековном „послу“ историчар Предраг Вукић пише:

„Историјски пут Црногорско–Приморске митрополије који непрестано траје већ пуних 780 година препун је искушења и страдања. Налазећи се на деликатном геополитичком простору на коме се сударају али и прожимају интереси двију моћних вјерских и империјалних интернационала (католицизма и ислама), Цетињска митрополија је вјековима бранила сопствени духовни идентитет, као и државотворни и народносни идентитет Црне Горе у односу према спољним аспирацијама. Притијешњена између моћних регионалних империја (Турске, Венеције, Аустрије, а кратко вријеме и Наполеонове Француске), она је била непрестана баријера разним пројектима којима је предвиђана окупација ових простора и насилно превјеравање и асимилација народа коме је Цетињска митрополија била духовни стожер и центар саборног народног окупљања.

Католичка црква која је своје асимилаторске замисли спроводила преко Венеције и потом Аустрије увијек је подручје Црне Горе третирала као „terra missionis“, дакле као простор чије становнике („шизматике“) треба превести у католицизам. Њени су се интереси поклапали са интересима званичне Венеције и империјалног Беча чији су стратегијски интереси предвиђали војно и политичко покорвање Црне Горе. Распад некада јединственог српског царства који је наступио око 1360. године отворио је неслућене могућности, како Венецији, тако и католицизму. Млеци су већ 1420. заузели Котор. У околини Котора, на Светомихољској Превлаци налазио се манастир Св. Архангела Михаила који је био средиште Зетске Митрополије. Да би елиминисали православну духовност са ових простора, Млеци су средином XV вијека порушили овај манастир. Према народном предању, седамдесет превлачких монаха плански је отровано управо на празник храма (Аранђеловдан), а потом су млетачке галије топовима порушиле манастир на Превлаци. Да би спровели унијаћење народа Горње и Доње Зете Млеци су око 1452. у манастиру Пречиста Крајинска у околини Бара формирали унијатску архиепископију на чијем су челу довели архиепископа Јована. Будући да овај план није могао бити реализован услед чврстог православног духовног утемељења народа и властеле средњовјековне Зете, унијатска архиепископија се угасила око 1480. чему је уосталом допринијела и најезда Турака на Зету и млетачке посједе у Приморју.

Послије силаска Црнојевића са историјске сцене, Црном Гором ће управљати у раздобљу од 1500. до 1696. митрополити из разних племена. Већ 1622. формирана је у Риму *Конгрегација за пропаганду вјере*, специјализована и изразито милитантна институција са основним циљем да спроводи превјеравање православаца и осталих некатоличких народа и етничких заједница у католицизам. Уз покровитељство млетачких власти, трогирски архиђакон Франциско Леонарди развио је унијатску пропаганду у Паштровићима и Боки. Леонарди је дошао и на Цетиње и успоставио блиске везе са митрополитом Мардаријем Корнећанином кога је наговарао да пристане на унију са *Римском Црквом* (Ecclesia Romana), како католици иначе називају своју црквену организацију. Два цетињска монаха, међу њим и владичин синовац архиђакон Висарион Колиновић, отишли су по налогу митрополита Мардарија у Рим 1640. и обавијестили папу Урбана VIII да цетињска митрополија пристаје на унију са Св. Столицом. Пројект о унијаћењу Црне Горе ипак није остварен и Мардарије је убрзо одустао од Леонардијевог плана јер народ и православни клер у Црној Гори није изражавао ни најмању спремност да напусти вјеру својих предака. Леонарди се у октобру 1642. сусрео у Пећи са патријархом Пајсијем да би га придобио за приступање Пећке патријаршије унији са Ватиканом али му то није пошло за руком. Да би што више угрозили опстанак православља на овим просторима, Млеци су крајем XVII вијека порушили манастир Тврдош и

минирали цетињски манастир. Уочи одласка са Цетиња млетачка војна посада је минирала резидентни манастир Цетињске митрополије 1692. на Типуру. Већ 1694. по наређењу млетачког провидура Марћела порушен је и манастир Тврдош код Требиња, сједиште Требињске епархије. У унутрашњост православних храмова у Боки Которској млетачке власти су насилно дограђивале католичке олтаре како би се убрзао процес преузимања православних цркава у својину которске бискупије. Француска окупација Боке и Далмације (1807–1814) обезбједила је пуну слободу вјероисповијести, па су из православних храмова коначно отстрањени римокатолички олтари. О томе је аргументовано писао Ристо Драгићевић. Рад на унијаћењу и превјеравању наставио се и у доба аустријске окупационе власти.

Да би се адекватно заштитили од римокатоличке пропаганде, племенске старјешине и господари Црне Горе у бројним уговорима о савезништву који су још од средине XV вијека склапали са Венецијом против Турака, изричито су од Млетака захтијевали респектовање православне вјере и одустајање од вјерске асимилације. Велики војвода Стефан Црнојевић са зетским збором потписао је на Врањини 6. септембра 1455. уговор о државном савезу са Млетачком Републиком у коме се императивно одређује да ће зетска кнежевина имати православног митрополита као свог духовног старјешину и да унијатски архиепископ у Крајини не може имати духовну јурисдикцију у Зети. С тим у вези, у истом се уговору поред осталог каже:

„...да не буде никаквог попа или епископа или архиепископа католичког над нашим црквама, већ да буду од наше вјере настојници наших цркава и да не буду под латинским архиепископом из Крајине. Мора се поставити митрополит словенске вјере, јер се онај митрополит из Крајине назива митрополитом Зете и он поставља наше свештенике, без којих не можемо бити.“

Иако се овим уговором Венеција обавезала да ће обуставити унијатску пропаганду, Млеци га нијесу поштовали као што се нијесу придржавали одредаба ни касније склопљених уговора са Црном Гором којим су формално али не и стварно гарантовали слободу вјероисповиједања православном становништву у Боки и Црној Гори.

Цетињски митрополити су (са изузетком митрополита Мардарија) вјековима истрајно штитили и бранили неприкосновеност и слободу вјере својих предака. Краљ Никола је 1886. склопио са Ватиканом конкордат којим је обновљена Барска надбискупија. Иако је поданицима католичке вјере гарантовао пуну слободу вјероисповиједања, он је посебним уставним одредбама заштитио интересе православља од сваког вида прозелитизма. Уставом из 1905. (чл. 40) источно–православна вјера је проглашена државном вјером у Црној Гори, чиме је и формално озваничен њен привилегован статус. Исти устав (чл. 136) забрањује сваку радњу управљену „против источно–православне цркве у Црној Гори (прозелитизам).“ А чл. 14 устава децидно одређује да „Књаз Господар и Његов Дом морају бити источно–

православне вјере“. Тиме је краљ Никола јасно дефинисао духовни карактер Црне Горе као државе са православним духовним утемељењем. Иако је одвајање духовне и свјетовне власти извршено још 1851. године, књаз Данило и краљ Никола су се сматрали заштитницима Цетињске Митрополије и тако су се и понашали, да би одбранили свој народ од иностране вјерске асимилације и сачували древни православни духовни идентитет Црне Горе.

Стварање југословенске државне заједнице 1918. значајно је пореметило планове Ватикана који је намјеравао да уз ослонац на империјалну политику Аустро–Угарске Монархије утемељену на начелу *Drang nach Osten* (продор на исток) оствари војно–политичку ликвидацију Црне Горе и Србије и реализује пројект унијаћења и дефинитивног покатоличења српске националне заједнице на Балкану. Али и у измијењеним друштвено–политичким околностима римокатоличка црква је наставила са милитантном вјерском пропагандом усмјереном против православног духовног фактора, па тако и на просторима Црне Горе. Кулминација ове асимилаторске и деструктивне империјалне стратегије Ватикан је остварио масовним геноцидом и насилним покатоличењем дијела српске националне заједнице на подручју НДХ у раздобљу од 1941–45, а дефинитивно у грађанском рату од 1991–95. када је за само пет година са подручја Републике Хрватске протјерано око пола милиона Срба.

С тим у вези, корисно је цитирати изводе из неких писама цетињског митрополита Гаврила Дожића у којима надлежне државне и црквене факторе извјештава о римокатоличкој асимилаторској пропаганди у Црној Гори. Писма митрополита Гаврила настала у раздобљу од 1920. до 1938. чувају се у архиву Митрополије на Цетињу који је изузетно обиман и масиван.

У писму патријарху Варнави Росићу (Бр. 5541 А 1934–4271) од 2. октобра 1934. године митрополит Гаврило поред осталог каже:

„У погледу вјероучитељских дужности како у средњим тако и у основним школама наши интереси страдају много више него они других вјера и конфесија. Већина средњих школа нема сталних вјероучитеља, а основне школе немају ни једног јединог. Па чак и она два мјеста за Подгорицу и Никшић Министарство Просвјете није попунило иако је Ваша Светост та два мјеста била уступила овој Епархији! Римокатолици међутим имају свуда вјероучитеље у средњим школама, које плаћа држава, а тако и муслимани, гдје имају својих вјерских припадника. Римокатолици енергично спроводе своју пропаганду свуда и за то имају и средстава и људи. Нпр. бискуп римокатолички из Призрена дошао је недавно у Гусиње и оставио округло 70.000 динара да се одмах отпочне са подизањем римокатоличке цркве за непуних 30 домова римокатолика. Они спремају једну базу у Гусиње, а другу у Пријепоље гдје су већ подигли свој храм, за ширење њихово у Санцаку и

долини Лима, гдје их до сада није било. Већ смо раније извијестили о подизању римокатоличке цркве у Никшићу“.

Ово излагање митрополита Гаврила не односи се на цјелокупни простор Црне Горе већ искључиво на подручје крајњег сјевера Црне Горе (Андријевица, Беране, Бијело Поље, Плав, Гусиње, Рожаје). Ако је католичка прозелитска кампања била тако интензивна у средишту Старог Раса, колијевке средњовјековне српске државности, колико је она тек била интензивна у приморским, али и средишњим просторима Црне Горе и Цетињске Митрополије.

У извјештају Св. Синоду о стању у Црногорско–Приморској Митрополији М. Бр. 1178 од 28. априла 1936. године митрополит Гаврило се осврнуо и на интензивну прозелитску пропаганду римокатоличког клера, о чему поред осталог каже:

„Очигледно је и тачно, да се и римокатоличка пропаганда свестрано и свима силама и средствима труди, да постојеће незадовољство и сиротињу овомошњег становништва експлоатише у своју корист. Преко својих часописа, летака, проповиједи и са разним средствима римокатоличка пропаганда настоји, да папу и папску цркву претстави као заштитника и душебрижника не само Хрвата већ и Срба. Она једнако шири и доказује отворено и тајно, да су Срби ових крајева, па цио Наш Народ и његови свјетски и духовни поглавари у далекој прошлости били под папом, али да су их Турци и Грци отргли од Рима! Чак се стално па у посљедње вријеме јавно протурају тобоже историјски утврђена факта, да су ови крајеви некаква Црвена Хрватска, а не српска покрајина, да су владари Зетско–Црногорски од Вукана до Црнојевића били римокатолици и томе слично, само да би се наше српске светиње и традиције што више сумњичиле и омаловажавале у очима данашњих народних маса!“

Будући да Цетињска Митрополија није могла адекватно парирати овако агресивној прозелитској кампањи, митрополит Гаврило забринуто констатује:

„Јер наша Црква под постојећим условима нема ни интелектуалне, ни материјалне снаге, да се у борби успјешно одупире најезди римокатоличке пропаганде, у овим крајевима нарочито.“

Ако се садашње стање на подручју Цетињске Митрополије упореди са стањем из 1936. о коме говори митрополит Гаврило, евидентна је запањујућа сродност феномена римокатоличког прозелитизма који у основи и данас наступа са истом методологијом и истим пропагандним порукама о „дрвено–хрватском“ и „римокатоличком“ духовном утемељењу Црногораца, као и у раздобљу Краљевине Југославије.“

А Будимир Алексић, у својој студији „Црвено – црна Гора“ показује како су се вековни планови Ватикана остваривали на наше очи и у наше доба. Говорећи о поводима за настанак своје књиге, чији је циљ био да именује и разобличи снаге које

желе „латинизацију и кroatизацију Црне Горе“, Алексић указује да је у језгру црногорског сепаратизма „лако препознати расизам и шовинизам обликован у идеолошкој радионици хрватских усташа“. Алексић додаје:

„Нарочито смо инсистирали на чињеници да је антисрпски сепаратистички покрет у Црној Гори до 1997. године био маргиналан, без значајне подршке у народу и без утицаја и уплива у културни, политички и друштвени живот Црне Горе. Међутим, након побједи Мила Ђукановића на предсједничким изборима октобра 1997. и након побједи „бољеживеће“ коалиције на мајским парламентарним изборима 1998. године, Црна Гора је постала легло историјског и политичког разврата, а новоуспостављени режим разарач традиција које су вјекovima утемељивале духовне и све друге вриједности Црногораца.

Стога нимало није случајно што је први човјек тог режима, Мило Ђукановић, свој политички капитал уложио у старог удбашког јашипопа и крстоломца – Јеврема Брковића, који је данас један од најјачих стубова усташтва у Црној Гори. Ј. Брковић је почетком деведесетих година био идејни одгојитељ цетињске цролатинашке младежи у усташком фашистичком духу.

Прије свега, Ј. Брковић је био у Туђмановој Хрватској за вријеме усташког геноцида над српским народом од 1991. до 1995. године. Био је ангажован у „одјелу за пропаганду“ хрватске усташке војске, односно у „Министарству обране Републике Хрватске“, које је суиздавач његове књиге „Прљави рат“ из 1992. године. Он је, суштински гледано, ако се има у виду његова пропагандна дјелатност, а посебно његова веза са хрватским усташама, можда и заслужнија личност за „нову Црну Гору“, дукљанско–монтенегринску антисрпску творевину, од самог Ђукановића.

Сама чињеница да је М. Ђукановић ставио Јеврема Брковића у своје најближе политичко окружење говори о томе да је, гледано са становишта свог политичког програма прихватио његове (и његових учитеља усташа) расистичке и шовинистичке антисрпске идеје и да их је уградио у свој идеолошки систем. Логично је онда што се преко псеудонаучних и псеудокултурних институција (тзв. Дукљанска академија, тзв. Матица црногорска, фондација „Свети Петар цетињски“ итд.), на чијем је челу Ј. Брковић са својим доглавницима, а које је основала црногорска власт, у црногорски културни простор на велика врата уводи ратни злочинац Савић Марковић Штедимлија, један од оснивача црногорског сепаратистичког усташког покрета.

Доласком „бољеживеће“ коалиције на власт у Црној Гори (1998). Штедимлијина и Дрљевићева визија Црне Горе као „Црвене Хрватске“ разрађена је у цјеловиту државну политику. Кључне тачке тога програма су: утемељење „дукљанства“ као политичке и националне идеологије; стварање „црногорског језика“ и потискивање ћириличног писма; конституисање „црногорске цркве“ и прихватање уније

(јединства) са Римском куријом; постепено покатоличавање Црногораца (о чему отворено говоре водећи идеолози црногорског сепаратизма); подршка великохрватској и великошиптарској идеји и пројекту стварања Велике Хрватске и Велике Албаније.

Ми смо у овој књизи показали да поједини сепаратистички „зnanственици“, не само што су прихватили Штедимлијину великоушасту доктрину, него су га и буквално покрали, бескрупулозно препишујући дјелове његових текстова и лажно их у јавности представљајући као своје. Недвосмислено смо утврдили да је такав аутор – лопов др Данило Радојевић, „дукљански академик“, некадашњи штафетлија и комитетлија, загребачки докторанд и београдски чиновник, који је по налогу Градског комитета „искитио“ београдске улице именима комунистичких главешина.

Црнолатинашка сепаратистичка мисао, када је о Србима и Српству ријеч, не излази из оквира Штедимлијиних и Дрљевићевих идеја. Дјела ове двојице аутора, нека су врста универзалне енциклопедије дукљанско–монтењегринске мисли и о свим другим релевантним питањима историје, политике, вриједности раса, етногенезе Црногораца, итд. Писци и идеолози монтењегринског новоушаства, као што су Ј. Брковић, Д. Радојевић, В. Никчевић, само експлоатишу Штедимлијино и Дрљевићево постојеће идеолошко и „научно“ имање. Попут знаменитог ушастог идеолога др Ива Пилара (са чијим су се дјелом упознали преко Штедимлијиних компилација и плагијата), сви они проглашавају Србе „дрворазредном опасношћу за сусједне им народе и државе“ (др Иво Пилар, „Јужнословенско питање“, Загреб 1943. стр. 189.). Та теза је данас званична политика и службена наука Ђукановићеве „нове Црне Горе“.

Своје деструктивне државнорушилачке и црквенорушилачке намјере актуелни режим у Црној Гори прикрива пропагандном паролом о борби против непостојећег „великосрпског хегемонизма и унитаризма“. Природне дужности и природна права на одбрану свог имена, Цркве, језика и писма, – проглашавају се издајом и служењем туђину, а туђин је, у интерпретацији режимских гласнозборника, наравно – Србија, док се Хрватска и Албанија проглашавају „историјским пријатељима“ и „природним савезницима“.

Алексић у својој књизи наводи цео интервју Јеврема Брковића, дат новинама хрватских католика, „Гласу Концила“, 22. травња (априла) 1992. године. Тада је то изгледало као фагаморгана. Сада је свим Србима који су у Ђукановићевској „Црвеној Хрватској“ остали Срби ова ноћна мора постала стварност. Но, да чујемо Брковића:

„ГК: *Познато је да у Црној Гори дјелује Одбор за обнову црногорске православне Цркве. Које су његове основне задаће?*

Брковић: Хвала вам што сте ме то питали. Ја сам један од утемељивача тог Одбора. Прије двије године заједно са господом Гвозденовићем, Перовићем,

Почеком, Ђукановићем, Зековићем и другима, био сам један од утемељивача одбора за повратак Аутокефалне црногорске цркве. Одвајкада је црногорска Црква била аутокефална. *Ми смо првобитно били католици. То је познато. Онда нас је Сава Немањић, тај геноцидни Сава Немањић, једноставно попраславио. Најстравицијим методама које су икада у том периоду могле бити замишљене. Онда су поједини крајеви Црне Горе као моје племе Пипери и Црмници код Цетиња, једно врло значајно племе, остали католици све до седамнаестог столећа.* Према томе, ја не мислим, како ми то сада приписују, да преведем Црну Гору на католичанство. Ја сам православлац. Али, у мојој култури битни су и елементи католичанства и православља. Ја се тога не могу одрећи. То су елементи мога историјског бића.

На црногорској застави, црногорском грбу, постоји лав. Постоји двоглави бијели орао на црвеном пољу и лав. Лав. Што је то? То је по директном одобрењу папе, мислим Сикста V, или Светог оца који је био након Сикста V. Била је то наша меморијска веза с католичанством. Лав на нашој застави бит ће и сутра када побиједи Црна Гора, када се врати дукљанским коријенима и када се поново постави наша застава – двоглави бијели орао на црвеном пољу и испод орла лав.

ГК: *Каква је ваша визија будуће Црне Горе?*

Брковић: Прије свега, морамо истрајати у борби за повратак Аутокефалне црногорске цркве. Јер преко шест стотина наших цркава и манастира сада је буквално окупирано. То је сада у рукама Српске православне цркве. Ми смо народ којему је истргнуто срце. Срце народа је религија. Срце културе човјеку је религија. Духовност човјекова је религија. А ми смо народ који је лишен тог срца, те духовности, тог осјећања, својих пракоријена. Ми смо једноставно припојени Цркви којој не припадамо – Српској православној цркви. Поготово не припадамо Светосавској. То више и није Српска православна црква. То више није нити православље. Ради се о светосављу. А светосавље је државна религија с изразитом милитантношћу што се сада читује у рату против Хрватске. По Славонији, Барањи и другим бојиштима, најекстремнији и најмилитантнији су управо ти попови. Они су показивали и проказивали куће Хрвата које треба убити, палити. Сјећам се неког попа масне мантије који је на београдској телевизији измишљао како су поклана дјецца, доносио дјечју лубању. Послије се испоставило да је све лаж.

Црна Гора се мора вратити својим коријенима, својој православној Цркви с елементима католичанства. Као што је Сава Петровић, наш трећи владар у династији Петровић, хтио да поунијати црногорску Цркву. Била би срећа да је то урађено, јер би нас то на неки начин заштитило од светосаваца.

Мислим да је црква доказ државности, ризница блага које ми имамо. Црногорци имају огромно повијесно благо. Оно се мора вратити црногорском народу. То ћемо

морати урадити ускоро. Амфилохије Радовић, такозвани митрополит црногорско–приморско–скендеријски, није друго но најобичнији агент светосавља и великокрпства у Црној Гори. Он је дошао завршити оно што је у Црној Гори започето десетог сијечња прошле године. Међутим, то је човјек оскудна образовања. Он чак не познаје добро ни Његоша. Чак га и не цитира добро. Он је завршио Православни институт у Риму. У том је смислу вјеројатно школован. Но, када је у питању опћа наобразба очито је да га он нема. То је човјек који фолира. Који једноставно лаже и својој Цркви и народу из којег је најалост поникао. Човјек свестране наобразбе не би могао стати на чело одбора за рушење Мештровићева споменика маузолеја Његошу на Цетињу. А он је предсједник одбора за рушење Његошева маузолеја. Ми смо формирали такозване Ловћенске страже, чији сам ја био командант док сам био тамо. Стража није војна него цивилна организација. И ако заиста четничке хорде на челу са митрополитом Амфилохијем Радовићем крену рушити Мештровићев маузолеј Његошу, а руше га само зато што га је направио Хрват, онда ће ловћенске страже стати у одбрану Ловћена, маузолеја и Његоша.

Црна Гора бит ће као што је то вјековима до 1918. године била самостална и суверена. Када се Црна Гора и Црногорци ослободе комунистичког наслијеђа у својој менталности, они ће доћи к себи.

Ја сам то давно рекао. Посљедњи Стаљинов брк бит ће обријан у Црној Гори. Ја мислим да се већ ових дана ради на бријању тога посљедњег Стаљинова брка који носи Булатовић. Ми имамо и свога законитог принца у Паризу Николу Петровића II Његоша.

Црна Гора и Хрватска, по економским процјенама, од свих бивших југословенских република најспособније су да врло брзо стану на своје ноге и укључе се у еуропске токове. *Ево и Албанија је већ збацила комунизам. Морат ће то урадити и Црна Гора.*

Ја сјутра на том дивном нашем Јадранском мору, поморју и узморју, видим једну будућу медитеранску, јадранску унију коју ће чинити Албанија, Црна Гора и Хрватска.<<

Дакле, Брковићеве идеје изнете 1992. „Гласу концила“ сада су се оствариле. А изгледале су као утопија. Шта ће се дешавати са Црном Гором у будућности? Хоће ли победити дедејићевско–брковићевски мрак, потпомогнут Ђукановићевим методама стварања аутокефалности путем полицијских станица? Не дао Бог, али ако се ритам расрбљавања настави, Србима ће бити теже у Подгорици него у Загребу, и страшније у Котору него у Сплиту.

Из историје једне љубави којој нема краја

Папски нунције у Београду, монсињор Еуђенио Збарбаро, предао је Патријарху србском Павлу изразе најдубљег жаљења Ивана Павла II због тероризма на Космету. Папа је осудио уништавање храмова и смрт невиних. Чак је понудио и своју помоћ у изградњи храмова на Косову и обнови Хиландара. У интервјуу ТАНЈУГ–у, који је штампа пренела 15. априла 2004, монсињор Збарбаро је истакао како је папа много помогао српском народу у протеклом периоду, и то на три начина: 1. Био је против бомбардовања Србије и Црне Горе 1999; 2. Био је против санкција Уједињених нација; 3. Оставио је свог нунција у Београду у време НАТО–агресије, иако су свуда падале бомбе. Због тога, вели монсињор, „супротно од оног што се обично говори и пише Свети отац јако воли српски народ“.

Решени да подсетимо читаоце на велику љубав Ивана Павла II према србском народу, објављујемо неколико чињеница из историје те љубави.

1. Умировљени бискуп Фране Франић из Сплита објавио је у часопису *Црква у свијету* (2/2000) своје успомене на папу док је овај био пољски бискуп Карол Војтила. Пошто Војтила није сасвим схватио стање у Титовој Југославији, колега Фране му је објаснио шта се ту, у ствари, дешава. „На тај начин он је открио, а да му ја нисам требао посебно наглашавати, како су сви ти народи (Словенци, Хрвати, итд), осим српскога, у Југославији подвргнути политици однорођивања, посрбљавању и попраслављивању, у једну ријеч, да је Југославија тамница свих њезиних народа, под тиранијом српскога народа“. Тако је папина љубав према Србима почела, скоро петраркистички (као кад је Франческо Петрарка угледао Лауру у цркви Свете Кларе).

2. Усред крвавог рата у бившој Југославији, иако је знао шта то значи, папа је овластио свог државног секретара да 26. новембра 1991. земљама конференције о европској безбедности и сарадњи упуту *Меморандум* са захтевом за признавање Словеније и Хрватске у авнојевским границама. У *Меморандуму* се, између осталог, каже: „Света Столица, пред огорченим борбама које се воде у Хрватској, позива заједницу држава да поново размотри потребу поштовања права на независност народа Хрватске и Словеније и народа који би жељели да остварују то право“. Хрватски бискуп Ратко Перих, у свом предавању о „Црквеној дипломатији“ (Глас концила, 7/1994), каже да је Папа 26. 11. „позвао представнике државе КЕБС–а и том приликом им уручио *Меморандум* у којем је затражио да те земље признају Хрватску, а кад је уочио да се оне колебају, онда је учинио искорак и 13. сивчња 1992. на темељу јавно изнесених увјета признао Републику Хрватску и касније 20. коловоза Републику Босну и Херцеговину“. У својој књизи *Разбијање југословенске државе 1989/1992 – злочин против мира*, др Милан Булајић је закључио: „Одлуку о коначном

разбијању југословенске државе покренуо је Ватикан – Света столица, Меморандумом државама КЕБС–а 26. новембра 1991; договорено је на састанку папе Јована Павла II са немачким министром Х. Д. Геншером 29. новембра у Ватикану – да се оствари прије католичког Божића 25. децембра 1991. “Тим поводом, патријарх Павле је папи упутио писмо болног протеста, подсећајући га да ће таквом одлуком да „благослови и освешта и средства која су употребили носиоци младе хрватске демократије, историјски наследници нацистичког злочинца Павелића, при чему су не мало учешће узели и многи клирици Римокатоличке Цркве у Хрватској“.

3. Папа је двосмисленим изјавама био „против“ бобмардовања НАТО–а 1999, али је био за бомбардовање Срба у Босни 1995, кад је од Клинтона тражио да „објави рат рату“. Однос папе према Србима у Босни најбоље је описао владика Бачки Иринеј у свом интервјуу НИН–у (НИН, 20. јун 1997); „Чак је папа Јован Павле II, поводом уласка Војске Републике Српске у Жепу и Сребреницу, говорио о „поразу цивилизације“ и „срамоти човечанства“, али није ништа изјавио док су редовне хрватске јединице из разних оружја тукле бескрајну колону српских избеглица и њихове нејачи из Крајине 1995. године“.

Неизмерно волећи србски народ, папа је прогласио блаженим Алојзија Степинца, кардинала „Цркве у Хрвата“, члана усташког државног сабора, човека који је одушевљено поздравио долазак Павелића и Ендехазије, тражећи да се у свим Црквама служи „Те Деум“ (благодарење Богу). Степинац је од папе Пија XII (кога је Иван Павао II такође прогласио „блаженим“) добио право да буде војни викар усташке војске SINE TITULO, а руководио је прекрштавањем око 250 хиљада православних Срба и њиховим „повратком“ у загрљај „Свете Столице“. Иван Павао, тај србољубац, Степинца је назвао „слугом Божијим“, „мучеником вјере“, који је симбол „чврстог лика Цркве у Хрвата“. Све се ово збило у јесен 1998.

У лето 2003, папа је наставио да шаље пољупце Србима: прогласио је блаженим Ханса Ивана Мерца, једног од раних идеолога хрватских крижарских братстава, из којих ће се регрутовати многе усташе. Папа је, свесно и изазовно, дошао да беатификацију изврши у Бања Луци, и учинио је то код самостана Петришевац, из кога је потицао познати фратар Мирослав Филиповић–Мајсторовић, „фра Сотона“, логорник у Јасеновцу и монструм који је извршио покољ у бањалучким селима Дракулићи, Мотике и Шарговац, кољући србску децу у школи, пред учитељицом.

Римокатоличка црква на Косову је показала своје право лице у активностима косовског бискупа Марка Сопија, који је, између осталог, тврдио да су тамошње светиње србског Средњег века у ствари подигли Шиптари римокатолици, касније насилно преведени у православље. Сопи је устврдио да су Срби, после уласка НАТО–снага на Косово, морали да беже у Србију зато што су се „понашали веома лоше у последњих десет година, а нарочито за време рата, па је било сасвим

природно да се боје за свој живот“. Најзад, Ватикан је Косову дао статус апостолске администратуре (као независној области), а Сопи је постављен за папиног администратора. Љубав, ах, љубав је то!

2003.

Прекрштавање и даље

(Хрватска, почетак трећег миленијума Цркве и другог миленијума папизма)

„Сестринска Црква“, „друго плућно крило“, наша браћа у Христу“, „екуменски дијалог“, „толеранција“... А шта се, у ствари, дешава? Шта се крије иза лепих кулиса у том екуменском „Twin Peaks“-у?

Све је исто. Срби прелазе у католицизам да би могли да опстану. Ево шта каже протојереј мр Александар Д. Средојевић („Нова искра“ бр. 74/2003):

„И данас се неизмерно Свети Сава моли на небу, како песма каже „волео бих и у паклу бити само Срби Богу да се врате“. И Срби се, хвала Богу видно, незадрживо враћају у загрљај Божји. Међутим, историја нас учи да други немају такав широкогруд свеправославни одгој (ваљда се зато и не зову православни) те експанзионо отивају туђе вернике, превodeћи их у своју веру. Доиста, никог сад на коље не набијају ни камом убијају, бар у овом делу света ако не провери, али се ипак нељудски са Православљем поступа.

Ево шта говоре новине: „Према последњем попису у Хрватској, као припадници СПЦ изјаснило се само 0,9 одсто укупног становништва. Где су ти силни борци за људска, национална и верска права? Само у главном граду Хрватске око 20 хиљада српске деце прешло је у католичанство. Бити Србин и православац у Хрватској још увек је неопростив грех. Очајнички чин: деца не узимају родитељску веру“. Овај чланак обогаћен је сликама *Алојзија Степинца*, *Франђе Туђмана*, *Анте Павелића*, *Андрије Хебранга* и *Ивице Рачана*. Текст почиње „скандалом у Вуковару“ где су удружења из „домовинског рата“ притиском забранила „четрнаестогодишњем дечаку да игра на фудбалском турниру, при чему се открило лице и налиције положаја Срба у Хрватској“. То се десило око „месец дана пошто је хрватски премијер Ивица Рачан позвао протеране избеглице Србе да се врате на своја огњишта“. То је био позив без очигледне намере да се Србима врати станарско право, како је то учињено у БиХ.“

Податак да је само у главном граду Хрватске око 20.000 српске деце прешло у римокатоличанство, готово је остао без одјека, осим у билтену документационо–информационог центра *Veritas*. Директора овога центра Саву Штрпца та је изјава подсетила на разговоре које је у јесен 1995. водио са једним загребачким парохом, који му се још у то време јадао да му се и посао православног свештеника свео на издавање потврда родитељима да су им деца крштена у православној вери, чиме су мале православце по „скраћеном поступку“ преводили у римокатолике. Према

папиној Енциклици из 80–их година прошлог века, за оне који су крштени у некој другој хришћанској конфесији за прелазак у римокатоличанство није потребно поновно крштење, већ је довољна крштеница, сагласност родитеља и кризмање.

Чланак који смо цитирали описује и како је познати музичар из Пуле са терасе једног кафића посматрао догађај близу у основне школе, када је једног ђака, „уплаканог“, пратило неколико другова, који су му уз церекане и гримасе добацивали „православац“. „Где су деца научила да су појмови „Србин“ и „Православац“ нешто што ће њиховог друга и вршњака повредити до суза?“ Чланкописац вели да постоји само један одговор: у кући, у вртићу, у школи, на веронауци, у учбеницима школе и медијима. Бројни родитељи су прихватили „католичење“ своје деце јер „више не плачу“, могу да похађају науку, славе Ускрс и Божић, нема више суза „због погрешне нације и вере“.

Завршавајући чланак, писац вели да се не љути на родитеље због „превођења своје деце из православне у католичку веру. Замерао сам и прозивао систем који их је натерао на тај очајнички чин. И католичка Црква је задовољна – никог на силу не покрштава, а број верника се повећава. Каква је разлика између оног за време Другог светског рата и овог преласка у католичку веру?“ пита се Штрбац и каже: „Ова је ефикаснија“.

Читајући о оваквим догађајима на Балкану, човек осети гађење, од „нечовјештва“, што би Његош рекао и присети се Друге светске војне када су десетине и десетине хиљада наше словеначке браће и сестара избегли (не у католичку неку државу, већ у православну Србију), и када је на жеље неких да пређу у православну веру митрополит Јосиф рекао да је сад рат, а касније, кад он мине, ако неко хоће драговољно да узме православље, нека то учини. Тако чине прави хришћани и зато се зову православни, они који право верују у Бога, прослављају га животом и речју у Цркви Његовој православној (Мат. 16, 16–18).

Ово описано покатоличавање није једина опасност данас за Србе. Преко пола милиона их је протерано са својих вишевековних огњишта са западног Балкана, а са Косова и Метохије око 230.000, при чему је на тој светој земљи уништено преко 110 светиња. Затим, ту је не мали број разних секташа свих боја којима нас запад засипа „као каквом мећавом“, како је говорио и писао недавно преминули проф. др Лазар Милин. Кренули су секташи, посебно након НАТО бомбардовања, са пуним цаковима новаца на земљу Србију, иако у њој живи 85% православних.

А шта је нама чинити? Крајње је време да се дозовемо памети и живом Богу у молитви обратимо, да нам да снаге и памети да се одбранимо од свакога зла.“

Митрополит загребачко–љубљански Јован званично извештава Свети архијерејски синод Србске Цркве да је у „селу Нарту Ђакула Марија прешла на римокатоличку вјероисповијест. У селу Ломинац Поповић Марија прекрстила се у

римокатоличку вјеру. Неколико домова у селу Босиљево прекрстило се у римокатоличку вјеру. Јелача Невенка и једна кућа у Маринковцу Доњем покрштени у римокатоличку вјероисповијест (Пувало Ђорђе и Херцег Љиљана). У селу Шумећу само једна кућа православна, а осталих пет до шест кућа прекрстили се у римокатоличку вјеру. У Граберју Иванићком три куће се прекрстиле у римокатоличку вјероисповијест. У селу Благница прекрстила се у римокатоличку вјеру Милка Вујичић. У селу Липовчани прешли на римокатоличку вјероисповијест Давидовић Милан са два члана фамилије и Давидовић Стеван са четири члана фамилије. У селу Драгачевац прешао на римокатоличку вјероисповијест Голић Јосип са два члана фамилије (славио Св. Николу). У селу Дерези прешли на римокатоличку вјероисповијест Вишњић Ненад и Радосавац Душан. У селу Дерезани двије куће прешле на римокатоличку вјероисповијест. Сва наведена мјеста некада су припадала Северинској (касније) Лепавинској епархији на чијем подручју је бјеснила позната Марчанска унија“ („Православље“, 15. април 2006.)

Да ли је у Равени било речи о томе? Или су новопокрштени православни Срби у Хрватској само „колатерална штета“ такозваног „дијалога љубави“?

Србијанци преведени у римокатолицизам

То што Срби у Хрватској постају римокатолици и кроатизују се, није ништа необично. Али, то што представници „сестринске цркве“ и „другог плућног крила“ раде у Србији, преводећи Србе у покорност папи, необично је чак и за наше, „постмодерно“ доба. Да није реч ни о каквом „умишљају“ и „измишљају“ потписника ових редова – сведочи и текст Јованке из „Неокатекуменског пута“, која је из Шапца отишла на поклонeње римском папи Ивану Павлу II. О томе пише часопис београдске надбискупије „Благовест“ (децембар 2008.) у тексту „Рим у очима Срба“:

„Дуго сам размишљала како да започнем ову (назовимо је) репортажу о ходочашћу верника из Србије (католика и православних) у Рим. Не знам како бих то све описала, јер осећање и дух Исуса Христа, је много присутнији у мом срцу, него у овој речи која излази из пера.

Велики напор и припреме на катехезама (које се одржавају у Шапцу у жупи Свете Ане), гдје су катехисти дали свој максимум на нашем Неокатекуменском путу, да би нас припремили за то ходочашће, хвала Богу су уродиле плодом. Оне су учиниле да Рим (Вечни град) из моје маште постане стварност, не у визуелном смислу, него у смислу једног дара, дара који смо сви добили и дубоко чувамо у својим срцима. Када сам на катехезама слушала да је Бог љубав, да он не кажњава, него ту љубав поклања бесплатно, често сам се запитала: „Да ли је то истина?“ Што то данас има бесплатно?“

Доласком у Рим, на Тор Вергати, на Јубилеј Младих, видела сам раширене руке Исуса Христа, за два милиона и пет стотина хиљада младих из целог света, који су били једно, који су веровали и живели за једно. Тада сам се постидела својих сумњи у љубав Господинову. Ноћ бдења је за мене јединствен доживљај у животу. Не могу, а да се не сетим речи Светог Оца које је упутио младима, а исто тако и и старима. У тим речима је била само једна порука за све: „Да сви будемо оно што би смо требали, људи који се сваки дан ослањају на Исуса Христа, јер је то вера и суштина обраћења.“ На том ходочашћу је било и младих из Србије који су били на ходочашћу у Израел. Ево искуства нашег брата Мирољуба који је био и на једном и на другом ходочашћу:

„Био сам одушевљен када сам поново угледао браћу и сестре из Ваљева, Ниша, Бора, Новог Сада, Турђина који су дошли у Шабац да заједно кренемо на ходочашће. Са два аутобуса уз Божију помоћ смо стигли у Рим на јединствен духовни доживљај. Себи сам поставио једно питање: „Да ли су пророци када су пророковали о времену када неће бити ни Грка, ни Јевреја, ни Хрвата, ни Срба мислили на оно вече на Тор Вергати када је било два милиона и пет стотина хиљада младих који су у својим срцима били једно у Христу. Један од тих сретника који су искусили Божије милосрђе био сам и ја. Био сам сведок како је Исус преко Светог Петра (Папе) у овом тешком тренутку за човечанство младима дао једну реч која се коси са катехезом овог света. Јер, како живети своју младост у чистоћи, без алкохола и дроге ако не видимо да је у Христу једина истина? Како прихватити све неправде ако немамо Христову љубав? Зато нас је Папа позвао, надајући се у новом миленијуму неће тражити крв од Хришћана, за верност Христу. Један сјај више овом прелепом ходочашћу дали су владика Лаврентије и светишеници из наше Епархије, који су на позив дон Гиrolама били на сусрету са Папом. Цркве Светог Петра, Ивана Латерана и остале лепоте што смо видели показују шта човек надахнут од Бога може да направи. Да живот није новац, слава, девојке и проводи могао сам да закључим после посете Асизију, где сам се мало више упознао са делом светог Фрање, који је обацивши сав иметак и славу, живео Јеванђеље, а цео Фрањевачки ред (нарочито фрањевци из самостана Широки Бријег у Херцеговини, и нарочито за време II светског рата, нар. В.Д.) је доказ да је та његова жртва дала велики плод. Можда је поређење мало грубо, али сигурно да је Кико (оснивач Неокатекуменског пута) свети Фрањо нашег времена. Један мали печат његовим делу је био и сусрет њега и преко сто хиљада младих са пута на Circo Massimo. Како закључак овог ходочашћа и свих осталих милости које сам добио у Јубиларној години, надам се да ћу у мом срцу искрено дати једно велико „Да“ Христу.

Хедвига, сестра неокатекуменске заједнице из жупе Свете Ане у Шапцу ово ходочашће у Рим, на сусрет са Светим Оцем, види као један непоновљив догађај у

свом животу. Она каже да је пре овог пута била узбуђена, али и веома уплашена како ће све то издржати. Знала је да ходочасника очекује велики напори, затим наставља:

„Пут је заиста био дуг и напоран, а ђаво је радио своје. Постављао је многе замке, задржавање на граници, покварени клима-уређај у аутобусу. Али све се то издржало. За време овог ходочашћа обили смо не само хришћанске споменике у Риму, Ватикану него и Асизи, где смо се упознали са животом светог Фрање Асишког, заштитника Италије. Све је то био један мали увод за одлазак на Тор Вергату у Риму, где смо се сусрели са Папом. Овај сусрет је тешко речима описати. Фасцинирало ме то да је два милиона и пет стотина хиљада младих из целог света, свих боја и нација било окупљено на једном месту, да поздрави једног старог човека дрхтава гласа. Нити једна медијска звезда, нити било који политичар у свету то никада није успео. Сви су ови млади дошли да слушају што им Исус Христ преко овог старог човека жели рећи. И заиста. Папа је имао једну снажну реч за све нас. Говорио је о служењу Богу, о моралу, о светињи брака и породице, о тешкоћама које данас имамо, да у овом свету, који нас окружује, живимо по Божијој истини. Јер у свету коме влада: новац, дрога, хедонизам, итд. тешко је одупрети се и живети по Божијим законима. Зато је ова реч била веома важна за све нас који смо слаби и лако падамо. Ове Патине речи су ми дале снагу да устрајем на овом путу, отвориле су ми очи да могу спознати оно што Бог жели од мене и да се могу одлучити служити њему, не површио него у истини, да се могу одупрети ономе што ми нуди свет. Каква снага, каква снага! Биле су Патине речи на крају ноћи бдења. Заиста каква снага, снага Исуса Христа. Папа је и говорио о позиву служењу Богу у самостанима и семенитима. И већ, следећег дана на сусрету са Киком, оснивачем Неокатекуменског пута, се скупило више од сто хиљада младих. Било је присутно пуно кардинала и бискупа, као и кардинал Руини и наши надбискуп Хочевар са православним владиком Лаврентијем. Тада је три хиљаде младића и две хиљаде девојака устало за послање посвећеног живота. Ови млади су слушали у тишини Кикове речи, и овај сусрет је поколебао све моје сумње у снагу и победу љубави.“

Италију и Рим смо напуштали пуни утисака. Била сам препуштена својим мислима и једном питању: „Желимо ли се заиста подложити Исусу Христу, како то он од нас тражи, или ћемо одабрати свет за свог идола?“ О тој највећој одлуци у нашем животу зависит ће хоћемо ли одабрати пут у живот или пут у смрт. Али будимо сигурни у једно. Бог нам даје светло. Ако желимо видети „сусрећемо Бога“.

Тако се, дакле, Срби врбују за папопоклонство, и то усред Србије. „Устани, што спаваш, Господе?“ завапило би свако србско срце с патријархом Арсенијем III Чарнојевићем кад види докле смо дошли у заборављању своје душе и отпадању од Истине.

Папизам и србска историја

Један од основних начина борбе Ватикана против србског народа тиче се зазирања нашег историјског памћења. Једноставно, Срби не смеју знати истину о себи. Само тако је било могуће створити савремену хрватску нацију, чији су штокавци углавном православног и србског порекла. Борба против истине траје и данас, а сваки Србин који реши да часно истражи историјске изворе и објави добијене резултате, нађе се у искушењима у којима се нашао и професор др Драгољуб Живојиновић, један од најугледнијих србских ватиканолога. Ево шта он каже о свом искуству рада у близини папе и његових архива („Настава историје“ 4/1996.):

>>Начелно гледано, мишљења критике стриктно су се могла поделити на она која су долазила од историчара католика и оних који су других верских припадности. Сећам се једног приказа у часопису *Slavic Review*. Писац приказа, католик, имао је један добронамеран савет који с науком није имао никакве везе. Саветовао ми је, као православцу, да не обрађујем теме које се тичу католичке цркве и Ватикана. Тај савет ме је подстакао, а не обесхрабрио, да наставим још интензивније да се бавим том облашћу. А онда су се у кратким размацима појавиле моје књиге: 1978. две, трећа 1980, четврта 1988. и најзад ова, пета, која је повод овом разговору. Вероватно ми онај човек никада није опростио што нисам прихватио његов савет. Но, понављам: тај савет није имао никакве везе с науком. Њега је подстакао некакав примитивни инстинкт човека који је не само покушавао да заштити свој забран, јер и сам је нешто у њему радио, него чињеница да се у том забрану нашао један шизматик који нема шта да тражи у области резервисаној за, рецимо, духовну елиту. Немам податке о пријему ове последње књиге. Вероватно ће неко, можда Иво Банац, човек коме нису блиски ни српска историографија ни српски народ, написати неки "оштроумни" приказ.

- Крајем шездесетих и почетком седамдесетих одлазио сам у Рим једном или двапут годишње. Тамо сам упознао и неке историчаре језуите који су објављивали ватиканску документацију о Другом светском рату а и сами писали разне текстове о политици Свете столице. Један од њих био је уредник еминентног језуитског листа *La Civiltà Cattolica*, падре Анђело Мартини. С њим сам се сретао у уредништву тог листа и пријатељски разговарао. Моја америчка књига о Ватикану појавила се у лето 1978 а ја сам те јесени био у Риму и намерно отишао да га видим, рачунајући да ћу мало да га испровоцирам, да му покажем књигу и онда да га мало гњавим. Међутим, он је мене врло спретно дочекао и на типично језуитски начин рекао ми отприлике следеће: "Побогу, Драгољубе Живојиновићу, шта ти то радиш?"

Che cosa fai?" Сад ја покушавам да се извадим. "Пишем неке књиге, кажем, ево, донео сам и ову моју последњу књигу." Показујем му књигу, хоћу да му је дам, на шта ми он каже: "Io so, io so / Знам, знам." И додаје: "Обавестио нас је о њој апостолски делегат." Да напоменем: апостолски делегат је представник ватиканске хијерархије, значи духовне власти, док је нунције у ствари амбасадор, представник световне власти Ватикана код световне власти земље у којој борави. Падре Мартини ми, дакле, каже да је о тој књизи обавештење послао апостолски делегат и да је послао примерак књиге. У уредништву La Civiltà Cattolica радио је, поред осталих, угледни католички и ватикански историчар Роберт Грејем. Значи, књига је прошла кроз Грејемове руке и он је већ реферисао о њој. Затим, Мартини ми прекорно каже: "Зашто си то урадио? Није добро то што си урадио!"

А ево шта сам ја урадио. Већ на почетку овог разговора рекао сам да је трагање за подацима детективски посао. Рад на овој књизи ме је врло убедљиво навео на такав закључак. Италијанска војна обавештајна служба је у току Првог светског рата стално проваљивала у ватиканске тајне шифре, као што су Американци проваљивали у јапанске, а Енглези у немачке. Највећи број депеша које су из Ватикана упућиване од 1915. до 1919. разним папским нунцијима, делегатима, кардиналима, као и оне које су се сливале у Ватикан из разних земаља Европе и из Америке, био је дешифрован. Читава та грађа нашла се на столу италијанског министра иностраних послова, барона Ђорђа Сиднија Сонина, који је био Јеврејин по оцу а Шкот по мајци, али је за себе говорио да је Италијан. Ја сам обилато користио тај огроман фонд докумената, јер у њему је права грађа за изучавање политике Ватикана у Првом светском рату. И каже мени Мартини: "Зашто си користио ту грађу, кад знаш да је то тајна ватиканска грађа?" Да бих га умирио, рекао сам му да сам погрешно. А неколико година касније, кад су већ биле објављене три моје књиге о Ватикану, нашао сам се у Риму са мојим бившим учеником, Марком Јачовим, који објављује ватиканску грађу за седамнаести и осамнаести век. Предложио ми је да обиђемо азбучни каталог да видим има ли у њој која моја књига. Наравно, нема ни једне. Онда ми је он рекао: "Професоре, ваше књиге су на индексу." <<

Једну од најцрњих лажи о Србима и њиховој историји изрекао је католички фратар, Фрањо Рачки, који је измислио да су Босна и Херцеговина у Средњем веку биле јеретичке - богумилске, а не православне и србске. Његову лаж је, крајем XX и почетком XXI века оповргао др Миодраг Петровић, наш угледни канонолог, издавач Законоправила Св. Саве и преводилац истог на савремени србски језик. Ево шта он каже о кроатопапистичкој верзији историје средњевековне Босне:

>>Код нас и у свету написано је више стотина књига, студија и расправа о богомилима у Србији и Босни средњег века. У вези са тим, највише се писало о

званој „цркви босанској“. Већина научника заступа мишљење да је „црква босанска“ (ecclesia Bosnensis) у средњовековној Босни јеретичка – богомилска дуалистичка црква. Други сматрају да је она православна црква која је била самостална наспрам Цариграда. Трећи пишу како је то некаква „правоверна црква“ која није православна, већ јеретичка и као таква независна од Цариграда и Рима. Има, најзад, и оних научника који у „цркви босанској“ хоће да виде римокатоличке вернике.

Нико од научника напред наведених мишљења није успео да у изворима нађе одговоре на неколика кључна питања у вези са „црквом босанском“ као црквенојерархијском организационом установом, било јеретичком или нејеретичком. Не зна се, на пример, ко је и када њу основао и где јој је било седиште; затим, нико не може да наведе било коју црквену, духовну службу њених „црквенојерархијских“ службеника; нико, такође, није успео да објасни њен изненадни нестанак у XV веку.

Ова и друга питања у вези са црквом „босанском“ подстакла су ме да проучим списе о богомилском јеретичком учењу и да разоткријем зашто се Србима у Босни средњег века, који себе називају „крстјанима“, упорно приписује богомилство. Питао сам се зашто поборници таквог мишљења не ставе једном тачку на своје „доказе“ као на нешто што не треба увек и изнова кориговати и помоћу домишљања доказивати. А њихова домишљања су многобројна управо зато што покушавају да у науци одрже нешто што је неодрживо, јер у изворима не налазе одговарајуће доказе.

Често сам се питао, такође, зашто иза наводно масовних богомила, како у Србији за време Стефана Немање, великог жупана (1166–1196), тако и у средњовековној Босни, није остао никакав богомилски писани или археолошки траг. Јер, богослужбене књиге, на пример, које су произвољно приписиване богомилима у Босни, биле су и остале у богослужбеној употреби Православне цркве. Урезани цртежи на надгробним споменицима званим „стећци“ („Гостољубље Аврамово“, тј. слика три анђела које је угостио Аврам под храстом, петао, штап и др.) јесу симболи својствени хришћанској православној уметности. Споменици са таквом симболиком, односно гробља, обично се налазе покрај православних храмова.

Богомилско учење у основи је дуалистичко зато што стварање духовног и видљивог света објашњава вером у дејство два изворна начела: Бога и Сатане који владају светом. Видљиви свет је творевина Сатане и као такав потчињен је злу.

Узалудно је тражити у Србији и Босни богомиле са таквим учењем. Уместо њих, у тим областима су се појавили такође богомили дуалисти са новим јеретичким учењем. О њима говоре византијски и српски извори средњег века. Ти нови богомили су Латини. Разоткрио их је свети Симеон, митрополит солунски (1410–1429) у свом спису о јересима. Назвао их је кудугерима или богомилима зато што су дуалисти попут некадашњих богомила. Латински, односно римокатолички дуализам

се састоји у томе што уче да Дух Свети исходи из два извора: Оца и Сина. Због тога су у *Символ вере* додали реч *filioque* и тиме се још више удаљили од изворног хришћанског учења. По православном учењу, међутим, „не може једно да истовремено извире из два“. Сличност нових јеретика богомила – римокатолика са старим богомилима Симеон види и у томе што иконе изображавају другачије од утврђених иконографских начела из времена неподељене цркве.

Свети Сава на сабору у Жичи, који траје три дана, не помиње име „богомили“ иако зна ко су они и како их је његов отац Стефан Немања прогонио, али зато тражи од народа да наглас трипут чита *Символ вере* да би запамтио разлику у односу на латинско „*Вјерују*“.

Под богомилима се у српским изворима подразумевају римо–католици. У првој половини XV века, на пример, у *Житију деспота Стефана Лазаревића* (1377–1427), које је написао Константин Философ, унета је белешка о томе да су житељи Сребренице богомили. Овај податак су многи научници истицали као прворазредни доказ о постојању „цркве босанске“ као богомилске дуалистичке. Међутим, тај податак се односио на римокатолике Сасе рударе и Дубровчане трговце који су живели и радили у Сребреници. Они су ти нови богомили дуалисти, а не Срби у Босни, који себе, за разлику од њих, називају „крстјанима“.

Већина научника заступа мишљење да су „крстјани“ у Босни богомили дуалисти – припадници „цркве босанске“. А крстјани су православни хришћани, који истицањем тог назива, нарочито од расцепа цркава 1054. године, сведоче да себе разликују од римокатоличких заблуда и новотарија. Тим називом оповргавају назив „патарени“, који нам приписују и намећу Латини. Свети Сава се, на пример, молио за правоверне крстјане. Његов потпис на уговору о куповини винограда за Посницу у Кареји на Светој Гори гласи: „Всех’ правоверних’ крстијан’ молабник’ Сава греш’нии“.

Западна историографија је успела да заведе готово сву светску историографију тако што је скренула пажњу са римокатолика као богомила, представљајући за богомиле крстјане у Босни. У томе предводи фрањевац Фрањо Рачки који је у XIX веку, објашњавајући „цркву босанску“, ставио у исти кош и помешао називе које срећемо у византијским и српским изворима (богомили, кудутери, крстјани) са називима које срећемо у латинским изворима (манихејци, катарии, патарени). Због непостојања стварних, старих богомила, прибегло се лажном поистовећивању крстјана са њима, а Босна је била пуна крстјана. Тако се тенденциозно и неосновано назив „крстјани“ наметнуо научном свету као синоним за назив „богомили“. Са таквог полазишта грађене су искривљене слике о „цркви босанској“.

„Црква босанска“, у ствари, није била никаква црквенојерархијска организација са црквеном територијом и јурисдикцијом. Она је била нецрквена чисто световна –

мирска установа која је у историји државно–политичког и правног живота Босне имала пресудну улогу. Грчка реч „екклисиа“ (црква) првобитно је значила: веће, сенат, скупштина. „Црква босанска“ је дипломатско–саветодавно, арбитражно–посредничко тело при дворovima босанских владара и властеле. Састављена је од најумнијих, најупеднијих, најпоштенијих крстјана, задужених да заступају интересе својих господара и да чувају правни поредак државе, области. У њихову реч, савет и суд морало је да се верује. Зато њих уважавају не само босански господари, него и Дубровчани и српска властела.

„Цркву босанску“ чине: дјед, гост, старац и стројници – порота. Нико од њих не врши никакву црквенојерархијску – свештеничку службу, јер су сви мирска лица. Они су познати као „поглавити крстјани“, што значи учвршћени у православном учењу. У том својству гост Радин, на пример, као пуномоћник Стефана Вукчића Косаче – „херцега од светога Саве“, преговара 1452. године у Дубровнику са Томом, бискупом хварским од кога папа очекује вест да се Стефан одрекао „смртоносне јереси“, тј. православне вере и да је прешао на римокатоличанство. Узалудне су биле папине наде, јер гост Радин је, као проверени крстјанин, чврсто заступао правоверје свога господара Стефана Вукчића Косаче.

У својству „поглавитих крстјана“ дјед и гост пред страним лицима и иноверницима наступају као „духовни оци“ својих господара. Њихову дипломатско–верску улогу нису могла да обављају свештена православна лица зато што црквени канони овима забрањују свако мешање у световне, политичке или дипломатске послове, поготово не са иноверницима.

Таква улога „цркве босанске“ оповргава сва мишљења многих научника, по којима је она, наводно као јеретичка богомилска, стално и од свих била прогањана.

„Црква босанска“ као нецрквена организација, тј. као дипломатско–арбитражно тело при дворovima босанских владара, могла је да постоји само дотле док је постојала и Босанска држава. Угасила се, другим речима, истовремено кад се у XV веку угасила и држава Босна. Да је „црква босанска“ била црквена организација свакако би надживела пад Босне под Турке као што је Српска црква опстала и надживела пад Србије. Према томе, није реч ни о каквој јеретичкој цркви чији су верници, наводно, листом прешли на ислам, што у науци представља измишљотину оних научника који по жељи политичара теже да вештачки створе муслиманску нацију.

Крстјани у Босни немају независно црквено устројство; они су под јурисдикцијом Српске православне цркве која им поставља епископе и штити их од напада Латина. Само као једноверници и једноплеменици могли су да учествују у боју на Косову 1389. године, јер у противном, строго православни кнез Лазар не би прихватио њихову помоћ.<<

A dokle ide hrvatska mržnja prema srbskoj prošlosti i svemu što je danas srbsko, сведочи и уводник „Злочин и казна?“ објављен у хрватском римокатоличком „Гласу концила“ (8/2008.), у коме уредник овог „екуменског тједника“ даје своје виђење наше новије историје и шиптарске „независности“:

>>Pozornost svjetske, osobito političke javnosti u nedjelju i ponedjeljak 17. i 18. veljače bila je usredotočena na »rađanje« nove europske, kakve-takve države - neovisnog Kosova. Premda je to »rađanje« popraćeno brojnim tjeskobama koje će po svoj prilici još vrlo dugo trajati, kakvo-takvo osamostaljenje nekadašnje autonomne pokrajine u SFRJ vjerojatno je posljednji čavao u lijes umjetne državne tvorevine - Jugoslavije u kojoj je i većina u hrvatskom narodu, kao i u drugim narodima, desetljećima uzdisala i sanjala svoju slobodu izvan te tvorevine.

Premda je dio međunarodne zajednice dopustio ograničenu neovisnost Kosovu, nije jasno je li riječ o kazni za zločine velikosrpske politike ili tek o zadovoljenju globalnih interesa određenih međunarodnih faktora.

Takav kraj te umjetne državne tvorevine, kako je razlog radosti i sreće u većem dijelu naroda koji su se osjećali zarobljeni u njoj, tako je istodobno i razlog tuge i nesreće onih političkih snaga, osobito u srpskom narodu ali i u drugim narodima te bivše tvorevine, koje su u njoj imale povlastice. Jugoslavija, kako ona prva karađorđevićevska tako i druga partijska, bila je ne samo totalitaristička nego i osobiti instrument velikosrpske politike i hegemonije. Premda su njezini kreatori - poznato je da ta državna tvorevina nije nastala slobodnim i legitimnim međunarodnim multilateralnim ugovorom već suptilnim nasiljem - jako dobro znali i razumjeli koje je naravi totalitarizam u njoj vladao, ništa nisu poduzimali. Čak ni onda kad su se pojedini narodi plebiscitarno izjasnili na referendumima za svoje samostalne države. Ti faktori međunarodne politike čak nisu bili spremni prihvatiti ni razumi prijedlog o pravnom, ustavnom pretvaranju bivše države u labavu konfederaciju - da bi se spriječilo nepotrebno krvoproliće i strahote rata. Štoviše, baš ti faktori međuna rodne politike nametnuli su tromjesečni moratorij na samostalnost Hrvatskoj i Sloveniji da bi dali tri mjeseca tzv. JNA da uvede red i obrani tu tvorevinu bez obzira po kojoj krvavoj cijeni.

Ti faktori međunarodne politike - dok su demokratska načela koristili kao prašinu u oči naivnima ne priznajući ni jednako pravo ni dostojanstvo svakom čovjeku ni svakom narodu - ohrabivali su velikosrpsku politiku koja je zaigrala krvavi pir u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini te na Kosovu, pokrajini s većinskim albanskim narodom. Premda je veliko srpska politika, bez obzira na to kojim se imenom nazivala i skrivala, bila u trajnom sukobu s kosovskim Albancima - te je na Kosovu još 70-ih godina 20. stoljeća bio u upotrebi drveni plug (!) - otvoreno sukobljavanje počelo je 1981. kad je poginulo 300 do 400 građana, a da javnost o tome nikada nije bila obaviještena. Nakon Memoranduma SANU-a (1986) i Miloševićeva zveckanja oružanim prijetnjama baš na Kosovu (Gazimestan, 1987) pokrenuta je »jogurt-revolucija« koja je 1989. na kosovske ulice dovela tzv. JNA i koja je dovela do

formalnih ukidanja autonomnih pokrajina. Premda su stalno bili na udaru, vrhunac nevolje kosovski Albanci doživjeli su krajem 1998. kad su srpske vojne snage pobile oko 10 tisuća Albanaca a više od 800 tisuća protjerale u Makedoniju, Albaniju i Crnu Goru.

Takvo je ponašanje srpske politike prevršilo mjeru te je izazvalo krajem 1998. i početkom 1999. akciju NATO-a »Saveznička snaga« (koja je trajala 78 dana, dok srpski političari nisu popustili) i potom otvaranje NATO-ove baze na Kosovu - što je - kako se moglo čuti u najnovije vrijeme za uzaludnih brojnih pregovora - urodilo za srpsku politiku definitivnim gubitkom Kosova, a što je i formalno realizirano proglašenjem nezavisnosti Kosova. Međunarodnim faktorima trebalo je od Gazimestana do NATO-baza na Kosovu 12 godina da zaustave zločinačku velikosrpsku politiku, a daljnjih 9 godina do proglašenja deklaracije o neovisnosti - što može biti početak i novih sukobljavanja. To što je dio međunarodne zajednice, unatoč protivljenju Srbije i Rusije, dopustio ograničenu neovisnost Kosovu, ne može se još procijeniti je li riječ o kazni za zločine velikosrpske politike ili tek o zadovoljenju globalnih interesa određenih međunarodnih faktora. Nema nikakve sumnje da je zločinačka velikosrpska politika zaslužila ostru kaznu, ali se to ne bi smjelo prelomiti preko leđa malih ljudi već bi trebalo pozvati na odgovornost i eliminirati ideologe, propagatore i sve one koji takvom politikom sebi jamče brojne povlastice.

Neovisnost Kosova s pravom tesko i bolno pogađa srpski narod koji to područje smatra svojom nacionalnom i crkvenom kolijevkom, no nužno je razlikovati srpski narod - koji je poput svih drugih naroda sastavljen od svetaca do kriminalaca - i velikosrpska politika koja, kad god je u prilici, trajno sije smrt, proljeva krv i stvara nemir. Nikada se ne smije poistovjećivati bilo koji narod s bilo kojom, a osobito ne s nakaznom, zločinačkom politikom, jer ona zavodi ljude, manipulira njima i zlorabi ih za svoje hegemonističke ciljeve te uvijek stradaju tzv. mali ljudi. Zabrinjavajuće je i velika je šteta za dobro čitavoga srpskog naroda što - premda je već prošlo više od 20 godina - dio srpskoga naroda još uvijek nije prozreo zločinačku velikosrpsku politiku koje je u najnovije doba bio eksponent najprije Milošević a potom tzv. srbijanski radikali koji su i danas vrlo moćni. Proglašenje neovisnosti Kosova, nakon što su neovisnost proglasile i zaživjele sve druge bivše republike tzv. SFRJ, te su Srbi konačno ostali (uz Mađare u Vojvodini) uglavnom sami, trebalo bi postati nov snažan izazov i poticaj za katarzu, trijezjenje i za raskrinkavanje jedinstvene ideologije utemeljene na mitomaniji, osobitoj izabranosti i srpskoj nacionalnosti kao vrhunskoj etičkoj normi. To je jedan od najvećih interesa za objektivno dobro srpskoga naroda, ali i za sve susjedne narode, osobito albanski i hrvatski.<<

Тако „братски“ нам Хрвати, тај „двјиет екуменских гибања“. А Срби и даље, без свести о злу, покушавају да себе убеду како папа (било који папа, свеједно је; папи је србофобија у „опису радног места“) може да буде добар према њима. Недавно је, рецимо, папа Бенедикт XVI дао пар куртоазних изјава о „суживоту“ и „толеранцији“ на Косову и Метохији, које су домаћи медији протумачили као

папино одбијање да призна независност Косова. А, наравно, реч је само о папином опрезу, о лукавству Латина, „грдних варалица“, чијем представнику „дужду од Млетака“, војвода Драшко из „Горског вијенца“ неће да верује чак и кад би дужд рекао да је млеко бело. За то време, шиптарски бискуп Ђерђи поздравља независну шиптарску државу; и папини језуити, од 1999, у царском србском Призрену имају гимназију „Лојола“, док је Призренска богословија заувек протерана. Уосталом, да видимо чланак „Лажни мост пријатељства“ („Вечерње новости“, 1.03.2008.):

>>Објава да је врховни поглавар Римокатоличке цркве папа Бенедикт XVI одбио да призна једнострану независност Косова, само је наизглед дала нову наду за екуменски дијалог. Међу првима који нису поверовали у овакво тумачење папине поруке био је епископ рашко-призренски Артемије. Као добар познавалац прилика на Косову и Метохији, нарочито у последње три деценије, он је одбацио уверење да такав став Ватикана одражава историјску подршку Србији, јер је, како је навео, "сведок другачије стварности".

У прилог овој тврдњи иде и изјава призренског бискупа Дода Ђерђија, који је на скупу "Црква у невољи" у Минхену истакао да је "независност за Косово једина опција". У Ђерђијевом говору, који су пренели католички портал "Католик њус ејџенси" и Радио Ватикан, пише:

- Самосталност ће побољшати односе Римокатоличке и Српске православне цркве. Ми желимо да имамо посредничку улогу у постизању дијалога различитих етничких група и религија на Косову, а после катастрофа рата Католичка црква себе подразумева као "мост пријатељства".

Коме је тај "мост" намењен, Ђерђи није прецизирао, али је неколико пута до сада смело изјавио да му долазе "делегације из разних села, молећи да их крсти и врати старим коренима". Он је истакао и изузетно добре односе са "криптокатолицима" - хришћанима који су у доба Турака примили ислам, а сада желе повратак у католичанство.

Бољи познаваоци унутрашње политике Ватикана тврде да се бискупи морају придржавати строгог правила да не дају изјаве које нису у складу са званичним ставом Свете столице. Ипак, Ђерђи се, попут свог претходника Марка Сопија, оглушио о то правило, па говори као близак сарадник државног врха Косова.

Овакве опречне изјаве и још нејасан став Ватикана митрополит црногорско-приморски Амфилохије, за "Новости", коментарише:

- Изјава папе Бенедикта XVI о Косову, ако је заиста тачна, онако како су је новине пренеле, јесте нешто што нас је изузетно охрабрило и обрадовало. Његов став о питању Косова и Метохије, опет кажем, ако је адекватно пренет, нешто је најзначајније за унапређење истинског екуменизма и дијалога између Православне и Римокатоличке цркве.

Подсећајући да се дијалог води континуирано, владика Амфилохије сматра да је ово реалан увид, хришћанско далековидо вредновање проблема, не само српског народа: - Косово није само наш, него и европски проблем, којим је угрожена европска баштина, биће једног хришћанског европског народа. С те стране, такав став, заиста, охрабрује. Он подсећа да, нажалост, постоје и такве изјаве, као што је Ђерђијева, које овакав став поричу: - То запрепашћује, изненађује. Да ли је могуће да постоји таква нека противречност између онога чија је реч суштина за Римокатоличку цркву и некога чија изјава нема и не може имати такву тежину?!

Док је култна Православна богословија из Призрена 1999. године премештена у Ниш, исусовци су нашли низ разлога за своје постојање у призренским крајевима. "Гласник" бележи: - Призрен је, историјски, главни град Косова, а једна класична гимназија деловаће као важан симбол који појачава улогу јавног живота. Као бискупско седиште, уједно је својеврсни центар албанских католика на Косову, који чине три одсто у већинском муслиманском становништву. Гимназија "Лојола" треба да буде узор у суживоту народа и религија, јер се деца овде образују како би постали људи за друге, кадри за европску и међународну сарадњу.

Када је реч о Ватикану, меродавно је оно што изјави папа и треба се тога придржавати. Подразумева се и анализа неких других изјава, али мора да се зна да је од почетка прошле године, приликом првог обраћања дипломатском кору, папа Бенедикт XVI поставио координативни систем званичног става Ватикана према Косову и Метохији и, у суштини, тај став се до данас није променио.

Проф. да Дарко Танасковић подсећа да су за спољну политику Ватикана карактеристични доследност и прагматизам и да је скорашња папина изјава у том духу.

- Света столица помно прати ситуацију на Косову и Метохији и жели да се проблем реши мирним путем, инсистирајући на заштити људских, мањинских и нарочито верских права. Садашњи развој ситуације на Косову и Метохији Ватикан узима с резервом и претпоставља се да ће косовском проблему опрезније приступати. <<

Толико од појединих Срба, који верују у папину опрезност и коректност. Или сумњају, па неће да кажу.

Да ли ће нешто бити од Срба, веома зависи од тога хоће ли успети да обнове своју историјску свест. А као што смо видели, историјске свести нема без свести о злу. Морамо да схватимо шта нам се десило да бисмо, по ко зна који пут, почели испочетка. У том схватању, сећање на злодела Ватикана према србском народу нипошто нису небитна. Напротив: њих никада, никада, никада не смемо заборавити, осим у случају да смо решили да постанемо духовне самоубице и нестанемо из историје, што, молитвама Св. Саве, да не да Бог!

Историософија хрватске србофобије (по др Жарку Видовићу)

Др Жарко Видовић, најдубљи наш историософ, однос православног Србства са Богом одређује као Завет (који извире из Новог Завета Бога са људима, а међу Србима се учвршћује подвигом Св. Саве и Св. кнеза Лазара.) Нација је заветна заједница. Ђорђе Оцић, у свом роману „Ако има царства“, каже: „Побједа интереса је тренутна, побједа смисла вјечна. Побједа смисла је пораз рачунице. /.../ Косовска жртва се уздигла на Небо, а онда се Небо спустило на Косово, на Србе. Да на Косову није пропала рачуница, не бисмо добили смисао у историји. Да нисмо гинули на Косову, било би више народа, неког народа, али српског народа не би било нимало. /.../ Да би постојао, мораш да се бориш за смисао постојања. Ко се бори само за голи опстанак, његова изгубљена битка је коначно изгубљен рат, крај опстанка, бесмислен завршетак постојања без смисла. Реци: Наш смисао је наш Завет! Кажи: ... Косовски Завет је нови Завет српског Смисла“.

А Жарко Видовић додаје: „Националност је *духовност*, зато што је (аутентична) нација духовна заједница (умно–чувствена), као што и историја значи *живот нације*, јер нација (у личности човековој) духом–чувством превазилази *време* (то јест пролазност и смрт бића). Зато Србина по крви и нема /.../ Како је Србин могуће бити само по осећању – као „бити“ и за уметност, за љубав, за веру, за Цркву – то је српство могуће само као духовност, у трансценденцији, као Божиј дар. За српство је зато потребан таленат. Не може медиокритет или мртва душа бити Србин. Јер српство је Завет, Божији народ, као и свака друга литургијска празнична заједница на свету“...

А шта је хрватство?

То је – србофобија. Мржња према православном идентитету Срба, коју је у Хрвате (многи од њих су бивши Срби) усадио Ватикан, вечно киван на „шизматике“ несавитљиве кичме. Др Жарко Видовић нас опомиње да је, још у доба Сеоба Срба, 1690. године (па и раније), Косовски завет премештен са Косова на Дунав, на линију отпора Ватикану:

„Зато је *Косовски завет, усмерен на Север и Запад, постао Подунавски*; завет као свест о *трансценденцији* коју нам замрачује хрватска идеја, *југословенство*, „братство“ са Хрватима, заједничка држава с њима.

И у нашем односу *према Евроти* (свету, Ватикану, НАТО–у) *битан* је однос *према Хрватима*, јер они су на страни свих могућих непријатеља Срба. Такође, у сваком могућем сукобу Срба са другим (било да је то Америка, Немачка, Француска, Русија, комунизам, Ватикан, црногорско или македонско „православље“ итд.) агресор ће се ослонити на Хрвате, проверене и непоколебљиве, смртне непријатеље Срба.

Оно што се зове завером Света против Срба, уствари је завера Хрвата против

Срба. Србофобија је *хрватска национална идеја*, пренета у свет као *став света и Европе према Србима. /.../*

Та *историја* сталног а скривеног сукоба *Срба с Ватиканом* и његовом предстражом крсташком, са Хрватима, *битна је: свест о томе Злу је угушена југословенством*, а када су хрватски комунисти и Тито *осудили југословенство*, тада *више није било илузија које су хрватске Србе упућивале на сарадњу с комунистима; Срби су истерани на чистац.*“

Не схвативши то, Срби су суштински поражени. Они су у 21. век ушли са поломљеним рукама и ногама, расути на све стране, распамећени, прожети осећањем пораза, страха и кривице (кривице што су такви, неспособни да се уклопе у „евроатлантске интеграције“). А у 20. век су ушли на таласу епске еуфорије. И уочи распада СФРЈ били су у епској еуфорији: „Ко то каже, ко то лаже: /,Србија је мала“?/ Није мала, није мала, /трипут ратовала!“ А после епског пијанства долази мамурлук и мурдарлук... Зато и не живимо у држави, него у Апсурдистану. Поражени смо; мамурни смо.

Жарко Видовић нам објашњава да се то десило зато што нисмо схватили да је судбина Срба са Запада судбина свих нас:

„Десна обала Дунава: Ердабово=Ердут, Даљ, Борово, Вуковар, (Илок, Петроварадин, Сланкамен, Земун) била је *Limes* (Граница) Запада: још од Рима, па Тридента (1557). Та граница – у решењима Источног питања (питања источних граница Запада, империје; Карловачки мир, 1699) – била је насељена и запоседнута Србима. Ти Срби „периферни, западни“ део Срба који су иначе били, (углавном) под Турском, источна нација, били су Источним питањем доведени у питање!

Али су ти ердабовски Срби били (од 1556. па до 1867.) ипак **КРАЈИНА**: тј *марка-крајина* Аустрије, Хрватске, Аустроугарске, Беча... а кад им је (од 1750 до 1867) постепено укидан статус *слободних крајишника* (који нису кметови, као Хрвати), они се *опредељују за Исток*, почев од *сеобе за Русију* (од 1751) итд...

Но претежна *српска већина постаје одлучујућа* г. 1918.

То није искоришћено, па је, услед *југословенства*, сада та *ердабовска Србија* постала *дунавска граница* Хрватске.

Тако је *Хрватска* постала држава која се *протеже од Јадрана до Дунава!*

То се догодило зато што:

прво, није схваћено Косово (као назив за трансценденцију – завет), тумачено је као место битке и пораза, и

друго, што није схваћено да *тај завет угрожавају Хрвати*, римокатолицизам, идеологија *Бечке*, па *западне империје* (јер римокатолицизам није вера, него идеологија империје), па југословенство,

треће, није схваћено да се *судбина српске државе* (као заштите српске нације)

решава на Дунаву, на Лимесу, у Ердабову, а не – по примитивном и епско–војничком схватању – на *Космету*.

Али је већ Аустрија успела да своје Србе Крајишнике преваспита так ода су они „Косово“ схватили, за војне и стратешке потребе Бечке империје, *антиитурски*, услед чега је (и под утицајем панонског клерикализма српске црквене господе) заборављена *трансценденција*... коју не угрожавају више Турци, него *Запад*, метафизика (теорија нације као *империје*, просветитељство, култ интелигенције, презир осећања као ослонца заветне нације). Тако је *већ Карађорђе*, као *аустријски фелдвобел* (у Кочиној Крајини) схватио завет само војнички, *антиитурски*.

На тај начин је отклоњена српска опасност по хрватску (панонску и *бечку империјалну*) идеју, те је сва снага Срба, као војна, усмерена *против Турске*, и то у време *кад Србима више не прети Турска, него Запад*, Ватикан (нарочито и коначно 1944. и 1989).

Тај антиитурски, застарели шаблон (*епски*, незаветни) потврдио је – у корист Запада – и сам капетан француске Легије части, књаз Петар Карађорђевић, а онда и *атисовци*...

А коначни заборав Завета настаје у Срба са бечким Просветитељством (Вук Караџић, Доситеј, Орфелин): с култом интелигенције...

Тај култ потиче још од Аристотелове философије коју усваја Тома Аквински: „верујем да бих разумео“, „credo ut intelligam“, да бих био интелектуалац! Јер Аристотел сматра да је *интелект* највиши домет човеков, у којем је човек, као „философ“ („бити=мислити“ а не осећати!) раван божанству. То је самообожавање интелектуалца, теоретичара који, у Хегела, сматра да је својим мишљењем и теоријом изнад уметности („философија изнад уметности“, па, наравно, и изнад вере).“

Оно што ми нисмо схватили, а што је Видовић, као родољуб кога не само да све ране његовог рода боле (како каже Алеска Шантић), него и као онај ко уме да осмишљава историјска збивања, одавно видео, јесте чињеница да су нас Хрвати – победили. Зашто? Зато што смо славили наше епске победе, од 1804. наовамо, неспремни за суочење са „хрватском националном идејом“, која је крижарска, „антизаветна сила империје Запада“. Нама ће Бог помоћи само ако схватимо свој пораз, и из њега извучемо поуку, ако схватимо да је наша ситуација, како каже Видовић, светска:

„Ситуација Срба је светска, јер је *Источно питање* светско, јер је светско питање источних граница империје Запада, светско (ватиканско) довођење Срба (и Светог Саве) у питање. И наша *литерарна* могућност је светска, јер само литература (тј. роман, као нововековни и модерни, од Сервантеса до данас) тај *панорамски преглед историје*, као националне а интероризоване у ликове; само *литература* (осећање),

а не филозофија („мишљење=битије“) може да сагледа светски и *трансцендентни* карактер српског питања. Као и у *Одисеји* и Тројанском рату...

Добили смо од Запада (а 1944. године од Ватикана) Тројанског коња комунизма: Хрвате и југословенство.

Припремљени смо били да примимо тај „поклон“ култом метафизике, просветитељства (интелектуализма) у Панонији, па и клерикализма, како посредством петровске Русије, тако и самог запада (Доситеј, Вук). Као што су Тројанци били припремљени *култом коња као божанства*, па у коњу добили Данајце.

На исти начин допуштамо да гласови евентуалног Лаокоона (који опомиње, као Његош!) буду угушени – да змије угуше глас Лаокоона: стварањем црногорске државе и нације као државе, на Берлинском конгресу 1878., поистовећењем нације са државом, затрпавањем Његошевог завета епским тумачењем (гусле, хајдуци, истрага потурица, исл.).

Тако ни данас не допуштају Змије да се чује глас Лаокоона. А Србима (српској Троји) прети разор, нестанак.

Завет Подунавски нас упозорава на опасност сваке империје (а данас западне) и на то да је југословенство *пад* (прародитељски грех Срба).

Југословенство је идеологија а не *правна држава* у којој би Срби слободно живели и деловали од Битоља до Алпа. Лек против југословенске идеологије (и њене државе) могла је бити само правна држава: да у њој нација буде, као завет, ствар *вере*, а не *државе* и *њених закона* и *граница*. (Али југо–комунисти презиру право и државу која им „одумире“.)

Свест о Злу које нам прети је Брига, Љубав, као брига за оне које (и оно што) волимо. Без те бриге ми смо – у време опасности и бриге – бесловесни!

Свест (и о Злу) феномен је *осећања* а не мишљења: само смо осећањем свесни човека, ако за њега нешто осећамо. Иначе нисмо свесни њега.

Свест је феномен *осећања* (поезије, романа) а не филозофије. Није довољно знати опасност: њу зна наука, али наука није свест. Само осећање је свест.

А без свести о Злу (без Љубави која је словесност) нема историјске свести. Без историјске свести нема ни морала, ни разумевања за савременике, сроднике, сународнике, суграђане, укућане...

Ако немамо ту свест – коју у нама, као огањ живе душе, одржава уметност (религиозност уметника), роман, поезија, филм (као у Руса: Тарковски, Михалков), музика (тужна домаћа!) – Империја Запада ће да нас уништава као „пацове“, као кртице које „подривају њен источни бедем“, као термите који поткопавају темеље њихове тврђаве (каубојске).

Наука и просвета су неопходни за знање о свету, па тако и о Злу, те се тако и

научна историја (историографија) мора заснивати на науци и научним доказима. Али наука још није свест: тек је осећање (чувство умно, трансценденција) свест (словеност личности), па је зато и историјска свест могућа само као осећање (религиозност уметника).

За свест о Злу није довољна наука (искуство, знање), јер знање може да буде (а најчешће и јест) *несвесно* знање, несвесно искуство, те оно постаје активно и усмерујуће тек *кад га осветимо*.“

Срби и Хрвати су битијно две различите нације. Србска је нација, како видимо, Завет, а хрватска – србофобија. У том смислу, Видовић нас опомиње, да је западноевропска антисрпска политика увек геноцидна. Рецимо, у Другом светском рату Немци су водили (и добили) рат против државе Срба, а онда су Хрвати повели рат против србске нације, коју није имао ко да штити. Туђман је, деведесетих година XX века, потврдио „геноцидност и лешинарски карактер хрватске националне идеје“. О чему је ту реч? Ево шта каже Видовић:

„Нације се, по својој „националној идеји“ (тј. историјској свести која је осећање, а не „идеја“, тј. појам) дела на *историјске* (аутентично историјске, као Срби, или Јевреји) и *метафизичке* (империјалне), спремне да објаве рат Небу: Хрвати, Немци – доминантни елемент у западним нацијама. Историјске нације – или историјски здрав, духован елемент у нацији – оне су чија „национална идеја“ значи моћ поистовећења с ликовима предака и њиховим вредностима: као Јевреји с Праоцима, Авраамом, Исаком, Јаковом (сам Исус се поистовећивао). А метафизичке нације одређују себе и своје вредности местом и улогом у (фиктивној) „целини света и светске историје“: најчешћи пример су Немци, али и Енглези (Тојнби). Те нације ус заправо анти–нације (најпре против других нација, а онда против сопствене нације, у метафизичком осећању бесмисла).

.. Како објаснити (пре свега нама самима, себи, па тек онда, евентуално, и свету) да су за Хрвате зло *Срби* (па нас зато сатанизују, на исти начин као што своју метафизичку државно–империјалну идеју обоготворују, тј. идолузују) а да смо ми Срби бесловесни, јер свест о Злу (неопходну историјској свести као духовној) немамо. (Не верујемо у постојање Сатане сем када тражимо савез с њим).

Хрвати имају свест о Злу, ал и болесну, неопходну њиховој болесној идеји нације–државе. (Као што је за Сатану Зло – сам Бог, Христос.)

Наша свест о Хрватима изазива у нама (ако ту свест имамо) потребу да се перемо, купамо („љигави су!“), а Хрвате њихова свест о нама – да нас убијају!“ каже Видовић.

Зашто нас Хрвати мрзе?

У корену те мржње је папистичка мржња против православног хришћанства као истините вере Истока и Запада у првом миленијуму.

Зашто се Срби осећају „кривим“ због хрватске мржње?

Зато што немају свест о злу; зато што су пубертетлије, које, из еуфорије самопотврђивања, падају у очајање самопорицања, јер их „другари“ (Европа, Америка, свет) виде очима Хрвата (као „Цигане“; „вирус који треба уништити, како рече Дејвид Гомперт из Рокфелеровог Савета за међународне односе.) И о томе нам говори др Жарко Видовић:

„Питајући се (чиме изазивају), Срби су самокритични, спремни на покајање. Или индивидуалисти – спремни да напусте своју нацију?

Али начело аутентичног (заветног) српства је *личност* (а не индивидуа), док је начело аутентичног хрватства етатизам, обожавање своје државе (и Папске империје). Права војска су Хрвати (у складу са хрватском националном идејом: нација=држава=војска) а Срби, као индивидуалисти (што није похвала!), *нису војнички народ*.

Запад се (од 1648) држи Вестфалског принципа: „Чија власт, његова вера“, тј. нација=држављанство (које има значај и *снагу* вере, тако да је Црква заобиђена, смештена у приватност, јер творевина „Апсолутног ума“ метафизике је – држава, а не Црква).

Вера је значи, искључена: нема историје и нације као трансценденције (превазилажења реалности света, па и државе, световне установе, овоземаљске).

(Завет није европско начело, мада је изворно то био док је Запад био окренут Медитерану – свом икону!)

Држава осигурава човеку као индивидуи (и индивидуалисти, егоисти) право на такмичење (за моћ и власт) до победе или пропасти!

Тако је 1989. завршен период самоуверености хуманизма који је почео Вестфалом, г. 1648. (миром који се заснива на религијској индиферентности, па и на атеизму и арелигиозном етатизму Хегеловом).

А пошто не знају за другу веру сем за идеологију империје (од папске империје – „Цркве“!), онда је и мир могућ само на безверју: као и рат!

Вестфал 1648, Дејтон 1995, Париз 1999...

Тако је сукоб трију вера на Балкану (започет 1204. или 1389) завршен (?) на Балкану: Дејтон 1995.

Српска православна Црква се држи у тим условима!

Српска варијанта српског питања (али српска у Срба Хрваћана!) гласи, дакле: „Чиме ми изазивамо Хрвате?“ Јер су Хрвати – као следбеници (самопроглашени наследници) Аустро–Угарске у Југославији, знали да се поставе тако да Србима наметну комплекс, баш онако „да им пукне усна“ (као кнезу Алекси Ненадовићу кад је видео бечког цара у Фенеку!).

Тако је и Тито успео да себе наметне: да „Србима пукне усна!“ (партизанима–комунистима): да ћуте и слушају.

Српски комунисти, као Пенезић–Крцун („Штета, друже Тито, што ниси Србин!“) не знају за елитизам, те се „демократија у њих састоји у томе што је краљ Петар „Чика Пера“./.../

А хрватско–европска (ватиканска) варијанта српског питања је – србофобија. Она, као садизам, тражи од Срба одговарајући мазохизам самооптуживања, „сарадње са тужитељем“, „конструктивну кооперативност“.

Др Жарко Видовић додаје:

„Велика Србија“ је била само провокација: да се силом ЈНА власт „источних“ комуниста прошири и на западне Србе, да се тако одржи партизанија и петокрака... А то је била само провокација НАТО–у, антиамерички став комуниста.

А да су тражили демократију, људска права, изборе, власт закона, Срби у Хрватској – знајући да престаје сарадња Хрватске (хрватских комуниста) са Србијом (с влашћу комуниста) – афирмисали би веће српско право у (некомунистичкој, као по Рашковићу) *Хрватској*.

У односу Срба и Хрвата, често је помињан исказ патријарха Германа у Јасеновцу: „Праштамо, али не заборављамо!“ Шта то значи? Какво је праштање у име побијених у Јасеновцу могуће? Јер су они душе праведника побијених за Реч Божју, које су под олтаром Небеског Храма, и које непрестано опомињу Бога, говорећи: „Докле, Господару Свети и Истинити, не судиш и не кајеш крв нашу на онима што живе на земљи?“ (Отк.). Ко у њихово име сме да прашта? И о томе Жарко Видовић говори:

„... Патријарх Герман – са изјавом: „Праштамо, али не заборављамо“ – нема право да прашта. Тиме чини Грех.

Човек има право да прашта само ономе ко је њему лично нешто учинио и за оно што је њему лично учињено. А о Греху који је учињен (сад већ упокојеним) Србима може да суди само Бог: „Суд је мој“.

Патријарх Герман је могао рећи само то да се *ми нећемо светити* („јер освета је Божија“, кад је реч о нацији), па управо зато нема начина да судимо некој нацији за „колективну кривицу“ већ само индивидуално.

А нацији, као колективу и кривцу, суди само Бог, одузима им или ускраћује осећање које би их окупило у заједницу око Бога, Христа.

Ево, рецимо, то што папа проглашава Степинца „свцем“, „блаженим“: то је дело србофобије, сатанизације Срба, охрабривање Хрвата да Србе схвате као „сатански народ“, а Хрвате као „анђеле“, Божију војску: *то је дуализам*, који је *прагрех*, пад Хрвата, одвајање од Бога, од Христа.

... Само римокатолици узимају себи право да у *име Бога* праштају (кад праштају

Хрватима у име убијеног Србина, или крсташима у име „јеретика“ које су крсташи побили). То опрашта Сатана, а не Бог. А у православних: право да ти опрости има само онај, лично, коме си згрешио, па ако он опрости, и Бог ће... Герман је поступио *католички* (папски). Све су то форме несвесног (или свесног?) унијаћења, тј. „екуменизма“ који је *папски империјализам*.

То су компромиси које само дуализам може да замисли: између Сатане и Бога као између два божанства. Зато није чудо што Тосић свој гностицизам—дуализам приказује (попут академика Чајкановића) као „српску религију“, „српског Црн—бога“. А дуализам је прагрех, најдубљи и најефикаснији узрок раскида заједнице са Богом, са Христом.“

Говорећи о Љуби Поповићу, сликару који „прашта“, као и патријарх Герман, тј. заборавља побијене рођаке и претке у Босни 1941–45, Жарко Видовић вели:

„Сва је мајчина родбина Љубе сликара, Парижанина („Пољупце је чак из Лувра...“) поклана. Заклана 42 Митровића, презимена и породице Љубине мајке!... А Љуба—бојећи се (свог!) национализма, осуђује и српски национализам, није смео да говори о клању рођака... Људи желе да забораве срамоту, а Љуба Поповић да заборави *зло*, да нема свест о злу, и да не би осећао дужност према свом народу и бригу и тако, стрепећи од српског национализма чини *злочин заборава*, затирање историјске свести. То је српски геноцидни мазохизам (духовни). А све, да би се допао „Европи“ и њеној србофобији: уносно је то!

Љуба осуђује митинг на Ушћу, а не осуђује него, са „Мондом“, одобрава „хрватско прољеће“, тј. буђење усташке србофобије.

Зло је заборављено, и то је узрок разбијању Југославије (која је послужила као појас за спасавање хрватској националној идеји).

Љуба, крунски сведок, одбија да сведочи у *Паризу*, а Шабац и Ваљево („Пољупце је чак из Лувра...“) чаште свог Љубу (Поповића) признањем и Салоном Љубе Поповића.

Све је то *разбијање српске нације*, затирање историјске свести, наркоза која служи коначном убијању или идиотизацији нације“.

Српски комунисти су вишеструко криви србском народу. За разлику од словеначких и хрватских комуниста, који су умели да уђу у „дил“ са својим ватиканослужећим земљацима, српски комунисти су ратовали и против Цркве и против нације којима су пореклом припадали. Зато нас Видовић несустајући поучава:

„У Београду *усташа* Месић постаје председник СФРЈ! (А пре тога Шиптар, држављанин Албаније, Фадил Хоџа!). То је југословенство, ЈУЛ!

Српски комунисти су нацију поистоветили са државом, с влашћу, да би онда разбијањем државе била разбијена и нација. Усталом, до државе—која је „отуђена“ и треба да „одумре“—њима је стало колико и до нације./.../

Најважније у догађајима 1989–1999: свеједно је да ли смо рат изгубили или добили, да ли је могао, или не, бити добијен, једна ствар се није смела догодити: да нација буде разбијена, од момента кад се 1989, појавила могућност њене обнове: уз Цркву.

Значи: *Завет* (тј. „Косово“) године 1989 на Дунаву! *Против* југословенства и хрватске националне идеје! А не на Косову! Јер нас ни на Космету нису победили Шиптари, него југословенство које се јавило као антисрпски програм хрватске националне идеје!

Смисао *Завета* (Косова): чувати *нацију*, чак и по цену губитка суверене државе, јер је нација изнад државе, те је и одвојена од државе управо зато да бисмо је могли бранити и без државе, и кад пропадне држава (њен суверенитет), тј. и кад је држава комунистичка.

Јер субјект историје је *нација* (и осећање историје, историјска свест је зато *национална*), а није субјект историје држава (као у Хегела): она је само *инструмент* којим се субјект историје служи и који зато може да створи државу, а да буде и одржи се и без државе, као Срби од 1459. до 1804. и 1815.

Зато се није ни смело допустити да буде разбијена нација; може да буде разбијена и држава (не може се то спречити кад навали сила), али не сме бити разбијена *нација*, субјект историје, континуитета.“, опомиње нас Видовић.

Још је Хелдерлин знао да „где је опасност, расте и оно спасоносно“ – Срби су у 20. веку почели политичким и војним победама, а завршавају тешким поразом, губитком територија, расејавањем. Усташки програм у западним србским земљама је остварен – трећина Срба је побијена, трећина протерана, трећина покатоличена (укључујући у ту трећину оне бивше Србе који су католичени од XVII века наовамо, и који су биолошка основа савременог хрватства.) Али, рекосмо – свако зло, ако га постанемо свесни, може се претворити у Божју поуку и осмишљавање историјских збивања. О томе др Видовић каже:

„Држава није у хармонији непосредно са Црквом и нацијом, него с правима грађана, а Црква и нација су (треба да су) у хармонији вере са вољом грађана! А у хармонији су само Црква и нација (не и држава, јер хармонија је осећање, а држава не почива на осећању, него на законима који описују поступке, тј. човекове могуће одлуке).

Православље ће оснажити Србе, јер оно је антропологија – свест живе душе о својој суштини – те та истина човека уводи у српство, као у уметност, осећање, чувство.

Ипак је овај рат, 1991–1995, добијен на бојном пољу против Хрвата и Муслимана, а онда изгубљен вољом великих сила (и пристанком смањене Југославије) које су остале на страну поражених, Муслимана, Шиптара, Хрвата.

Тако су се велике силе, тј. САД, Америка, показале као конкретна, реална појава зла, као идеологија *империје* која угрожава право, а онда и веру, уколико неко није у стању да се вером уздигне изнад приземља империје, у Завет.

Тако је данас српска национална идеја најзрелија: сазрела на искуству пораза државе неосвешћених Срба *пред светом*, световношћу, мондијализмом.

У томе поразу Срби су, као ниједна друга нација, стекли искуство:

– и о хуманизму (који нас је учио да је „Бог мртав“),

– и о комунизму,

– и о Југославији и Европи (о суштини и смислу европске идеје),

– и о хришћанству (као вери, као заједници, Цркви – насупротив Вавилону, империји, сектама, „теологији“, маски вере...),

– и о историји (и Вечности), за разлику од времена и од будућности као тобожњем есхатону хуманизма и метафизичке и филозофије историје,

– и о нацији (као телу историје),

„Православље је изнад српства“, као Црква изнад нације, као Вечност изнад трајања у времену, као Историја изнад времена: Историјска свест вере.

Без Православља је Србин лишен *свести трансценденције* као искона нације који је *вечност* (Бог).

/.../... Запад (империјални!) рушио је наше државе (наше домове!) комунизмом, а сада анархијом либерализма, аморалним индивидуализмом, агресивном заштитом индивидуализма у нашој држави (и неопаганизмом, идејом „европског интелектуалца“).

Запад у служби Сатане управо на тај начин жели да уништи Исток, једини ослонац *медитеранске* цивилизације, хармоније, завета, искона и саме Европе.

Он уништава Исток најпре унијаћењем, па комунизмом, па тито–комунизмом, па агресивним сатано–национализмима (Хрвата, „Бошњака“, Шиптара), па либерал–анархизмом који ужива заштиту Америке против могуће правне државе Срба, па „екуменизмом“, индијским религијама, „Трансценденталом медитацијом“ („Моћ Мишљења“ хоће да „продре“ или „проникне“ у – трансценденцију).

Ту је и подршка Сороша „*шесетосмашма*“, аморалним индивидуалистима, „антропологији у персоналистичком кључу“, титоизму социолога са Филозофског факултета у Београду (књига проф. Кулића, „Тито“, изд. 1998.)“.

После читања др Жарка Видовића, знамо да је српска нација данас на испиту – како ће схватити себе... Да ли ће Србство бити „крв и тле“ и метафизика (што се све изроди у удбашко–мафијашке карикатуре какав је био СПС–„национализам“ деведесетих година XX века) или нација која је, по Видовићу, „крштена, лутургијска, празнично–хришћанска, Божји народ, Црква православна“, за коју нам је потребан подвиг самопознања, откривања истине о Злу и тајни битија, покајања и борбе проти

зла у себи. Нисмо поражени док год не напустимо „завет мртвих пријатеља“, док, док год смо спремни на жртву и док год наш народ није изгубио историјску свест управо као спремност на жртву.

Зато је Југославија била гробница Срба – она је била заснована на безбожништву, коме се православно хришћанство чинило као препрека „суживоту“ и „толеранцији“, још у доба „троименог народа“ (Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца), а нарочито у Титославији. И Милошевићеви комунисти били су за Југославију, а не за Србију: Народна скупштина Србије одбила је, 30. маја 1991. године, Републику Србску Крајину – која је желела да се уједини са Србијом. Јер, шта је југословенство (од оног предратног, преко Титовог, до СПС-овог и данашњег „грађанистичког“)? Ево шта нам каже др Жарко Видовић: „Југословенство је идеологија кукавичких Срба који се боје свести о Злу. Зато се одричу српске историјске свести“.

Оно што нам преостаје је памћење основних чињеница, које Видовић излаже на следећи начин:

„Косово је изгубљено 1389, и то се потврђује 19.., а ипак остаје Завет.

Год. 1389. узели су га Турци, а 1999. Американци, тј. Шпијтари у служби Америке (а у служби Турске 1389. и 1689).

Зато за наш Завет данас није битно да буде антитурски усмерен, тј. да нас упозорава на Турке (кад бранимо Небо), него *на Американце* (мондијализам, империјализам) и комунисте – главне (сатанске) опасности по Небо, јер негирају нацију.

Јуриш на Небо су били:

– Турци, па

– Хрвати, па

– комунисти, па

– кроато–комунисти, па

– Американци, па

– сви они „уједињени“ (каже Оцић).

Јуриш на Небо био је на *Косову*, а године 1989. погрешно смо проценили: мислили смо да се битка води на Гази–Местану, а она се водила у *Београду!* И онда у Ердабову, на Дунаву, за Завет подунавски!

Тек сад смо приморани да Православље схватимо као истину не само Срба, него као истину *универзалну*, која више није метафизичка („универзалне вредности“, и сл.), него *православна*.

Императив човеков није „категорички“, кантовски, него национално–православни.

„Коперникански обрт“ те истине је у следећем: не изводи се истина човека „из

знања о космосу“, из *положаја човека у космосу* (Шелер, учитељ Војгиле), него, обрнуто:

Истина *Космоса* се изводи из истине *човека* (ради очувања свести о трансценденцији).

А то значи: личност човекову не одређују световни услови, него обрнуто, те је императив категорички, јер је безусловно лични, императив трансценденције, а не света и материјалних услова.

За тај „коперникански обрт“ се човек не оспособљава образовањем (тј. није одлучујуће оно), него *подвигом*. “ Тако нам каже Видовић.

Однос Срба и Хрвата одавно није политика, него мистика. Зато се он не може решавати причом о „људским правима“ и „демократији“. Кад су Срби у питању, код Хрвата никад неће бити ни „људских права“, ни „демократије“. У свом односу према папином „предзиђу“, ми још увек ништа нисмо схватили: ни одакле нам прети опасност, нити да су наши сународници, који су пали од усташког ножа, неприкосновени темељ србске заједнице. Зато овај преглед Видовићеве историософске мисли о србско–хрватском спору завршавамо његовом опоменом:

„Панонски, Подунавски завет... преселио се с Косова на Запад још онда кад су *мошти Светог Лазара* пренете у Срем. А мошти Светог Саве спаљене су у Београду, јер се борба Завета већ тада (1594) пренела са Југа на Север и Запад. Већ тада је то нама била велика опомена – а ми то 1989. нисмо схватили.

Ништа нисмо постигли враћањем моштију у Раваницу моравску. Као ни Газтиместан–популизмом 1989...

Нисмо схватили велику промену из 1689: да је Завет потражио упориште на северу, да нам опасност прети од *Хрвата* (не као католика, него као „папезника“), слугу империјалне ватиканске идеологије која негира Светог Саву, Завет и *нацију*. (Хрвати су искористили ватиканску и (империјалну) идеологију за негирање српске нације и за нацистичку афирмацију своје нације.)/.../

... Осветити (пострадале Србе) значи: да невине жртве сународнике сматраш *светињом*, јер је светиња *национална* заједница (као у Шиптара, донедавно племенска), те је кажњавање злочина *освета*, по Божјој правди, чиме се доказује да Србију сматраш небеском, да си спремна за поистовећење с том Србијом и с тим жртвама, као што је Христос *осветио своје претке* (од Адама и Авраама, Исака, Јакова, преко Јесеја, Давида, до свог 42–ог колена) – осветио их својом смрћу и зато *васкрснуо*, а Сатану (који је био обесветио Божију заједницу) бацио у Ад. Освета и битка је духовна, победа вере, обнова (Васкрс) нације као заветне заједнице!

Не можеш *осветити* претке и сународнике без своје *спремности за жртву* која је спремност на ризик! А то не мора бити смрт, него је довољно одрицање и

брига (Хајдегерова *Befindlichkeit, Sorge*), али као *ауθενичност* идентитета–бића у његовој тежњи трансценденцији (у нас као брига за Завет)!“

Мудрац србски, др Жарко Видовић опомиње нас, већ деценијама. Брине и пати због нас - већ деценијама. Али, као и сваки прави Србин, маргинализован је, а његова мисао прећутана. Зато нам и јесте овако, у доба кад се наша историја примиче свом крају...

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

ПОБЕДА ЈЕ ВАША НАД ХРИШЋАНСТВОМ ЛАЖНИМ

(Свети Николај Жички, србски новомученици и
крижарски рат против православља)

Увод

Књига о ватиканском стварању једне вештачке нације на Балкану* повод је да се још једном суочимо са најнепобитнијом од свих непобитних чињеница наше новије историје – а то је чињеница да нам папски Рим никад није учинио никакво добро. Најбољи синови србског народа увек су то знали, и увек и свагда били ућуткивани да то не износе јавно – да би се очувало "југословенство", "братство-јединство", "толеранција", "евроатлантске интеграције"... Најбољи синови србског народа, као хришћани, никад нису позивали на прогон људи друге вере, него на памћење својих жртава и трагова ватиканских злочина у историји Србства. Уосталом, још у Средњем веку, римокатолици су имали своје храмове и олтаре у србским земљама, и могли су слободно да исповедају веру – под једним условом, врло једноставним: да Србе не преводе под власт римског папе.

Један од најбољих синова србских у XX веку, Свети Николај Жички, такође је знао тајну ватиканске србомржње. Упознао ју је и у Првом и у Другом светском рату. Покушаћемо да његове ставове о ватиканском хрватству изложимо, макар у основним цртама. Поимајући, али не заборављајући. Јер заборав историјских истина за један народ значи смрт.

Николај Велимировић, јужнословенско уједињење и слом србских илузија

У младости, јеромонах Николај био је свим својим срцем за уједињење Срба, Хрвата и Словенаца. Године 1915, као изасланик Николе Пашића, а у име Краљевине Србије, путовао је по САД и говорио на скуповима Јужних Словена. У јулу, на конгресу у Питсбургу, пред римокатолицима и православнима, zaloжио се за народно јединство и верску толеранцију. По сведочењу др Миладе Паулове, у књизи "Југословенски одбор"(Загреб, 1924), "Велимировић је /.../ ујединио у једној заједничкој резолуцији скоро све српске, хрватске и словенске новине и новинаре у Сјеверној Америци, те су се обавезали, да ће радити за ослобођење и уједињење".

*Др Војислав Шешел: Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације, Српска радикална странка, Земун 2007.

На скуповима, Николај је говорио: "Кад вас питају Американци, јесте ли ви Срби, Хрвати и Словенци један народ, немојте рећи да јесте. Кажите им да, кад разговарамо, морамо узети тумача. Обичаји су нам различити. Срби су људождери, а Хрвати цивилизовани. Срби верују у Буду, а Хрвати у Мухамеда. Немојте им рећи да смо једно. Јер ако им речете да говоримо истим језиком, запитаће вас: Па зашто нисте заједно? Исмејаће вас, наругаће вам се. Кријте своју срамоту, и реците им да се не познајемо... Браћо моја из Аустрије, ја вам доносим поздрав мајке Србије, мучнице тешке, која сузама спира крв из својих рана, која, погурена, тешко замишљена, мисли на све вас. Она вас поздравља и ништа од вас не тражи, до једино да јој пружите пријатељску синовску руку".

Сведок одушевљеног, месијански интонираног југословенства, руски архиепископ Евдоким биће забринут због одступања Николајевог од догмата о Православној Цркви као јединитој Цркви Божјој. У извештају Светом Синоду Руске Цркве, владика Евдоким пише: "У садашње време појавио се у Америци неки српски јеромонах др Николај Велимировић који уноси велику смутњу у живот Срба и других словенских народности својим проповедима о Југославији и о Религији будућности те нове Југославије /.../ Он у својој религији "будућег" скоро у целини прима католичанство, од кога многи од Јужних Словена, благодарећи хиљадугодишњој владавини Рима над њима, не могу се одрећи. На тај начин, на жртву несрећне идеје приноси чистоту, висину и лепоту православља".

Николај је, заиста, проповедао свесловенску религију као свехришћанску и свечовечанску. Православље, римокатолицизам и протестантизам требало је да се уједине у деци Матере Славе, и да свету кажу ново слово Достојевског. Да је његова беседа имала широк одјек међу Јужним Словенима у САД, сведочи и српски архимандрит Данило, који је великим сабрањима присуствовао:

"Непосредно после наше Албанске Голготе, кад су малодушни почели губити сваку наду и кад је америчка јавност према новинарским (Думбиним) вестима почела сматрати Србију сахрањену за сва времена, појављује се у Америци један црни калуђер из Србије. Далековидни Пашић назрео је у њему, што обични људи нису видели и зажелио је да се Николај појави у Америци.

Прва Николајева појава у јавности беше у Питсбургу. Говорио је у једном позоришту пред пет хиљада Срба и Хрвата о теми "Робље раскида окове". Тим првим наступом он је покидао ланце аустријске вековне пропаганде, који су спутавали душу Срба и Хрвата, и као неком мађионичком силом збратимио разбраћену браћу, тако да су сви као један у органском заносу са збора упутили телеграме у Париз и Лондон. У тим телеграмима изражавају одлуку коначног кидања са Аустријом, а вечног сједињења са Србијом.

Истакнути питсбуршки Југословени, после овога првога предавања, зажелели су

да се поближе упознају са оцем Николајем. Било нас је нешто преко стотине на вечери у Српском дому у Мекис-роксу, предграђу Питсбурга. Врло уважени претседник Хрватске заједнице, данас покојни Јосип Марохнић, казао је на тој вечери за нашег црног калуђера ово: "Кад би Рим имао оваквога фратора, дао би за њега цело земљиште на којем је сазидан Ватикан".

Југословени су освојени овим првим јавним наступом, али још није пробијен лед пред америчком јавношћу; јасније речено, пред одлучујућом јавношћу, ради које је Николај и прешао Океан. После овога првога збора заслугом истог покојнога Марохнића, нашао се у позоришту неки сарадник једнога од питсбуршких листова. Био је претстављен Николају. После неколико реченица изгубио се и за непуно пола часа нашло се у позоришту седам новинара, сарадника свих седам питсбуршких дневника. После кратког разговора, мени се обратио сарадник најугледнијег тамошњег листа "Питсбург Диспеч" – са овим речима: "Какав је ово човек? Он са неколико реченица уништава читаве томове аустријских написа о Србији!" И то је било довољно. Сутрадан осванули су листови са крупним насловима о Николају у праведној борби Србије за правду и демократију. Тако је било у Питсбургу, а тако исто, у Кливланду, Дитроиту, Чикагу, Гери, Денверу, Сент Луизу, Лос Анђелосу, Сан Франциску – све највећим градовима уније, а најјачим центрима наше емиграције.

Николај се није ограничио само на овакав рад. Радио је и у другом правцу. У Стубенвилу, где сам ја служио после предавања, приступило се скупљању прилога за Црвени крст и избеглице. Под снажним утицајем Николајева говора слушаоци су дошли у неки занос: скидали су са себе наките и залагали, јер неочекивано нису имали код себе новаца – и за један час скупљено је неколико хиљада долара. Тако се ишло редом у Јангстауну, Фарелу, Волмердингу, Стилтону, Мекиспорту и свима нашим насељима од Атлантика до Пацифика.

Ето такав је био и тако радио калуђер Николај!"

Тако је било у почетку.

Постепено ће Николај схватити да је Рим Хрвате превише ослепео и да заједничка држава постаје "пркос Богу и Светом Сави" ("Речи српском народу кроз тамнички прозор"). Чак и привидно пројугословенски оријентисани римокатолички прелати показаше своје право лице. Загребачки надбискуп Бауер забранише свако учешће својој пастви у обележавању Светосавске године 1935, што ће Николаја навести да напише једно огорчено писмо, подсећајући да су, у доба турског ропства, чак и босански фрањевци гајили култ Светог Саве, и да је Андрија Качић Миошић певао да "рад' чудеса Светитеља Саве / словинске га све државе славе". Писаће Николај и римокатоличком жупнику Антону Корощу, који је у Стојадиновићевој влади био министар унутрашњих послова, и који је наредио јуриш на србску

православну литију 19. јула 1937. године. Николај је питао Корошца како се усуђује да служи мису после таквих, диоклецијановских поступака.

После свега је дошла и 1939. година и Влада Цветковић – Мачек, која ствара Бановину Хрватску, ту праоснову крваве Ендехације. Године 1940, у октобру, с Николајем је разговарао др Михаило Константиновић, министар без портфеља у тој Влади, који је био веома заслужан за уступке Мачеку и Хрватима. Константиновић је убеђивао Николаја да су Хрвати сада задовољни, и да су "дошли до сазнања да је ова држава заједничка". Међутим, Владика је знао право стање ствари; његов пријатељ, др Иринеј Ђорђевић, био је епископ далматински. Зато Николај каже Константиновићу да Хрвати гоне ћирилицу и Србе, на шта их овај правда, тврдећи да је државна власт казнила 6000 Хрвата због ношења хрватске заставице у реверу. Истичући да наш народ ни не зна за другу заставу сем југословенске, Николај упозорава министра да је "Хрватима дат Мостар" и да "Хрватска постаје полако засебна држава". Опасност, по Николају, потиче од Католичке цркве. Он је изражавао жељу да Хрвати имају своју националну цркву, да не буду потчињени папи.

Да је Николај био у праву, брзо се показало.

Година 1941. била је (каква иронија историје!) година великог јубилеја – 1300 година веза Хрвата са Светом Столицом". Свуда се истицало да је Рим увео Хрватску у цивилизацију и створио хрватски национални дух. Долазак усташа на власт показаће какав је плод ватиканског цивилизовања и суптилизације Хрвата.

Срби су свагда били мрски православни "Бизант". Усташки научник и свећеник, др Иво Губерина, у свом тексту "Усташтво и католицизам" ("Хрватска смотра" 7 – 10/1943.) истицао је да је циљ православних Срба био "културно уништење" Хрватске као "предзиђа кршћанског запада", да би се њихове идеје слободно шириле дунавском котлином. "Бизант је ишао за тим да се читав хрватски народ културно бизантинира, а политички посрби". Усташки клерик Губерина тврдио је да су такви Срби могли да разумеју само језик оружја. Још један усташки идеолог и свећеник, Крунослав Драгановић, тврдио је да су се у Ендехацији "остварили снови најбољих њезиних синова". Граница Хрватске на Дрини, говорио је др Иво Трумпић, није случајна – и њу је вековима пре, одредио Ватикан; а Драгановић је у усхићењу клицао Риму: "Хрватски је народ најуже везан с Петровим наслѣдницима на Римској Столици везама вјере и културе, везама љубави и оданости. Они су га увели у повиест, у Цркву Крстову, у еуропску заједницу... Рукот римских папа примили су Хрвати из неисцрпиве ризнице Католичке цркве безбројна духовна и материјална добра". Губерина је додавао да усташки покрет ствара праве услове за узгајање "Хрвата – католика". Сарајевски надбискуп Иван Шарић хвалио се у "Католичком тједнику" бр. 20. (18. мај 1941.) како је свој боравак

у САД 1937-1938. користио за сусрете и договоре са усташама, истичући њихову оданост папи и верским дужностима кришћана, коју су уочавали и странци римокатоличке вере.

Онај римокатолицизам Хрвата, за који је Николај у младости веровао да ће моћи да се уклопи у свесловенско хришћанство, показао је своје борбено лице у Другом светском рату, о чему др Никола Жутић сведочи: "Превођење на римокатолицизам за поједине Србе је значило и животни опстанак. Под таквим мотом је наступао и сам надбискуп Алојзије Степинац јер је често истицао да покатоличавање треба дозволити само у случајевима кад то може спасити људе од несреће. Међутим, и сами свештеници су постајали бојовници и таборници и као такви били иницијатори мучења, убијања и злостављања Срба. Поједини фратри и часне сестре носили су у једној руци усташки бодеж а у другој молитвеник и криж. Цео Срем је био преплављен лецима бискупа Акшамовића у којима је позивао Србе да спасу живот и имовину преласком у католичанство. Међутим, у пракси се дешавало да су и многи покатоличени Срби накнадно убијани после усташких "речи утехе" да им је прекрштавањем спасена душа али не и живот.

Поред директног превођења православних Срба у римокатолицизам, насилним прекрштавањем, челници НДХ почињу да примењују Кватерникове, Старчевићеве, Павлиновићеве, Франкове, Радићеве и Драгановићеве идеје о Србима као Хрватима православне вере. Сви наведени су одрицали постојање српског народа и српског националног имена на подручју митоманске римокатоличке и "правашке" Велике Хрватске, сводећи Србе само на територију Србије до Дрине. Изван тог подручја сви православни су били Хрвати —православне вере. Кроатизација "правашког" великохрватског простора није се могла успешно извршити све док се не уништи Српска православна црква на тим подручјима. Зато је још 1918. године писао др Иво Пилар да "док постоји Српска православна црква, српство и његова држава су неуништиви и не могу бити у својим стремљењима ограничени нити простором, нити временом, нити пак сазнањем реалних могућности".

Поглавник Анте Павелић је, у односу на Србе и православље, деловао према идејном концепту покретача "правашког" политичког покрета. Стриктно се држао њихове тезе о националном карактеру православља, па је из њега извлачио права "хрватског народа" ("Хрвата православне вере") да има своју православну цркву. Зато је фебруара 1942. године изјавио следеће: "У православље не дира нитко, али у хрватској држави не може бити србске православне цркве... кажем још једном, не може бити србске, а не може бити ни грчко-православне. Зашто? Зато јер су свудје на свиету православне цркве националне цркве. Српска православна црква јест саставни дио србске државе, Србије... То може бити у Србији, то је могло бити и у несретној Југославији, али у хрватској држави то не може и неће бити... Нећемо

дозволити да било која црква постане једним политичким средством, напосе упереним против опстанка хрватског народа и хрватске државе". "Правашки" и А. Павелић заступали су апсурдну аналогију јер су за "хрватски народ" (који нема никакву историјску народносну основу јер представља нацију – конгломерат римокатоличких народа и прекрштених Срба) тражили право оснивања своје православне цркве какви су у далекој историји основали исконски православни народи. Нација којој је егзистенцијална основа постојања римокатолицизам и пангерманизам, одједном према "правашком", "хаесесовском" и ватиканском концепту под своје верско "православно" окриље хоће да стави православне Србе, односно "Хрвате православне вере".

Пошто је српско православље свео на подручје Србије (до Дрине), А. Павелић је по хитном поступку ликвидирао српско-православне парохије и црквене општине на територији Независне државе Хрватске. У делокруг Вјерског одсека Државног равнатељства за понову, спадала је ликвидација православних црквених општина и цркава и католичење православних Срба. Први законски акт НДХ против Српске православне цркве донет је 5. маја 1941. године. То је била наредба којом престаје да постоји Српска православна црква у НДХ.

Стварањем хрватске православне цркве усташки режим А. Павелића настојао је да докрајчи постојање Срба на простору Независне Државе Хрватске".

Фратри и жупници учествовали су лично у покољима. Фратар бањалучког самостана Петрићевац Филиповић водио је покољ Срба у селима Дракулићи, Мотике и Шарговац, када је покљано 2500 људи. Тај исти фра Мирослав Филиповић био је заповедник логора Јасеновац (додуше, духовна власт га је ставила под забрану свештенослужења; али, то је све). Фрањевац Срећко Перић је руководио покољима Срба у ливањском срезу, обећавајући усташама да ће их исповедити и дати им опроштај греха. Око 5000 људи је побијено на хушкање Перића који је имао титулу "др" и, за време Краљевине Југославије, био католички жупник у Нишу. Фра Вјекослав Шимић благосиљао је покоље Срба у книнском срезу. Фрањевац Јенко Васиљ подстицао је покољ Срба у Павелићевом родном месту Брадина, нешто после Видовдана 1941. године. Фра Дидак Ђорић из самостана Широки Бријег водио је злочинце ка Невесињу и Берковићима. Списак је дуг и страشان...

Све то Николај, сведочећи у антиконкордатској борби против Ватикана, слути. Зато су га усташе мрзеле. Зато је Шарифев "Католички тједник" (бр. 29/1941) пренео чланак о Николају из "Хрватског народа" од 7. маја 1941, у коме се, под насловом "На столици светог Саве – енглески агент" тврди да је Жича била "средиште енглеске пропаганде", да је у Срба "вјешто сплитана легенда о његовом светаштву", да су Николајеви говори били "изразито шовинистичка политичка пропаганда", да је он био идеолог "пансрпске борбене организације" која је управљала Југославијом..

И данас хрватска публицистика не подноси Николаја. Оптужују га за антисемитизам и национализам, а ватиканољупци, попут Мирка Ђорђевића, међу Србима се свим силама труде да докажу како је Николај био хитлерофил и профашиста.

Није то чудо. Они којима је светац Степинац, кривац за прекрштавање 250000 Срба у Ендехазими и члан усташког државног Сабора, не подносе истинску светлост Божјег човека и страдалника из Дахауа.

И Туђманова Croatia rediviva наставила је путем Ендехазиме, а још 1990, под уредништвом Живка Кустића, "Глас концила" је продужио клеветнички посао Шарићевог "Католичког тједника". Тада је, наиме, у овом гласилу "Цркве у Хрвата" излазио фељтон о Николајевом хитлерофилству и антисемитизму, као и профашизму Српске Цркве за време II светског рата. Затим је од фељтона настала брошура "Мозаик издаје", коју је 1991. објавило Хрватско књижевно друштво "Св. Тирила и Метода". Све је било потписано псеудонимом "Томислав Вуковић", под којим се крила Љубица Штефан. Она је своја "зnanствена" истраживања објавила 1996. године, под насловом "Српска православна црква и фашизам", не кријући се иза псеудонима. Књигу, посвећену "бесмртним витезовима погинулим у домовинском рату", финансијски је помогло Министарство иностраних послова Хрватске. Љубица Штефан је писала о "Николајевим антисемитским порукама српском народу из ПОЧАСНОГА БУНКЕРА у Дахау", као и о удобностима смештаја патријарха Гаврила и владике Николаја, који су се у том бункеру хранили храном "часника СС постројби", имали послугу, итд. Љубица Штефан ударила је на србску „митоманију“ – од кнеза Лазара и Марка Краљевића до Николајеве светости. У Србији, путем Љубице Штефан кренули су, између осталих, Мирко Ђорђевић, Јован Бајфорд, Предраг Илић, итд.

Православље је на једној страни, а на другој јерес. Јерес потиче од "ајрео", што на грчком значи "бирам". Јеретик је човек који је изабрао другачију веру од вере Христове Цркве. Бирајући другачију веру, он бира и другачија средства да се та вера оствари. Тумачећи Откривење на други начин, он долази и до нарочитог морала. "Ако је јерес довољно јеретична", говорио је енглески писац Честертон, "она утиче и на морал". Јер, православље је, на првом месту, наука о исцељењу човека, усмрћеног грехом. А јерес нуди другачији, алтернативни начин лечења. Рецимо: "Циљ оправдава / освештава – средства". То је изрека која се приписује језуитима а изведена је из њиховог начина деловања у свету. Православни учитељ, Свети Симеон Нови Богослов, вели: "Добро које није учињено на добар начин није добро". Православље је, на првом месту – здравље. Тек онда остало: догматика, литургија, пастирска теологија. А јерес? Јерес, учећи лажно о Богу, човеку и Цркви, води погрешним начинима лечења. Лечењу које то није. Надрилекарству. И не само њему.

Пошто су сви греси, како каже Св. авва Агатон, од слабости, а јерес од упорства воље, она у својој озлобљености може и да убија. И убија – пре свега сведоке своје јеретичности. Јерес, као и свака лаж, мрзи Истину и њене носиоце.

Свети Николај Жички није био против римокатолицизма из пуких људских разлога. За њега је римокатолицизам на првом месту био јерес. У свом тексту "Римска вера" он набраја све заблуде које су се вековима сабирале у Риму и проповедале широм света као Истина. Пре свега, ту је учење о незаблудивости папе по питањима догматике и његова апсолутна црквена власт, док је учење православних да је само Дух Свети незаблудив и да Он управља Црквом преко архијерејских сабора који Га молитвено призивају у помоћ. Ту је и римско причешће само под видом хлеба, забрана брака свештенству, кварење поста, спречавања другобрачја, укидање икона уместо којих се нуди сентиментална религиозна уметност, језуитизам у мисионарењу, световна власт папе (док је "Христос, каже Николај, прао ноге ученицима, папи се љубе ноге, ко пред њега изађе! и то је заиста страшно"). Због свега тога, Рим нема благодати. Тамо влада духовна пустош: ни водицу не могу да освештају, а да се не поквари.

У "Речима српском народу кроз тамнички прозор" Николај истиче да се Европа заснива на људској похоти и памети. Похота је папа - "жеља за влашћу"; памет је – Лутер, "европска решеност да све објасни својом памећу". У својој књизи насталој у Дахау Николај је јасно описао кобно дејство папизма на Европу:

"Од свештеника је потекла саблазан на Западу, од свештеника је почела пропаст Запада, од оних свештеника који скврнише светињу и извртоше закон (Соф. 3,4). Није ли јеврејски првосвештеник Арон сам салио златно теле у пустињи и пустио народ да се клања телету, и то мртвом, уместо живоме Богу.

Скоро хиљаду година Црква Христова на Истоку и на западу била је једна Црква, са истим умом и истим срцем и истом свешћу о дужности. Али на крају прве хиљадугодишњице од рођења Спаситеља света, као да је оковани сатана пуштен из пакла да вара овај свет. А начин сатанин није као начин Христов. Почињући зидати Царство Божје међу људима, Христос је изабрао најпростије и најнезнатије људе. Сатана, пак, увек је презирао мале и незнатне, а дејствовао преко првака, вођа, старешина и главешина, првосвештеника, философа, краљева, државника, научника, уметника и тако даље.

На крају прве хиљадугодишњице сатана је ударио преко првосвештеника западне цркве, њега напутио да се одели од Источне православне цркве, и надувавши у њ дух гордости, наставио га да се завади са свима краљевима и кнежевима свих хришћанских народа, да око шта, него ни око шта; око столице и почести, првенства и власти. То јест, око свега онога што је Спаситељ ставио на последње место, на најнижу нумеру Свога метра, што је тај првосвештеник дословно извршио.

Оделивши се од Цркве православне, он је стао скврнити светињу и изврати закон Божји. Скврнио је светињу тиме што је одбацио пост као непотребан и завео дворски нечисти живот у својој кући. Извртао је закон Божји, и закон вере, и закон владања (јер то двоје сачињава Божји, закон за спасење људи). Изменио је Символ вере, олакшао подвиг спасења код својих верника тиме што је све оно што се сматрало тешким, заменио лакшим: новчаним прилозима и малим бројем кратких молитава. У току времена он као да је рекао Христу: морамо знати ко је први у Царству Твоме. На питање које су Ти поставили синови Заведјејеве, Ти ниси правилно одговорио. Рекао си како, тобож, ко хоће да буде први – нека буде слуга свима и као да је Син Человјечески дошао не да њему служе, него да он служи, и најзад, да би заблуда била већа – опрао си прљаве ноге рибарима. Историја је доказала да си погрешно. Народи су стока глупа. Та стока пре свега тражи вођу и главара, тражи првога изнад свију, тражи непогрешнога. То је основно и главно у сваком друштву и у сваком народу. Ти то ниси могао знати, јер си мало живео у овом свету, млад си умро, и јер ниси студирао психологију маса. Међутим, ми првосвештеници учили смо велике школе, путовали много по свету и живели два пута дуже од тебе. Зато ред је да ти оставиш нама да према своме огромном искуству решимо ово питање. Ти буди на небу што хоћеш, а нама остави земљу; Ти буди Бог на небу, а ми бог на земљи; Ти непогрешан на небу, а ми непогрешни на земљи. Видећеш Ти на крају крајева, да је овај наш практични програм несравњено бољи од твога идеалистичког и младичког програма. Послушај Ти нас старце, који се ево хиљаду година с Твојим именом рвемо, као и са овим поганим светом. Да си слушао старце, Ти не би ни био распет на крст.

Тако је сатана морао шапгати првосвештенику Запада, а тако је првосвештеник најпре морао шапгати Христу, а после свој шапат објавио целом свету у виду нове догме о својој непогрешивости, то јест о себи као тријумфалном Христу на земљи и као опуномоћеном представнику Бога Саваота пред људима, коме је Бог дао два мача, један мач – да поставља и потврђује краљеве народима земаљским, други мач – да их обара и сургунише.

Шта је била последица тога? Било је оно што пророк Језекиљ виче од имена Божјега: Тешко пастирима Израилевијем који пасу сами себе... Претилину једете и вуном се одијевате, кољете товно, стада не пасете. Слабијег не кријепите, и болесне не лијечите, рањене не завијате, одагнане не доводите натраг, изгубљене не тражите, него силом и жестином господарите над њима. И распршаше се немајући пастира (Језекиљ, 34, 2–5). Гибали су се западни народи под оваквим пастирима у недоумици шта ће и куда ће. Видели су ти народи да они који њима говоре о Царству небесном, грабе за себе царство земаљско. И који њима саветују да се не богате, сами се богате. И то на краве начине: и који њих одвраћају од властољубља, грабе и купују власт

на све стране. Гибали се и колебали народи хришћанског Запада пред овом саблазни као трска пред суровим ветром. Најзад су народи Запада одбацили свога Архипастира, а они који су били учени и богати одбацили су и веру Христову због непојамног антихришћанског става својих првосвештеника. Дотле је вођ Цркве био и вођ културе. А кад је завада настала, онда културом Запада почео је управљати световњак. Сатана је играо двојну игру: са првосвештеником против краљева, против научника, против културе, а са краљевима против првосвештеника и са носиоцима културе и науке, и уметности и политике против (не само против првосвештеника и клира, него и против) саме вере у њеним основима. Дрскост с једне стране изазвала је дрскост с друге стране. Пакост је родила пакост; презрење је искресало презрење. Једна крајност дозвоља је другу крајност. И тако, као што наш песник каже: "Све је пошло ђавољијем трагом." Пркос је завладао на обе стране: пркос Цркве против државе, вере против науке и обратно, свештеника против грађанина и обратно. И тај пркос је пожњео грке плодове, најгорчије у наше дане."

Свети Николај Жички и борба против конкордата

Свој став у одбрани Србства од ватиканске мисије, Свети Николај Жички снажно је изразио у доба антиконкордатске борбе Србске Цркве, само четири године уочи оснивања Ендехазиде, државе с папиним благословом. Он није имао сумње у то да папа хоће оно што је хтео вековима. У писму министру просвете Стошовићу, упућеном тих дана, Николај вели: "Седам стотина година римски папа је тежио да стане чврсто ногом на православни Балкан, но то му нису допустили ни наши Немањини до Косова, нити наш свестан народ после Косова /.../ Патријарх се српски разболео у борби против те папске тежње. Народ сав ужаснут не може да дође себи од чуда да синови српски у слободној и моћној својој држави данас капитулирају пред оним трећим и најстаријим непријатељем православног Балкана и православног Српства, после славне победе над прва два своја непријатеља: над султаном и ћесаром".

Заступници конкордата су тврдили да треба дати права нашим католицима. Николај је, међутим, био јасан: "Није реч о нашим католицима, него је реч о римском папи. Он хоће овим конкордатом да окује наше жалосне католике, а уз то да оштети Православну Цркву". Зато су се, вели он Стошовићу, на истој страни нашли патријарх Варнава и седам милиона Срба, али и босански фрањевци, као и просвећени Хрвати и Словенци, који не желе папски јарам.

Николај је грдио министра просвете и вера што је допустио да саветник Милану Стојадиновићу буде "мрачна језуитска фигура" Москатело, поред наших правника какав је Слободан Јовановић, и додаје: "Папин експонент говори уместо Краљевске Владе и пише критику на оно што мисли и осећа и примећује Православна црква и православни народ! Уникум! Ужас! Рука Светога Саве спустиће се на све вас због

ове нечувене љаге на образ Српске цркве и српске историје, и то ускоро".

Министру правде др Нику Суботићу писао је Владика Николај 22. јула 1937. (истог дана кад и Стошовићу), говорећи: "Не могу да дођем себи од чуда. Да ли је све ово јава или сан? Шта ће на ово рећи Далматинско Косово? Шта они титански Срби у Северној Далмацији?" Позивао је Суботића да се сети свог порекла и одбаци свако политиканство у одбрани Србства.

У оквиру своје антиконкордатске борбе, Свети Николај Жички је истицао да се Српска Црква никад није мешала у државну политику, "бавећи се својим чисто јеванђелским послом". Али, за њу питање Конкордата с Ватиканом није било пуко политичко питање него нешто што "засеца у све нерве нашег народног живота, па и у основне интересе православне Цркве". Црква се није побунила чак и кад јој је првим Уставом Краљевине СХС одузето право да буде државна Црква – она је то схватила као приношење жртве за "државу и срећу државну". Конкордат који је Стојадиновићева Влада потписала с Ватиканом био је, по Николају, "циновски корак у рушењу уставне равноправности у корист Римске цркве, а на штету Православне Цркве". Ватикан конкордатом добија права која Православна Црква није имала ни у Краљевинама Србији и Црној Гори, док је била државна Црква.

Николај је оштро протествовао против оних који су тврдили да се Српска Црква умешала у политику, истичући да у последњих 80 година Црква није устајала ни против једне Владе и режима у својој земљи. Том приликом истакао је и начелни став Цркве према политичким партијама: "Православна Црква као духовна мајка своје деце православне, не може никада идентификовати себе са једном политичком партијом против друге партије. Она сматра себе мајком све деце своје, макар и завађене међу собом. Она причешћује све, не питајући ко је какве партије. Са тугом Црква је годинама гледала како расте партијска мржња у нашем народу. Та партијска мржња дејствовала је негативно и на цео морални живот народа. Па гледајући то, Црква је често, врло често, дизала свој глас против једне безумне и штетне партијске омразе међу члановима својим. Блаженопочивши Патријарх Варнава – као што је познато широм Југославије – где год је отворио уста пред народом позивао је браћу ка јединству и братству. То је чинио он и у својим посланицама. То су исто, и у истом духу, чинили сви остали Архиепископи Православни.

Откуда сад тако дрско и апсурдно тврђење, као тобож да Црква Православна води борбу против овог или оног режима као таквог? Отуда што партијски људи, чак и у борби, против наше Свете Цркве не бирају ни средства ни методе, онако исто као што их нису бирали у борби против својих партијских противника.

Црква не сме стати на њихов терен. Црква се не може и не сме служити лажима, чак ни у најљућој борби. Истини није потребно да ју подупире лаж. Истина не потребује лаж за савезника. Истина је сама собом тако силна, да јој је у сваком

времену и на сваком месту победа osигурана. – У овом случају истина је само ово:

Православна Црква је устала против једног опасног уговора (конкордата) са римским папом.

И толико. Све остало је неистина, слутња, или злобна клевета.

Бог је судија и он ће пресудити!"

За разлику од Православне Цркве, Ватикан се никад није либио да улази у политичке савезе и ствара партије које ће спроводити његову вољу. И усташки покрет настао је у сенци Рима, са жељом да уједини "нож, криж и самокрес" у стварању "новог средњовековља" католичке провинијенције на, још увек неосвојеном, Балкану. Усташки дипломата Рушиновић известио је свог претпостављеног Лорковића 25. фебруара 1942. да му је ватикански кардинал Маљоне рекао да се "Света Столица весели" повратницима (Србима преведеним у покорност папи) Док је то "веселе" трајало, Србска Црква је добијала на стотине хиљада мученика за прадедовску веру.

О памћењу Жртве и о мучеништву

Жртва утемељује заједницу. Античка трагедија била је, како је доказао наш историософ др Жарко Видовић, ода у славу жртве која је утемељила заједницу. И Есхил и Софокле били су свештеници који су такве оде умели да певају (сетимо се само Есхилове трилогије "Прометеј ватроноша – Оковани Прометеј – Ослобођени Прометеј". Извођена је у оквиру празника у току кога је Прометеј слављен као доносилац ватре и пријатељ људи.) Живот Православне Цркве је у свагдашњем оприсутњењу Голготске Жртве Христове у Светој Литургији. Жртвом Христовом се спасава и небо и земља и преисподња.

И србска историја почива, како каже владика Амфилохије, на жртвеним главама – од Св. Јована Владимира и Св. кнеза Лазара до Карађорђа и ђенерала Драже Михаиловића. Без Жртве коју заједница памти, иста се расипа у прах и pepeo на ветрометинама историје.

Распамећивање Срба у XX веку спроведено је кроз заборављање србских жртава и свесно потискивање њиховог значаја. После Првог светског рата, србске жртве су објашњаване као жртве које су дале животе за Југославију. Док су аустроугарски официри примани у војску Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, иако су се борили против Срба на Дрини и другде, палили, убијали и пљачкали у својим "вражијим дивизијама", ратни војни инвалиди верни дому Карађорђевог и Отаџбини просили су на улицама, гладни и незбринути.

Војска разграђене самосвести срамно се срушила у данима априлске издаје 1941, да би аустроугарски официри, Хрвати, отишли у редове домобрана и усташа, немачких савезника, а Срби у ropcтво Вермахта. А после II светског рата, ужас је био још већи: жртве усташа, убијене зато што су Срби православне вере, претворили су

се у "жртве фашистичког терора". Јаме у које су бацани биле су забетониране. Јасеновац је срушен до темеља, да би се у долини крај Саве подигао бетонски цвет комунистичког архитекте Богдана Богдановића. Уместо да логорски комплекс остане очуван попут Аушвица и Дахауа, све је прикривено, а ископавања жртава нису дозвољена. Људи су лишени имена и презимена, порекнуто им је порекло – сва у име "братства и јединства". Ова комунистичка девиктимизација Срба наставила се у ратовима с краја XX века на просторима бивше Југославије. Срби су стално приказивани као злочинци, а њихова страдања у II светском рату порицана су. Американци су сарађивали са Хрватима у том порицању, да би, као окупатори Босне, преузели јасеновачку архиву, само да се не би налазила у рукама Срба.

Свети Николај Жички, светлоумни православни богослов и истински србски родољуб, знао је да је кључ будућности његовог народа управо у памћењу жртвеног служења Богу и роду оних који су од римокатоличке јереси пострадали у доба усташке страховладе. Они нису били жртве политичких прогона, него су убијени због исповедања истине Христове; зато су они мученици, то јест сведоци Цркве Божје.

У свом тексту о мученицима, свештеник Павле Флоренски се пита шта вернику, који није непосредно доживео Свету Тајну Цркве у њеној дубини – кроз созерцање! – гарантује да се Света Тајна заиста обавља; и одмах одговара: "Јамство постојања Тајне може бити само сведочанство неког сведока /.../ Овај појам сведочења једна је од темељних појмова философије хришћанства".

Речи из семантичког гнезда "мартурија" (сведочанство) у Новом Завету срећу се 174 пута (!) Од укупног броја речи које се у Новом Завету користе то је 1,38%; код Хомера такве речи се користе свега у 0,0037%, код Платона 0,102%, код Аристотела 0,018. Ови појмови су у индоевропским преводима Новог Завета увек, у складу са контекстом, превођен на два начина – као сведочење и као мучеништво; "мартир" је сведок који је мученик.

То јест, по Флоренском, "мартир" у хришћанском смислу није просто сведок истине, као што није просто ни страдални за истину, већ је "такав сведок који сведочи својим страдањима, и такав страдалник, чија добровољна страдања проистичу из самог садржаја његовог сведочења: та страдања оваплоћују објављену истину, објављена истина остварује се у тим страдањима".

Мучеништво је, од почетка, било мера и провера црквене вере. Као што у паганству није било мученика за паганизам, тако је Хришћанство без мученика незамисливо. Појам мучеништва проширио се на девство, монаштво и исповедништво; појавило се "бескрвно мучеништво", а тропар мученицима се пева и приликом рукополагања свештеника и приликом Свете Тајне Венчања – дакле, и свештеничка служба и брачни живот немогући су без ношења мученичког крста на

плећима. Отац Александар Шмеман је приметио да брачне круне крунишу предбрачну чистоту, сведоче о човековом, Богом дарованом, царском достојанству, али и указују да је живот супружника страдалништво које води ка Васкрсењу.

Флоренски тврди, етимолошки анализирајући појам "мартириа", да он има везе са "сијањем", "борењем" и "сећањем". По њему: "Сведочење истине јесте сијање. Али да би се сведочила истина, треба се борити, побеђујући таму незнања и лажи: сведок је борац и духовни победник. У борби се пак не само задају, него и примају ударци, и зато се мора страдати, мучити и сустајати, па чак и умрети. /.../ Да, "мартир" не сведочи своје, не у своје име, не на своју иницијативу. Он се управља истином која објективно стоји пред њим и обавезно од њега захтева подвиг; истином која води у страдање, чак до крви и смрти /.../ Не потврђује крв речи, као њихов спољашњи додатак, нису прво речи, а после крв; већ је просто крв у којој су речи, крв из које се као пара диже исповедање /.../ Мучеништво је крв која говори о истини".

Мученик је сведок зато што даје оно најдрагоценије – свој живот! – да би потврдио постојање вишње реалности, која јесте управо то – реалност, а не измислица. Пошто зна да је васкрсење сушта истина и темељ на коме све почива, мученик не може а да се не бори до крви да би посведочио благодат васкрсења која у њему већ обитава. Својом крвљу он запечаћује сведочанство да је видео други свет и да је то једини пут достојан човека каквим га је Бог замислио.

Христос је Првомученик – Првосведок, Сведок верни (Откр. 1, 5); Он је "Амин, Сведок верни и истинити" (Откр. 3, 14) – јер би Очев Домострој без Христовог голготског Амин био неостварен.

Апостоли су сведоци јединог Сведока, Који им каже: "Ви сте сведоци овоме" (Лк. 24, 48) – живота, смрти и васкрсења Његовог; они су Христови сведоци од Јерусалима до краја земље (Д. Ап. 1, 8). Апостоли себе називају сведоцима: Петар је "сведок страдања Христових" (2. Петр. 5, 1), а Јован, који виде пробадање ребара Христових, посведочи и сведочанство је његово истинито (Јн. 19, 35). Апостоли нису никад доказивали да је Исус из Назарета "историјска личност", нити су филозофски улазили у "тријадологију"; они сведоче да су чули речи Првосведока Христа о Њему, Оцу и Духу Светом и да су видели Његово страдање и васкрсење. Апостолство је сведочење до крви. Зато умученог од саганиста, епископа пергамског Антипу Христос назива Својим "верним сведоком" (Отк. 2, 13).

Пошто мученици не беже од земље, него стреме Небу, они се наслађују преобилем небеских откривења и озарења. Свети Стефан види "небеса отворена" и Христа "одеснују Оца" (Д. Ап. 7, 56). А Откривење Јованово, које непрестано говори о мученицима убељеним Крвљу Јагњетовом, препуно је небеских виђења и тајни. Није случајно да су многи познији хришћани, приликом уласка у катакомбе, осећали небески мир и тишину, која радосно чека "пролеће тела", како васкрсење

назива римски апологета Минутије Феликс. Мученици су "облак сведока" (Јевр. 11, 37-38; 12, 1-2) који су својим присуством у Цркви покренули све, а најпре монаштво – добровољно умртвљење тела ради преображења и душе и тела благодаћу Божјом. Зато је монаштво и настало када је царство римско постало хришћанско – црвена нит сведочења животом нити је могла, нити смела да се прекине. По Флоренском, "подвиг хришћанског живота, какав год он био по својим спољашњим условима, унутарње јесте увек мучеништво, јер представља одвајање себе од овог света у име оног света". То јест, опет по Флоренском, "свети је сведок и сведочанство, али не због тога што говори, већ зато што он јесте свети /.../" У "мртвим водама историје" он је свагда жив, показујући и доказујући да је живот јачи од смрти.

Пошто је то тако, основни парадокс Хришћанства гласи: Црква се радује због оних који су Христу принели своју сведочанску крв! Та крв снажи Цркву, крепи је и доноси јој још чланова, којима постаје јасно да је Васкрсли Богочовек непобедив у историји. Све звери не могу победити Јагње Божје.

Да би један народ опстао као хришћански, он мора да чува литургијски спомен на своје мученике за Христа и правду Његову. О томе је и писао Свети Николај Жички у свом тексту "Најстрашнија инквизиција", позивајући Србе да се не свете за усташка злодела ("Ко се освети, тај се не посвети"), него да подигну храм у славу новомученика јасеновачких и оних у јаме бачених, храм који ће их још више везивати за Небеску Србију.

Другу такву поруку, сличну оној из "Најстрашније инквизиције", пренео је чикашки прота Душан Поповић 27.3.1956. на сахрани Владике Николаја. Она је мање позната, па је, из Поповићеве беседе, наводимо у целини: "Нећемо ми правити злочиначке и кукавичке освете над ничијом нејачи. Срби су увек били и остали Божји народ. И у цркви и пред црквом; и у двору и на дому; и на саборима и у војсци – свугде су Срби били отмени и господствени. Нећемо данашњицом ни сутрашњицом да омаловажимо славну нашу прошлост, и да оскрнавимо част нашег светлог оружја. Нећемо ми у крви освете над Хрватима. Ми нећемо као и они, под фирмом Христа и Хришћанства да прљамо наше чисте и невинне руке у крви њихове деце, девојака, жена и стараца. Ми нећемо да се служимо средствима њиховим, јер бисмо били као и они. Али, то не значи да нећемо никакву освету. Поготову према онима који се не кају и не признају грех нечувених злодела у историји света. Ми ћемо им се осветити али овако: Када се, ако Бог да, ослободи наша земља тираније, и када се ми вратимо, подигнућемо један храм, широк у ширину и висок до неба. Озидаћемо га тамо, далеко иза Дрине; тамо где су највише злодела починили. Оградаћемо га огромним зидом, па ћемо онда са све – четири стране великим словима – ћирилицом – написати овако: "Овај храм подижу Срби у спомен 800.000 најновијих српских мученика: нејаке деце, невинних девица, незаштитених мајки и сестара и оронулих стараца, које

на нечувен начин у мукама уморише католици Хрвати, зато што бејашу СРБИ И ПРАВОСЛАВНИ". Тај храм, како га ја замишљама, биће највећа освета Хрватима, јер ће њих и њихове наследнице вечито опомињати, и гристи им савест за нечувене злочине, које починише над заштићеним робљем српским".

Да ли се то десило?

Није.

Такав храм није подигнут

Хрвати су убедили свет (то јест, НАТО >"међународну заједницу", која је ХТЕЛА у то да верује, да би спроводила своје злочине над Србима крајем 20. века) да је Јасеновац био "логорчић" у коме су страдали извесни "антифашисти", у незнатном броју.

Власт у Србији, заузета "транспарентном транзицијом" наше имовине у руке сумњивих бизнисмена, међу којима хрватски нису на последњем месту (док је србском бизнису пут у Хрватску затворен), Јасеноваца се сећа мутно и нејасно. Појединци се извињавају за преступе "Милошевићевог режима", при чему се заборављају злочини који и данас вапију на небо, злочини Павелићевог режима, тако оданог Ватикану, режима чији је духовни отац, Алојзије Степинац, "блаженик" у ватиканском календару.

Једино Србска Православна Црква има одбор за Јасеновац, и труди се да истину објави *srbi et orbi*.

Заборављање својих мученика води заборављању сопственог идентитета. На тај пут смо стали још у време брозоморе, и са њега још нисмо сишли. До када ћемо се тетурати ка понору, верујући да је то прогрес ("Напред, па у крчану!" говорио је Владика Николај), остаје да се види.

Служба новомученицима српским

После II светског рата, Свети Николај Жички је решио да трајно овековечи спомен србских жртава пострадалих у Ендехазизи, чудовишној творевини кроатокатолицизма. Написао је службу за појање у храмовима, под насловом "Ђердан од мерџана" (корала, нап. В. Д.) / Служба новомученицима српским / Седамсто Тисућа на број пострадалих за веру православу и српско име од усташа у Другом светском рату." Први пут је у целини објављена у Сабраним делима Владике Николаја (књига XI), у Дизелдорфу 1978. Послужила је као основа за Службу српским новомученицима која се налази у Србљаку, и поје на Видовдан сваке године, уз службу Светом кнезу Лазару. (Занимљиво је да служба у Србљаку нигде не помиње усташе и Ватикан; да ли је то случајно, или због екуменског мира и помирења, не може се са сигурношћу утврдити.)

На вечерњој служби, после појања првог псалма ("Блажен муж који не иде на веће безбожничко, и на путу грешничком не стоји"), певају се и стихови вечерњег

псалма ("Нека се уздигне молитва моја као кад пред Тобом"), а затим Свети Николај Жички призива Господа да би појци могли да Га прослављају што је Србе удостојио да му принесу жртве – не као старозаветне, него "седамсто тисућа хришћанских жртава, / светосавске деце, православних глава". Између стихира које се певају Свети Николај умеће цитате из Св. Писма Старог и Новог Завета који страдање Срба архетипски ситуирају у свештену историју спасења ("Доћи ће време кад ће свако који вас убије мислити да Богу службу врши, глагола Господ /.../ Господе, убијају нас за Тебе сваки дан, поступају с нама као са овцама кланицама /.../ Појте Господу – казујте дела Његова јер Он свети крв, памти је, и не заборавља јауке праведника", итд.)

Свети Николај нас подсећа да су на Христа и Његову Цркву у прошлости мач дизали цареви Ирод, Нерон, Трајан и Диоклецијан, а да су њихови наследници, "ћесари са крстом", наставили да убијају православне. Тиме нам он јасно ставља до знања да је римски папа непосредни наследник Ирода и Диоклецијана, утолико страшнији уколико се крије иза крста, којим "дође радост целом свету", како каже једна православна молитва. Јасно је да Велимировић у том смислу само наставља мисао Достојевског, исказану у роману "Идиот": римокатолицизам је гори од атеизма јер проповеда унакажени, великоинквизиторски лик Христов.

Такође, Николај подсећа на покоље које су папини следбеници чинили у прошлости над људима који другачије мисле: магдебуршки, сицилијски, масакр над чешким хуситима и Вартоломејску ноћ у Француској. Све је то био само "закуска пред гала вечеру / спремљену од Срба закланих за веру."

Господ је прорекао Својим следбеницима да ће их клати мислећи да Богу служе. Основна особина истините Цркве је ГОЊЕНОСТ. Али, начин на који су усташе свирепствовале, превазилази све од памтивека. И сама небеса су се грозила гледајући "шта на земљи човек од човека ради" – вадећи везаном робљу очи да би их однео свом Поглавнику. Небеска Србија, ужаснута овим злочинима, у исти мах била је и радосна – јер Мученици су јасно сведочили Христа и Његово Царство, због чега ће бити скупа са својим светим прецима у Вишњем Јерусалиму. Дунав, Сава, Драва, Купа, Неретва и Врбас били су прекривени сплавовима лешева – "мртвих тела српских мученика / што су сада Цркви и украс и дика". У Дрину су скакале девојке србске да би спасиле своју част не од Турака, већ од "папских крижара". Свети Николај о њима каже:

Устраши се река, остави таласе,
Дубине раскрили да гробница буде,
Над зеленом Дрином блеснуше голуби.
Девојачке душе! Небо их пољуби.

Крижари су драли србске свештенике, ране њихове посипали сољу, чупали им браде, плували их у лице, премлаћивали старе владике моткама пре но што су их убили.

Србске мајке одсечених груди, деца распорена ножевима, витезови убијени маљем, жртве које су усташе живе сахраниле прошли су кроз узвишено друго крштење – крштење крвљу – и тако достигли пуно очишћење. Праведна крв спира све грехе и чини да свет прогледа, угледавши Христову истину.

У стихири приликом изношења петохлебнице, Свети Николај описује величину србског хришћанског праштања аустроугарским злочинцима из Првог светског рата, који су скинули ознаке својих "Вражјих дивизија" и у нову државу ушли као "браћа", да би своја, још крвавија, злочинства наставили у Другом светском рату:

"Господ свевидећи и небесне силе,
Гледаше са гневом шта нељуди чине;
У првове рату поднесмо страхоте
Што хришћанско име мраче и срамоте:
покоље латинске у дивном Подрињу,
Злочин и поругу на српску светињу,
Искрижане људе, обешене жене,
И гомиле живих ватром сажежене.
Ка'но скамењени духом се згрозисмо,
Ал' рекосмо "браћа!" и све опростисмо.
Но то беше само предговор грозоти
Што с' у Другом рату јави у полноти.
Ај, страдалци српски из обадва рата:
Рајска вам се широм отворише врата."

Крв праведника остала је да вапије са земље Богу, док је небо примило њихове душе, милујући их. Њихов бол ни громови не могу да раскрију – јер је превелики; ни столећа не могу песмом да их довољно прославе. Али, они нису први који су тако пострадали – календар је пун њихових предака. Они су само нова војска хероја Господњих.

Свети Николај Жички опомиње да је боље да се нису ни родили зликовци који су лили невину крв, а себе звали хришћанима.

На православне Србе насрнули су "жустри јеретици", пуни мржње према истинитој Цркви Христовој. Убијајући невине, они су убијали сопствене душе.

Мученичка смрт је ослобођење од тела. Земљи је враћено оно што земљи

припада, а сада су страдалници "духови бесмртни у бесмртном царству". Свети Николај Жички кличе:

Сродници вам чине помене и даће,
Ал сва српска редом поколења знаће,
Знаће ваше муке, славиће вам име,
Кад год зовну Бога, зваће и вас с Њиме.

Праведничка судба је таква: они не примају плату на земљи, али их плата чека на небесима. Њихов је живот, по апостолској речи, скривен са Христом у Богу. А кад се јави Христос, живот њихов, онда ће се и они с њим јавити у непролазној слави.

На јутарњој служби пева се о мученицима одевеним у порфиру сопствене крви, које анђели сабирају, јер су њихове душе скупље од злата, сребра и корала. Телеса србских страдалника слажу се једно на друго, нова на стара, док главосече сатана хвата и стеже у свој обрuch.

Подсећајући на реч Христову: "Пустите децу да приђу к Мени, таквих је царство Божије", Свети Николај пореди србску дечицу поклану од усташа са оном децом коју је побио Ирод да би убио Богомладенца у Витлејему. Мученици се крштавају двојако: водом и крвљу, задобијајући тако двоструку славу Царства Божијег.

Истина је непобедива: мачеви се ломе о њена ребра. "Безумни крижари", ватиканске слуге, то нису схватили; зато ће их у сновима заувек гонити душе њихових жртава.

Какав је, дакле, смисао страдања? Ево шта каже Свети Николај:

Нема лепше смрти од смрти за правду,
Ни љубави веће од смрти за ближње,
Мучеништва српска и стара и нова
У Књизи Живота црвена су слова.

Мучеништво је царски пут ка Христу. Наше мучеништво је, каже Владика Николај, ударје србско васкрслом Сину Богородичином. Тих "седамсто тисућа" који су живот дали за Христа придружили су се србским витезовима из претходних бојева, бранитељима правде и истине.

Убијање браће је каиновски жиг на челу историје: Ирод је клао децу у Витлејему да би уклонио Христа, мислећи да ће му Христос отети престо; султани су убијали рођену браћу да би сачували престо... Кршћани Хрвати клали си Хришћане Србе да би могли да благују без њих и без своје савести. У томе их је подржао сатана, чија је највеће весеље "кад брат коље брата".

Двадесети век је био век борбе против Истине. Од тога је свет потонуо у најцрњу поноћ. Али, у дан Страшног суда, свака лаж ће бити разобличена, и правда ће заувек победити.

Знајући да је, после таквих злочина, тешко избећи освету злочинцима, Свети Николај се моли Богомајци да помогне Србима да се исцеле од горчина и не траже освету, јер "освета је Божја, није наше дело, / помози нам бити Христови свецело"; и још јој каже: "Прослави умрле и утеши живе, / Благослови праве а покарај криве".

Православна Црква је мајка у црнини која се моли Богу за покој душе своје деце, и подсећа да је Каин због једног убиства остао проклет. Због убијања седамсто хиљада Авеља, њиховим убицама кућа ће остати заувек проклета (како је говорио Енрико Јосиф, они су добили најстрашнију казну: немогућност покајања.)

Док је Христос, оснивач хришћанства, рекао да је душа вреднија од целог света, римокатолици – усташе спустили су јој вредност испод блага. Но, свако ће примити плату по делима својим: на Суду Христовом поделиће се, на леву и десну страну, проклети и благословени – први ради вечне муке, други ради вечног живота.

У 5. песми јутарњег канона Свети Николај Жички јасно разликује православну веру од римокатолицизма – по делима. Православна вера је "тешка као савест" и ником не обећава лак улазак у рај. Без суза, крви и страдања – нема светости. Римокатолицизам је "шарен" и "гладак"; у њему се тешки греси лако опраштају. Прођеш "троја врата" на поклоничком путу у Рим или прочиташ пет "розарија" (бројаница) – и већ ти је опроштено. Свети србски новомученици су се нашли усред сукоба праве и лажне вере и понели трнов венац да би добили венац славе. Као што су некад Свети Ђорђе Кратовац и Свети Ђакон Авакум мученички пострадали да би доказали да је права вера Христова јача од ислама, тако су новомученици од усташке руке победили латинску јерес, па им Свети Николај Жички кличе:

Ој, страдалци нови под хумкама влажним,
победа је ваша над Хришћанством лажним!

Несрећа праведника Христом постаје срећа у вечности, а срећа безбожника претвара се у вечне муке. "Презирући људске сплетке и мучења", србски страдалници стигли су у вечност, на рајску гозбу, не задоцнивши нимало.

У 7. песми на јутрењу Николај наводи примере за ову своју тврдњу: цар Ахав је убијао пророке, и постао поданик цара пакла; фарисеји су плували Христу у лице, и завек остали поплувани; Кајафа се служио лажју и преваром, и остао вечно проклињан; Ирод се ругао окованом Христу, да би био од анђела посечен за ручак црвима; Пилат је осудио Христа на смрт, и тиме је римско царство себе осудило на пропаст; Јуда је продао Христа, па се обесио...

С друге стране је крв мученика, од које беже демони; она је и крст освештала, учинивши га часним. Муке србске сведочиће сва природа и сви предмети злочина: крвави ножеви којима су деца вађене очи биће сведоци, као и гвозђе, и дрво, и стена. Сведочиће Дрина, Босна, Херцеговина, сремски манастири, поља Славоније, Бока, Далмација, Тromeђа, Банија, Лика, деца без родитеља, гробља мученичка...

На крају осме песме на јутрењу, Свети Николај Жички даје сажетак свог сведочења о србском страдању од руке "браће" Хрвата – усташа верних Ватикану:

Свети новомученици, молте Бога за нас!
Под туђим окриљем кретоше усташе,
Од главе до пете оружани тешко,
Те одојчад српску и бабе поклаше,
И то дело своје назваше витешко!

Свети новомученици, молте Бога за нас!
Послодавац њихов из пакла се смије,
Такових слугара још имао није.
А за ревност у злу, већ познату свима,
Похвале добише из пакла и Рима.

Свети новомученици молте Бога за нас!
Дан ће да објави што ноћ црна крије,
никад грех у мраку без сведока није.
А на Суду Страшном, кад васкрсну мртви,
Седамсто Тисућа сведочиће жртви.

Пресвјетаја Богородице, спаси нас!
Крвљу Твога Сина свак се освећује
Ко се са љубављу њоме причешћује.
Причешћени Срби и своју крв даше,
Отаџбину своју двојно освешташе.

Нек синови знају, и унуци чују,
Земљу своју свету ка' светињуштују.
Одржи им памет, да се не обрне,
И Србије свету грехом не оскврне.
О Богородице, наша мила Мати,
Под Твоје окриље потомке прихвати.

У деветој песми, уз припев "Свети новомученици, молте Бога за нас", Николај се обраћа својој напаћеној браћи која су доживела оно што свет није видео од Неронових дана. У блиставој есхатолошкој визији претварања све србске земље у светињу, нови Златоуст сведочи да ће ускоро пшеница бујати из костију новомученика, и да ће је потомци сматрати за свето кољиво; да ће брат брату говорити да не сече дрво, јер је на њему њихов отац посечен за веру; да ће и стене бити свете, јер су на њима мајке србске беспчашћене и убијане; на хумкама ће се молити свештеници, јер су хумкама стотине живих погребених... Од србских цркава, свештеника и народа често су остајале само гомиле белог пепела. То је свети пепео. И вода и снег бејаху румени од мученичке крви – само образи целата нису на себи имали румени... На крају, Свети Николај све позива на велико славословље:

Нек хвале Господа анђели и људи,
Претци и потомци, живи и усопши.
Нека хвале Бога поља и ливаде,
Валовите реке и пећине мрачне,
И зелене горе и долине тучне,
Што невином крвљу заливене бише,
Рујном, здравом крвљу српских мученика,
Вредних домаћина и храбрих војника,
Младића и деце и девица милих.
Нека хвале Бога и немуште твари
Господа што целим светом господари

Служба се обраћа и Мајци Божјој:

Наднеси се лицем над постелу болних,
Стави благу руку на чело невољних,
Лице Твоје – светлост у тами страдања,
Рука Твоја – мелем у час умирања –
Најсветлијег лица, најнежније руке,
Мајко над мајкама, ублажи нам муке.

У молитви србским новомученицима, Владика Николај сведочи да су они избегли фараонски прогон својих мучитеља прошавши кроз море страдања у Обећану земљу вечности; побили су их одступници од истинитог Христа, којима је било допуштено да умуче њихова тела, али не и душе.

Обогативши земаљску Цркву славом, а небеску бројем, они се сада могу молити за спасење своје земаљске браће.

По Светом Предању, које Владика Николај истиче у молитви, мученици имају непосредан приступ Богу и Његовом престољу, власт над људским болестима – да их лече, и власт над злим дусима – да их одгоне. Зато их жички Злаоуст преклиње да приступе Богу скупа са Светим Савом и да се моле: да се у Србима занавек одржи сећање на њихово страдање Христа ради; да то сећање Србе учвршћује у вери и поштењу, с колена на колена, до краја историје; да поштују сваку стопу земље где су проливени њихова крв и сузе, где су се чули њихови јауци и вапаји Богу, где су делови њихових тела разбацани и pepeo развејан, како не би на себе навукли гнев Божји и Његових угодника.

Обраћајући се Богу, Николај Га моли да Србима отвори духовни вид како би свагда могли да Га гледају пред собом и живе по Његовим заповестима, удостојивши се вечног Царства. Последње речи Николајеве у молитви су вапај који и данас потреса сваког ко га чита:

„Господе Боже, дуготрпеливи и многомилостиви, чуј и услиши глас нас грешних. Знамо да је мучеништво твој дар онима који најпре спасаваш и у дворе своје уводиш. Даровао си мучеништво српском народу у обилној мери, ради славе праведних, ради лека грешних, и ради спасења свих. Да разумемо и благодаримо, помози нам, Боже.

Призри же, Господе, на немоћ нашу и не допусти да страдамо преко мере, и да дугим и тешким мучењима не ослаби наша вера и нада у тебе. Људи те прослављају или плачем или песмом. Заустави нам плач и отвори песму, о Христе победоносни. Дуга је ноћ нашег плача, заповеди зори да сване. Сабери нас из туђине одасвуда на свето огњиште наше, да би се, огрејани и обрадовани, распевали у славу Твоју. И ако још имамо грехова неопраних крвљу и сузама, очисти их Ти милошћу Твојом. Помилуј нас и спаси нас, не по заслугама нас грешних него по молитви Пречисте матере Твоје и свих новомученика српских. Амин, Амин и Амин.“

Опомена Србима родољубима

Сви знају шта се десило деведесетих година XX века. У својој књизи "Разбијање југословенске државе 1989/1992 – злочин против мира", др Милан Булајић каже: "Одлуку о коначном разбијању југословенске државе покренуо је Ватикан – света Столица, Меморандумом државама КЕБС-а 26. новембра 1991; договорено је на састанку папе Јована Павла II са немачким министром Х. Д. Геншером 29. новембра у Ватикану – да се оствари прије католичког Божића 25. децембра 1991". Одлуку Ватикана здушно су подржале САД и Велика Британија... Све се десило управо онако како је пророковао Свети Николај Жички пред смрт; у запису "Опомена Србима родољубима":

"Према извештајима из Југославије, Српски народ може се поново наћи пред

страшном трагедијом. Сви говоре: нека падне Тито, па ћемо онда лако! А нико нема плана шта ће бити после пада комуниста. Хрвати имају план, инспирисан од папе и подржан од Италије. Код њих нема странака; они не знају за демократију. Они знају и хоће једно: окупирати Босну и Срем и – Србе о врбе, или поклати или истерати из тих земаља. У моменту пада комунизма (ако Русија не интервенише) Хрватима ће се одмах доставити оружје и сви ће бити наоружани, док ће Срби бити голоруки као и при првом покољу. И усташе и оружје – све чека готово на граници Југославије, у Шпанији и у Аргентини. За 24 сата сва ће Хрватска бити под оружјем и сви гаулајтери на свом месту. Папа ће опет благословити покољ Срба и ућукати њему наклоњене Англосаксонце.

А шта Срби партијашки мисле? Они мисле да, као и 1918. г. прво расписати изборе па нека народ (јадни, тужни, голоруки српски народ) искаже своју жељу и вољу! И ништа више. У тој једној мисли садржан је план свих српских демократских и полудемократских и левичарских и полулевичарских партија, па чак и националних, четничких и патриотских. Каква фантазија и какво лудило!

Питање је, дакле, не како оборити Тита него шта ће бити после Титовог пада. Ко ће српски народ наоружавати да се брани од вечног и много страшнијег непријатеља. И каква ће се власт одмах установити у српским земљама."

Тако је говорио Свети Николај Жички.

Нити смо га слушали, нити га слушамо. Зато нам и јесте овако.

Свети владико Николаје, помоли се за нас, да прогледамо, и да видимо куда нас воде путеви далеко од Христа и Светог Саве, да се вратимо на пут Истине и Живота.

ЛИТЕРАТУРА

1. Владика Николај: Сабрана дела I – VI, Православна црквена општина Линц, Линц, 2001.
2. Милан Д. Јанковић: Епископ Николај – живот, мисао и дело I – II, Епархија шабачко-ваљевска, Београд 2002.
3. Свети владика охридски и жички Николај, Жича – Краљево 2004.
4. Св. Николај Охридски и Жички: О Европи, Петровград 2003.
5. Др Милан Булајић: Разбијање југословенске државе 1989/1992 – Злочин против мира, СКЗ, Београд 1994.
6. Геноцид у 20. веку на просторима југословенских земаља, Музеј жртава геноцида, Институт за новију историју Србије, Београд 2005.
7. У спомен Владике Николаја, Организација српских четника, Чикаго 1956.

Путовањем се издаје Бог (Свети Јустин Ћелијски о римокатолицизму и екуменизму)

Чудесни наследник србског пророка, Светог Николаја Жичког, авва Јустин Ћелијски, духовно се нашао на челу Србске Цркве у другој половини XX века, управо у доба када су се Срби обрели пред искушењем екуменизма. Светосавска Црква је последња од свих помесних Православних Цркава ушла у Екуменски савет цркава у Женеви, а патријарх Герман је после тога прихватио место председавајућег ове организације. Заточен у Ћелијама, под непосредном паском комуниста, златоусти авва није могао да мирно гледа како достојање Светога Саве бива изложено ерозивним компромисима, који су значили одустајање од Истине, Христа, „Бога словенских очајника“, како га је отац Јустин звао. Са духовне осматрачнице свог манастира гледао је светоотачку прошлост Србске Цркве, њену горку, екуменистичку садашњост и, очито, ако се не вратимо на пут светосавља, мрачну будућност. Ситуација у васељени није била ништа боља: на престолу Цариграда седео је патријарх Атинагора (потпуно прожет духом „братимљења“ с папом Павлом VI), који је спремао некакав сумњиви „васељенски сабор“; у Русији, конце је вукао митрополит лењинградски Никодим (Ростов), који је Московску Патријаршију увео у (додуше, краткотрајну) интеркомунију с Римом. Зато отац Јустин није ни хтео, ни могао да ћути. Позивао је Свети Архијерејски Сабор на подизање гласа у одбрану вере Христове.

Већ у његово време, римокатолици су почели са својим „Молитвеним осминама за јединство кршћана“, и Југословенска бискупска конференција нудила је нашем епископату заједничке молитве. Свети Јустин Ћелијски је, оштрим и јасним речима новог Учитеља Цркве, упозоравао не само на папистички екуменизам (ватикански), него и на протестантски (женевски), јер су оба погубна по православну свест и савест:

>>Преосвећени Оци,

Свој став према јеретицима, - а јеретици су сви који су неправославни - Црква Христова је једном за свагда одредила преко Светих Апостола и Светих Отаца; то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретицима. Јер, какав удео има правда с безакоњем? или какву заједницу има видело с тамом? или како се слаже Христос с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2Кор.6,14-15). Светих Апостола Правило 45 наређује: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне“.

Овај свети Канон Светих Апостола не одређује какво богослужење, него

забрањује свако заједничко мољење, ма и појединачно са јеретичима. А на екуменским заједничким молитвама зар не долази и до нечег крупнијег и групнијег? Лаодикијског Сабора правило 32. наређује: „не треба од јеретика примати благослов јер је то пре безумље неголи благослов". А на заједничким екуменским сусретима и са-мољењима зар не бива да благосиљају јеретици: римокатолички бискупи и фрагри, протестантски пастори, па чак и жене?!

Ова, и сва, по овоме питању, остала правила Светих Апостола и Светих Отаца важила су не само за древна времена него она у пуној мери важе и за све нас, садашње православне хришћане. Важе несумњиво и за наш став према римокатолицима и протестантима. Јер римокатолицизам је многострука јерес, а о протестантизму и да не говоримо. Није ли још Свети Сава у његово време, пре седам и по векова, називао римокатолицизам „латинска јерес". А колико је од тада нових догамата папа измислио и „непогрешиво" одогматео! Нема сумње, са догматом о непогрешивости папе римокатолицизам је постао свејерес. А многохваљени II Ватикански Концил ни у погледу те чудовишне свејереси ништа није изменио него ју је напротив, потврдио.

Стога, ако смо православни, и желимо остати православни, онда став Светога Саве, Светог Марка Ефеског, Светог Козме Етолког, Светог Јована Кронштатског, и осталих светих Исповедника и Мученика и Новомученика Православне Цркве, мора бити и наш став према римокатолицима и протестантима, од којих ни једни ни други ине верују правилно и православно у два основна догмата хришћанска: у Свету Тројицу и у Цркву.

II

Ваше Преосвештенство и Свети Оци Синодски, докле ћемо нашу Свету Православну Светосавску Цркву ропски понижавати нашим стравично несветопредаљским односом према Екуменизму и такозваном Екуменском савету цркава? Стид спопада сваког искреног и на Светим Оцима васпитаног православца када чита да су православни учесници V Свеправославне конференције у Женеви (8-16. јуна 1968.г.), у вези са учествовањем православних у раду „Светског савета цркава" донели одлуку: „да се изрази опште сазнање Православне цркве да иста представља органски део Светског савета цркава" (Гласник СПЦркве, бр.8, август 1968, страна 168).

Ова одлука је, по својој неправославности, апокалиптички језива. Зар је Православна Црква, - то пречисто Богочовечанско тело и организам Богочовека Христа -, морала бити тако чудовишно понижавана да њени представници, богослови, и чак јерарси, међу којима и српски, траже „органско" учешће и укључење у Екуменски савет цркава, који на тај начин постаје неки нови црквени

„организам", нова Црква над црквама, чији су Православне и неправославне цркве само „делови" („органски" међусобно везани!?). — Авај, невиђеног издајства! Одбацујемо православну богочовечанску веру, ту органску везу са Богочовеком Господом Христом и Његовим пречистим Телом - Православном Црквом Светих Апостола и Отаца и Васељенских Сабора, и хоћемо да будемо „органски део" јеретичког хуманистичког, човекопоклоничког удружења, које се састоји од 263 јереси. А свака је од њих по - духовна смрт. Као православни - ми смо „уди Христови". Хоћемо ли дакле узети уде Христове и од њих начинити уде блуднице? Боже сачувај! (1 Кор. 6,15). А ми то чинимо кроз „органско" сједињавање са Светским саветом цркава, који није ништа друго до повампирено незнабожачко човекопоклонство=идолопоклонство.

Крајње је време, Преосвећени Оци, да Православна Светосавска Црква наша, Црква Светих Апостола и Светих Отаца, Светих Исповедника, Мученика и Новомученика, престане да се меша црквено, јерархијски и молитвено-богослужбено са такозваним Екуменским саветом цркава, и да за увек откаже било какво учествовање у заједничким молитвама и богослужењима — која су у Православној Цркви сва органски повозана у једну целину и возглављена Светом Евхаристијом. И уопште у било каквим црквеним актима који носе у себи и изражавају јединствени и непоновљиви карактер Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве Православне, увек Једне и Једине.

III

Не мешајући се црквено са јеретичима, били они груписани око Женева или Рима, Црква наша Православна, у свему верна Светим Апостолима и Светим Оцима, неће се тиме одрећи хришћанског позива и еванђелског дуга: да пред савременим неправославним и неверним светом смирено али смело сведочи о Истини = Свеистини, о Богочовеку живом и истинитом, и о свеспасоносној и свепреображајној сили Православља. Христовођена, Црква ће наша преко својих богослова светоотачког духа и карактера свагда бити готова — на одговор свакоме који запита за нашу Наду (1 Петр.3,15). А наша Нада сада и увек и кроза све векове и кроза све вечности јесте само једна и једина — Богочовек Исус Христос у свом Богочовечанском телу=Цркви Светих Апостола и Отаца. Православни богослови су дужни ићи не на „екуменске заједничке молитве", него на богословске дијалоге у Истини и о Истини, као што су то кроз векове радили свети и богоносни Оци Цркве. Истина Православља и Правовеља јесте удео само оних који се спасавају (ср. 7.Канон II Васељенског Сабора). Свеистинита је блавест светог Апостола: спасење је у светињи Духа и вери Истине (2Сол.2дз). Богочовечанска је вера - „вера Истине"; суштина је те вере Истина-Свеистина= -Богочовек Господ Христос;

Богочовечанска је љубав- „љубав Истине"(2Сол-2,13); суштина је те љубави Истина-Свеистина--Богочовек Господ Христос. А та Вера и та Љубав су срце и савест Православне Цркве. Све то очувано је неокрњено и неунакажено једино у мученичком светоотачком Православљу, о чему су православни и позвани да неустрашиво сведоче пред Западом и његовим псевдоверама и псевдољубавима.<<

Године 1970, Свети Јустин Телијски се обратио Светом Архијерејском Синоду СПЦ, преклињујући србске архијереје да, јасно и одлучно крену путем исповедништва:

>>Једна и Једина Света Васељенска и Апостолска Црква Христова на небу и на земљи, јединствено небо-земно Богочовечанско Тело, јесте Православна Црква Христова. Тако су нас непогрешиво научили и тако нам свеукупно предали: сви Свети Апостоли, Свети Оци, Свети Мученици, Свети Исповедници, Свети Новомученици, и сви Свети Васељенски и Помесни Сабори, а тако верује и сав Православни народ у васељени. Тако је веровао и тако нам предао Свети Сава Српски, равноапостолни Отац и бесмртни Патријарх Цркве наше. Подсећам само на његов светоотачки говор на Сабору у Жичи, када је Епископима, својим наследницима изложио и предао православну веру, Православну Цркву, њено Свето Предање, њене Саборе, њене Догмате, њене Каноне, сав њен Богочовечански Домострој, овим речима:

„Примамо све Свете Саборе по Божјој благодати, који су се сабирали у свако време и место ради објављивања Благочешћа (=Православља, праве вере, побожности) и еванђелског живота, које прима Васељенска - Православна - Црква. Којих се пак одрекоше они Свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше, анатемисаше они, анатемишемо и ми. Јер многе јереси у разна времена и лета измисли ђаво и посеја у васељени многи кукољ зловерја кроз безаконе началнике јереси, који ђаволу служе, с циљем разорења и смућења праве вере, - које ми проклињемо и са њима оне који су измислили зле заповести, и гнушамо се сваке нечастиве јереси, а стремимо ка сваком Благочешћу (=правој вери, побожности) којему нас уче благословене слуге Божје: Пророци, Апостоли и Свети Оци, као што и сам Господ наш Исусе Христос Син Божји рече". - То „духовно учење", то јест: вера Православна, продужује Свети Сава, „није игра нити безумље мисли човечијих, него света вера проповедана, на којој бише основане све свете истине о Христу Исусу Господу нашем, о коме Пророци Светим Духом Божјим прорекоше, Апостоли научише, Мученици исповедише, и сви Свети очуваше, и преподобни Оци беспрекорно сачуваше, као на несецивом крајеугаоном Камену Цркве - Христу основану" (Живот Св. Саве од Доментијана).

Ето, ту свету веру Православну, ту свету Цркву Православну, о којој тако апостолски одлучно и светоотачки богомудро говори Свети Сава, почели су данас

да издају многи православни Патријарси и Епископи и Пастири, а наследници Светога Саве, не само не предузимају ништа против тога, него чак и сарађују, и подржавају, и учествују у, авај! тешко је и рећи: -разрушењу Цркве Божје, Стуба и Тврђаве Истине (1 Тим. 3,15). Те једине Свевредности рода човечјег у свима световима. Због тога узбуђене православне савести, обраћене Светим Оцима, и Светоме Сави, жеравично питају из савремене ужарене вавилонске пећи, и чекају ваш одговор о томе на делу.

Пре свега неизбежно је питање које мучи сваког савесног православца: Зашто је Београдска Патријаршија (никада нећу рећи: Српска Православна Црква) под Патријархом Германом ступила у јеретичко удружење, звано „Екуменски савет цркава“, које сачињавају неких 233 јереси? И још: Зашто се Патријарх Православне Српске Цркве примио председништва над тих 233 јереси? - Запрепашћена, рањена, ударена посред срца, православна савест вапије до неба, до изнад неба: О ужаса над ужасима! О стида над сваким стидом! Наследник Светих Апостола и Светих Отаца и Светога Саве - председник саборишта, у коме се на безброј начина одриче и сам догмат о Светој Тројици, па догмат о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви, па догмат о Богочовеку Господу Исусу, о Његовом Васкрсењу, о Његовој Пресветој Богомајци, о Св(етој) Евхаристији, о Светим Иконама, о Јерархији, итд. итд. итд.

Ево и другог питања из савремене ужарене вавилонске пећи: Шта сте учинили, Богом постављени стројитељи Цркве Христове, за заштиту Светог Православља од самоубилачке површности и издајнички неозбиљне делатности Цариградског Патријарха Атинагоре, који својим неопапистичким понашањем у речима и делима ево већ више од једне деценије саблажњава православне савести, одриче јединствену и свеспасоносну истинитост Православне Цркве и вере, признаје римске и друге јереси за равноправне са Истином, признаје римског Понтифекса-Максимуса са свом његовом демонски противцрквеном гордошћу, вратоломно ужурбано и површно припрема, по угледу на Ватикан, некакав свој такозвани „Велики Свеправославни Сабор“, не са основном еванђелском и свето-предањском темом спасења човека и света, него са чисто схоластичко-протестантском тематиком; и то припрема га у вавилонској кули савременог анархистичког и нихилистичког света, а без учешћа стварних православних исповедника, носиоца Православне вере, теологије, предања, црквености? И још многе друге безумне ствари папистички осино ради у име Васељенског Православља, које данас не може слободно да заузме свој правилан став.

А наши најодговорнији црквени фактори, светосавски стражари Православља, да ли су се обазрели, и ослушнули, и видели какве реакције на све те његове душегубне игре са вером и Црквом бивају од стране православних широм света: Епископа, правих православних теолога, монаха, народа православног, а особито

Светогорских самопрегорних подвижника? - Али, ни то још није све. Равнодушност наше светосавске Јерархије иде још даље, иако апокалиптичка неман и с друге стране удара на свету веру Православну. Шта је наша Јерархија учинила после јудинске одлуке Московске Патријаришје о интеркомунијуму с римокатолицима, донетој 16/29. децембра 1969. године насупрот свим Светим Догматима и Канонима Православне Цркве? Том нечуеном у историји Православне Цркве и њеног догматског Предања одлуком у заједничарењу у Светим Тајнама са јавним јеретицима васцело Богочовечанско тело Православља је дубоко рањено, сви Оци и Сабори поругани, Догмати и Канони Цркве погажени, Предање одбачено, Истина презрена, Црква Христова - Невеста Чиста поваљана у отровну каљугу јеретика. А ми, шта смо ми као Црква на све то учинили и шта предузели? Ништа. Не односе ли се с тога и нанас речи Св. Григорија Богослова: „Пућањем се издаје Бог" и Црква Божја (Migne, Patrologia greaca, t 35, col.1112).

Ако икада, у овом судбоносном случају, наши Епископи Богом постављени и првенствено позвани да чувају веру, дужни су били неизоставно заузети светоотачки исповеднички став одбране Православља од оних који њиме тргују и воде политику под паролом лажно назване „љубави" - јер постоји и лажно названа љубав, као што постоји и „лажно названи гносис" - знање, разум: 1 Тим.6,20. Нажалост, они нису тако поступили. Напротив, они и сами учествују, неки речима, неки делима и црквеним актима, а неки пасивним ставом у скрнављењу Истине и продаји јеретицима светиња Цркве Божије. Нису ли и они, следујући одлуци те исте Московске Патријаршије о признању тајне брака извршене од стране римокатоличког свештеника, и то исто играње са Светим Тајнима и благодаћу одлуком својом потврдили на седници Архијерејског Сабора пре неку годину? Нису ли још, насупрот изричитим Канонима Светих Апостола и Светих Отаца - Апост(олски) 45. и 64. Канон; Лаодикијски 32,33,34. и 37. Канон, молили се заједно са јеретичким великодостојницима и њихове „благослове" примили по храмовима београдским кад су им они долазили у „братске посете", или по њиховим зборницама кад су ишли њима? Нису ли неки наши богослови и професори, ваљда из незнања, проповедали и проповедају не Богочовечанско, саборно, истински икуменско Православље, него „екуменизам" протестантског синкретизма и еклектизма, у коме од вере Отаца нема ни трага, већ сам бесплодни европски хуманизам и бесомучни европски антропоцентризам?!

Ово кратко навођење само неких од суштинских проблема Цркве Христове, могло би бити далеко опширније благодарећи одговорности, или, боље рећи неодговорности неких наших најодговорнијих црквених људи. Но и ово до сад речено, довољно показује да они нису на путу Светих Отаца, не поштују Свете Саборе, него газе Свете Догмате и Свете Каноне, идући за лажним духовима

противним Духу Божјем, Духу Христовом, Који Цркву Православну руководи и упућује на сваку истину (Јн.16,13). „О! како ме жалости, — да речем и ја са Светим Василијем Великим, - то што се напуштају Канони Светих Отаца и руши се тачност црквена; и бојим се да ће таква равнодушност постепено довести до потпуног хаоса у стварима Цркве" (катн. 89. св. Василија). При овој сетимо се страшних речи Пророка Божјег: „Проклет био ко немарно ради дело Господње" (Јерем.48,10). А ми то чинимо, и горе од тога. Зато је неопходније и од најнеопходнијег: да сви навијемо срца своја непрекидном молитвом и покајањем ка Господу, да по великој свемилости Својој не сручи на нас проклетства с неба са њиховим страхотама.

Немојмо се изговарати сентименталним и празним фразама о „времену", о „духу времена", или о „духу екуменизма" који влада у свету, или о „дијалогу љубави" који тобож загрева срца наших савременика насупрот досадашњим „вековима мржње", или другим сличним лицемерним фразама. Такав став је површан, и неистинит, и игнорантски, и лажан. Лажан је, јер уместо „љубави Истине" (2 Сол.2,10), уместо „истиновања у љубави" (Еф.4,17), уместо љубави ка Истини Богочовечанској, протагонисти споменутих штурних фраза „ходе као незнабошци у празности ума свога" (Еф.4,17) и даве се у мртвом мору европског лакомисленог човекопоклонства и човекоугађања. Резултат је тога? Не просвећивање заблуделих ван Цркве јеретика, и повратак ка „вери Истине" (2 Сол.2,13), већ општа индиферентност у вери и бљутави синкретизам. Тај став је и игнорантски и дрзак, јер одриче да су у прошлим вековима живота и рада Православне Цркве живели и делали Светитељи Божји, препуни љубави Божје и истинског човекољубља, те или оплужују Оце - Светитеље Божје, да су живели у мржњи, или себе сама истиче да има, тобож, већу љубав од Светитеља Божјих. Међутим светоотачко, и од Апостола наслеђено мерило љубави према људима и односа према јеретицима, потпуно је Богочовечанско, и богонадахнуто је изражено у следећим речима Св. Максима Исповедника: „Ја не желим да се јеретици муче, нити се радујем њиховом злу, Боже сачувај! него се већма радујем и заједнички веселим њиховом обраћењу. Јер шта може вернима бити милије него да виде да се растурина чедна Божја саберу у једно (Јн.11,52). Ја нисам толико помахнитао да саветујем да се немилост цени више него човекољубље. Напротив, саветујем да треба са пажњом и искуством чинити и творити добро свима људима, и свима бити све како је коме потребно. Притом, једино желим и саветујем да јеретицима као јеретицима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не казивам љубављу него човекомржњом и опадањем од божанске љубави кад неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде"(Pg t.91,465).

Нееванђелски је, душегубно је такође, изговарати се сличним понашањем других равнодушних Патријараха и Епископа данас. Јер, по речима Св. Отаца, нерад и немар и свако уопште грешење, особито о веру, ма колико имало саучесника, не постаје од тога мањом грешком. Немарност и равнодушност, незнање или издајство других никада не може бити изговор за Епископе - Апостолске наследнике у Цркви Христовој, постављене зато да чувају Истиниту веру и Цркву, којом се једино може спасти народ Божји и ући у Царство Божје. Знајмо и у сну и на јави да, по богомудрим и апостолским речима Посланице Источних Патријараха: „сам црквени народ јесте чувар православне вере и предања" (Посланица 1848. год., §17). Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји. У мутним и мртвим водама „екуменизма", у које су неки од њих загазили, ретко се ко од православних одржао а да не почне тонати у јереси неправославља и злославља. Но знајмо за сва времена и на сву вечност: нико не може остати у Цркви Христовој Православној не држећи се благочестивог богочовечански саборног пута Светих Отаца и Исповедника Православља. Сетимо се еванђелског правила Светог Григорија Паламе, изреченог у писму Патријарху Антиохијском Игњатију 1345. године, када је овај одступио од православног учења: „Они који су од Цркве Христове, они су и од Истине; а они који нису од Истине, не припадају ни Цркви Христовој... Јер ми смо научили да Хришћанство меримо не по лицима, већ по истини и по тачности вере" . - Ово, вековима испробано и свестрано потврђено православно правило Св. Григорија Паламе, јесте свагдашње правило Цркве Православне и Исповедника православних и народа Божјег православног од Светих Апостола до данас, па ће благодаћу Божјом и силом Божјом бити и од данас до века. <<

Слава Богу нашем, који нам је у ово страшно доба, послао Светог Николаја Жичког и Светог Јустина Ћелијског! Да није било њих, ми бисмо били у понору лажи, у тами и сенци смрти, и ко би нас одатле извео? Али, Христос, Господ љубави, послао нам их је као вечне светилнике, чије речи и дела ће нам, ако будемо достојни њихове светости, заувек помагати да останемо верни Царству Божјем, које је увек и заувек.

Молитвама Светих Николаја и Јустина, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас! Амин.

Додатак

Саопштење свештене општине Свете Горе Кареја. 30. 12. 2006.

Недавна посета Папе Бенедикта XVI Васељенској Патријаршији приликом празника Светог Андреја (30.11.2006.) и накнадна посета Његовог Блаженства Атинског Архиепископа Христулоса (14.12.2006.) дале су повода многим утисцима, проценама и реакцијама.

Ми ћемо проћи мимо оних ствари које је световна штампа вредновала као позитивне или негативне, да би се усредсредили на оне ствари које се тичу нашег спасења, ради којег остависмо свет да би живели у пустињи Свете Горе.

Као монаси Свете Горе, поштујемо Васељенског Патријарха, под чију јурисдикцију спадамо. Чествујемо иштујемо Најсветијег Васељенског Патријарха Вартоломеја и радујемо се свему што богољубиво и са много труда ради за Цркву. Посебно помињемо неуморну и сталну одбрану неотуђивих права Васељенске Патријаршије, у неповољним условима у којима она постоји, као и старање о Православним Црквама и бригу која се посвећује да се пројави порука Православне Цркве широм света. Даље, ми, монаси Свете Горе поштујемо Најсветију Цркву Грчке, из које већина нас потиче, и ценимо Његово Блаженство њеног првојерарха.

Ипак, догађаји који су се одиграли током недавних посета Папе Фанару (Константинопољ) и Његовог Блаженства Архиепископа Ватикану изазвали су дубоку жалост у нашим срцима.

Ми желимо да посвећујемо цео свој живот чувању заветне истине Светих Отаца, која нам је остављена у наследство од стране светих оснивача наших светих манастира и блаженог спомена отаца преминулих пре нас. Трудимо се најбоље што можемо да живимо свету тајну Цркве и непомућене Православне Вере, сагласно ономе што нас дневно уче божанствене молитве, света читања и уопште учење Светих Отаца изложено у њиховим делима и у одлукама Васељенских Сабора. Чувамо нашу догматску свест „као зеницу ока свога“ коју изграђује удубљивање у богољубиве подвиге, а и победе над разноврсним јересима Светих Отаца Исповедника, нарочито нашег оца међу Светима, Григорија Паламе, Светих Мученика Свете Горе и Свештеног мученика Козме Првог, чије Свете мошти целивамо са сваком чашћу и прослављамо сећање на њега. Бојимо се да ћутимо кад год се поставе питања која се тичу заветне истине Светих Отаца. Наша одговорност, према побожним оцима и браћи целокупног братства Свете Горе и према благочестивом народу Цркве који гледа на атонско монаштво као на непоткупљивог чувара Светог Предања, тешка је и велика.

Папина посета Фанару и Архиепископова посета Ватикану можда су обезбедили извесне користи световне природе, али су се током тих посета одиграли различити догађаји који нису били у складу са обичајима православне еклисиологије, или су преузете обавезе које неће донети користи ни Православној Цркви, ни инославним хришћанима. Пре свега, Папа је примљен као да је канонски Епископ Рима. Током службе, Папа је носио омофор; ословљаван је од стране Васељенског Патријарха поздравом „благословен да је онај који долази у име Господње“ као да је он Господ Христос; благосиљао је скуп и одржано му је многољествије као „најсветијем“ и „најблаженијем Епископу Рима“. Такође папина хоростасија на Православној Божанственој Литургији са омофором, читање „Оче наша“, његов литургијски загрљај са Патријархом, били су пројаве нечега вишег од заједничке молитве. И све ово у времену када папска институција није променила ништа у својом јеретичким учењима и својој политици; напротив, Папа видљиво промовише и покушава да наметне унију заједно са догмама папског примата и непогрешивости, и иде чак и даље, са међурелигијским заједничким молитвама и сверелигијском хегемонијом Римског папе која из тога произлази.

Што се тиче пријема Папе у Фанару, посебно смо ожалосћени чињеницом да су медији наставили да понављају исту, нетачну информацију, да је тропаре који су тада певани, певао монах са Свете Горе. Користимо прилику да одговорно обавестимо све хришћане да њихов аутор није био, и никад не може бити, монах са Свете Горе.

Онда је ту и настојање Његовог Блаженства Атинског Архиепископа да започне односе са Ватиканом у погледу друштвених, културних и биоетичких питања, као и циљ да заједнички бране хришћанске корене Европе (ставови који се такође налазе у Заједничкој Декларацији Папе и Патријарха у Фанару), од којих обоје може изгледати нешкодљиво или чак позитивно, с обзиром да је њихов циљ да однегују мирољубиве међуљудске односе, ипак, важно је да ништа од овога не створи утисак да се Запад и Православље темеље на истим основама, или да заведе неког да заборави дистанцу која одваја православно Предање од онога што се обично назива „европски дух“. (Западна) Европа је оптерећена низом антихришћанских институција и аката, као што је крсташки поход, „света“ инквизиција, трговина робљем и колонизација. Оптерећена је трагичном поделом која се одиграла у облику протестантског раскола; рушилачким светским ратовима, човекоцентричним хуманизмом и атеизмом. Све ово су последице теолошких девијација Рима од Православља. Једна за другом, папске и протестантске јереси постепено су избацили смиреног Христа Православља и на Његово место устолочили су гордог човека. Свети владика Николај Охридски и Жички написао је следеће из Дахауа: „Шта је онда Европа – Папа и Лутер... То је Европа, у својој суштини, онтолошки и

историјски“. Свети пак старац Јустин Поповић томе додаје: „Други Ватикански Концил представља ренесансу свих европских хуманизам... због тога што се Концил упорно држи догме папске непогрешивости“ и закључује: „Несумњиво, начела и покретачи (западно)европске културе и цивилизације су христорачки“. Ето зашто је тако важно изложити смирену моралност Православља и подржати истински хришћанске корене уједињене Европе; корене које је Европа имала током првих векова хришћанства, у време катакомби и седам Васељенских Сабора.

Препоручљиво је да Православље не оптерећује себе туђим гресима и, даље, не треба да се ствара утисак код дехристијанизованих Европљана због реакције на застрањивање Западног хришћанства, да је Православље са њим истоветно престајући тиме са сведочењем да је оно једина истинита Вера у Христа, и једина нада народима Европе. Потпуно је очевидна немоћ Римокатолика да се одвоје од одлука доцнијих својих (а по њима Васељенских) сабора, који су легитимизовали филиокве, примат, непогрешивост, световни ауторитет Римског Понтификса, „створену благодат“, безгрешно зачеће Свете Богородице, унију. Упркос свему овоме, ми православни настављамо са такозваном традиционалном разменом посета, указивањем почаста Папи које припадају православном епископу и потпуно занемарујемо низ светих канона који забрањују заједничке молитве, док теолошки дијалог изнова трпи бродолом, и, након што бива извучен из дубина, поново пропада доле.

Сви показатељи доводе до закључка да се Ватикан не креће ка одрицању од својих јеретичких учења, већ само ка њиховој „реинтерпретацији“, другим речима ка њиховом прикривању. Римокатоличка еклесиологија варира од једног круга до другог, од такозване „отворене“ еклесиологије Енциклике „Un Unum Sint“ до еклесиолошке искључивости Енциклике „Dominus Jesus“. Треба приметити да су оба горепоменута гледишта у супротности са православном еклесиологијом. Самосвест свете Православне Цркве не дозвољава признања других, инославних цркава и вероисповести као „сестринских цркава“. „Сестринске Цркве“ су једино помесне Православне Цркве исте вере. Ниједно друго помињање „сестринске цркве“, осим православних, није теолошки допустиво. „Филиокве“ је промовисано од стране Римокатоличке стране као још један законит израз учења у погледу исхођења Светог Духа, и теолошки еквивалент Православном учењу да је исхођење „само од Оца“ – поглед који, нажалост, подржавају и неки од наших теолога.

Уосталом, Понтифекс сматра Примат за своје неотуђиво право, као што се може закључити из недавног брисања титуле „Патријарх Запада“ од стране актуелног Папе Бенедикта XVI; такође из његовог позивања на глобалну мисију апостола Петра и његових наследника током омилије у Патријаршијском Храму, као и из његовог недавног говора, у који је укључено и следеће: „... унутар заједништва, са

наследницима Апостола, чије је видљиво јединство гарантовано од стране наследника апостола Петра, украјинска католичка заједница (унијатска) успела је да очува живим свето предање, у његовој целости“ (Catholic Newspaper, No. 3046/18–4–2006).

Унија се примењује и осигурава на многе различите начине, упркос повременим супротним прокламацијама Папе. Овакав дволичан став је очигледан, између осталог, и из провокативне интервенције претходног Папе, Јована Павла II, којом је довео православно–римокатолички дијалог у Балтимору до катастрофе, као и из писма које је послао актуелни Папа Кардиналу Лубомиру Хусару, Унијатском Архиепископу Украјине, У овом писму од 22.2.2006, наглашено је следеће: „Императив је осигурати присуство двеју великих носилаца једног предања (источног и западног)... Мисија коју предузима гркокатоличка Црква, која је у пуном општењу са наследником апостола Петра, је двојака: с једне стране, она мора видљиво очувати источно предање унутар Католичке Цркве; с друге стране, она мора бити наклоњена спајању двају предања, сведочећи да она не само да могу да се међусобно ускладе, већ да заједно представљају суштинску заједницу у својим различитостима“. Гледано у овом светлу, гестови љубазности као што су посете Папе Фанару и Атинског Архиепископа Ватикану, без предуслова јединства у вери, могу у неку руку створити погрешан утисак јединства, и тиме одвратити инославне да гледају на Православље као на истиниту Цркву, и с друге стране, онеспособити чула многих православних кад је у питању чистота вероучења. Шта више, они могу нагнати неке од верних и ревносних православних, који су дубоко забринути неприличним дешавањима противним Светим Канонима, да се одвоје од тела Цркве и створе нове расколе.

Стога, из љубави према Православљу, али са болом у погледу јединства Цркве, и у жељи да очувамо православну веру од свих новотарија, сведочимо свима и сваком оно што је посведочено на Ванредној Двострукој Светој Скупштини Свештене Општине Свете Горе од 9/22 априла 1980:

„Верујемо да наша Света Православна Црква јесте Једина Света Католичанска и Апостолска Црква Христова, која има пуноту Благодати и Истине, и, са овог разлога, непрекинуто апостолско прејемство. Насупрот томе, Западне „цркве“ и „вероисповести“ су на многим местима извитопериле веру Јеванђеља, апостола и Светих Отаца и лишене су благодати, истинитих Светих Тајни и апостолског прејемства...

Дијалог са инославнима – уколико је усмерен да их обавести о Православној вери како би они постали пријемчиви за божанско просвећење које би им отворило очи да би се могли вратити Православној вери – није за осуду. У сваком случају

теолошки дијалог не могу пратити заједничке молитве, учешће у литургијским окупљањима и службама са било које стране и било какве друге активности које могу створити утисак да наша Православна Црква признаје Римокатолике као потпуну Цркву и Папу као канонског (истинитог) Римског Епископа.

Овакве радње заводе православне, као и римокатоличке вернике, којима се предочава погрешан утисак о томе шта Православље мисли о њима...

Божијом милошћу, Света Гора остаје верна – као и православни народ Господњи – вери светих Апостола и Светих Отаца, такође и из љубави према инославнима, којима се суштински помаже када православни својим неодступним православним ставом укажу на размере њиховог духовног оболења и начин на који се они могу излечити.

Пропали покушаји постизања јединства у прошлости уче нас да је за стално јединство, према вољи Божијој, унутар Истине Цркве, неопходан предуслов другачији начин припреме и смер од онога који смо следили у прошлости и који се изгледа следи до данашњег дана.“

Са заједничког Сабрања свих представника и предстојатеља двадесет Светих Манастира Свете Горе Атонске

Литература

1. Милан Булајић: Разбијање југословенске државе 1991/1992 - злочин против мира/Одговорност Ватикана и Немачке. СКЗ, Београд 1994.
2. Вјекослав Перица: Босански идеали I-II, Библиотека XX век, Београд 2006.
3. Augo Manhattan: The Vatican's Holocaust, Ozarh Books, Sprigfield, Mo 1986.
4. Др Растислав Петровић: Црногорске усташе, Аутор агент, Београд 2005.
5. Протојереј-ставрофор др Радомир Поповић: Прилози за црквену историју, Центар за хришћанске студије, Београд 2006.
6. Милош Кнежевић: Моћ Запада, Мали Немо, Панчево 2005.
7. Миодраг Ал. Пурковић: Авињонске папе и српске земље, Лио, Горњи Милановац, 2002.
8. Перо Симић: Распето Косово, Новости/Народна књига 2002.
9. Жарко Видовић: Романи Ђорђа Оцића/Поетофилософија и коментари, Знамен, Београд 1998.
10. Ватикан: налет на Исток, Одигитрија, Москва 1998. (на руском)
11. Џаспер Ридли: Тито, Прометеј, Загреб, 2000.
12. Томаш Шпидмин: На изворима Европе, Београдска књига - Партенон, Београд 2007.
13. Свети Марко Ефески: (Житије-Дела-Служба), Предањске студије, Београд 2007.
14. Др Предраг Илић: Ватикан и слом Југославије у II светском рату, Графомаркет, Нови Београд 1995.
15. Ан Лакроа Риз: Ватикан, Европа и Рајх од II светског рата до Хладног рата, Службени гласник, Београд 2006.
16. Др Војислав Шешел: Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације, СРС, Београд 2007.
17. Будимир Алексић: Црвено - Црна Гора, Омладински интелектуални центар, Никшић 2002.
18. Радослав Грујић: Политичко-верска активност Ватикана на Балкану кроз векове, Лио, Горњи Милановац 2007.
19. Папство и његова борба против Православља, Москва, Стрижев 1993. (на руском)
20. Ђакон Андреј Курајев: Традиција. Догмат. Обред/Апологетски огледи, Москва-Клин 1995. (на руском)
21. Жарко Видовић: Срби у Југославији и Европи, Београд 1993.

22. Предраг Р. Драгић Кијук: Најезда нових варвара/Америка и Европска унија против Европске Србије, Источник, Београд 2007.

24. Јован Радонић: Римска курија и јужнословенске земље од XVI до XIX века, САНУ, Београд 1950.

25. Протојереј Момир Васиљевић, др Зоран Милошевић: Рим не мирује, Бели анђео, Шабац 2003.

26. А. Сидорев: Свети Теоктист Филеделфијски, његова епоха и учење о Цркви, Алфа и Омега 3/1998, (на руском)

27. Василије Крестић: Бискуп Штросмајер у светлу нових извора, САНУ, Технички факултет у Чачку, Београд-Чачак 2001.

28. Преподобни Јустин Ћелијски: Сетве и жетве, Манастир Ћелије, 2008.

29. Свештеник Алексеј Јанг: Журба у загрљај, Византијско огледало, Ниш 1996.

30. Thomas Fitzgerald: The Ecumenical Patriarchate and Christian Unity, Holy Cross Orthodox Press, Brookline, Mass, 1997.

САДРЖАЈ

| | |
|---|-----|
| Уводно слово | 5 |
| <i>Римокатолицизам – „сестринска црква“ или јерес?</i> | 12 |
| Consensus patrum (Да ли су римокатолици јеретици?) | 12 |
| Лажна духовност – главна препрека сједињењу | 14 |
| Духовно стање римокатолицизма данас | 25 |
| <i>Лавиринти екуменизма</i> | 35 |
| Евроунијаћење Срба (Политика и мистика) | 35 |
| Цариград и Ватикан на путу ка јединству? | 65 |
| Игуман Георгије Григоријатски О „Равенском документу“ | 78 |
| <i>Папизам и Срби</i> | 87 |
| Екуменизам кроз историју (наш случај) | 87 |
| Ватикан и Југославија (Рат против шизматика се наставља) | 97 |
| Католици, комунисти и србофобија | 114 |
| Из историје једне љубави | 128 |
| Прекрштавање и даље (Хрватска: почетак трећег миленијума Цркве и другог миленијума папизма) | 130 |
| Србијанци преведени на римокатолицизам | 132 |
| Папизам и србска историја | 135 |
| Историософија хрватске србофобије (по др Жарку Видовићу) | 144 |
| <i>Уместо закључка</i> | 157 |
| Владимир Димитријевић: Победа је ваша над хришћанством лажним Ћутањем се издаје Бог | 157 |
| Додатак | 181 |
| Саопштење Свештене општине Свете Горе Атон 2006. | 191 |
| Литература | 194 |
| Равенска конквиста (на задњој страни корица) | |

Књиге Владимира Димитријевића

Издавачка кућа "Лио" већ годинама објављује књиге православног публицисте Владимира Димитријевића. Проверите зашто!

Оклеветани светац / Владика Николај и србофобија

Ако сте хтели да на једном месту нађете одговор на све клевете на рачун Николаја Велимировића, новог свеца Србске Православне Цркве, ово је књига за Вас. Да ли је Свети Николај Жички био: антиевропејац, антисемита, хитлерофил, пронациста, мрзитељ културе, средњовековни мрачњак, итд, итсл? Читајте одговоре Мирку Ђорђевићу, Јовану Бајфорду, Предрагу Илићу и многим, многим другима. Клеветање Светог Николаја Србског је клеветање Србије. Проверити зашто нападају и Србију и Николаја!

Јагње и змија / Православље и неогностичка психологија

Да ли се православно Хришћанство може спојити са:

- Фројдом и психоанализом?
- Јунгом и аналитичком психологијом?
- Софијанством - учењем о "женском начелу" Божанства?
- Масонском верзијом Хришћанства?

Да ли су Православна Црква и римокатолицизам једно? Каква је разлика између православне и римокатоличке светости? Могу ли се свецима подједнако сматрати и Серафим Саровски и Фрања Асишки?

На ова и друга питања, постављена у делу др Владете Јеротића, одговара ова књига.

Пут у Нигдину / Рок музика и доба нихилизма

Ово није прича САМО о рок музици. То је прича о добу у коме живимо, добу "атомске технике и прашумске етике" (отац Јустин Поповић), у коме "ако нема Бога, све је дозвољено" (Ф. М. Достојевски). Дакле, то је прича о нихилизму, чијим смо отровом ("нихилином", вели Ниче) сви, више или мање, отровани. Сазнаћете више о: деловању музике на човека, културној револуцији од XVIII века наовамо, претечама рок уметности, "Битлсима" и "Стоунсима" као идеолозима Њу Ејџа, "Дорсима" као

психопобуњеницима, опијуму који је религија за народ, сатанизму и музици (од Шандора Ла Веја до Мерилин Менсона), Лујзи Чиконе, антимадони, смрти од рока... Књига за оне који желе да буду различити...

Хлеб небески и чаша живота / Владика Николај и Отац Јустин о Светој Литургији и Причешћу

Шта су два највећа србска свеца XX века писала и говорила о Тајни над тајнама? Какви се путеви отварају пред човеком кад почне да живи силом Тела и Крви Христове? Како се припремити за Свето причешће? Шта је отац Јустин говорио о старом и новом календару, посту, реформама богослужења, свештеничкој служби? Књига о србском литургијском Предању!

Обнова или обмана?/Литургијска реформа и криза римокатолицизма

Прва књига на србском језику која се бави кризом римокатолицизма насталом после II ватиканског концила, на коме је одлучено да буде спроведена литургијска реформа. Аргументовано и одлучно, књига указује на све опасности које настају кад се традиционално богослужење замени модернистичким. Какве то везе има са нама? Могу ли православни из тога извући поуку? Зашто се не сме журити ако се хоће очување Предања? Зашто је садашњи папа, Бенедикт XVI, дозволио употребу старе, неререформисане мисе?

Света Литургија и тајна Очинства / Трпеза Господња кроз векове и данас

Ево књиге која се бави православном Светом Литургијом говорећи о њеним свештенослужитељима и тумачима: Светом Јовану Златоусту, Светом Дионисију Ареопагиту, Светом Сави Србском, Преподобном Никодиму Агиориту и свештенику - писцу Виргилу Георгијуу. Литургија је Небо на земљи, у којој се под видом хлеба и вина, примају Тело и Крв самога Христа. Основни пут православног хришћанина: очишћење - просветљење - обожење изложен је у овој књизи подробно и поуздано.

Дођи и види/ Иконостас и светиња олтара у православном Предању

У многим епархијама се уклања Иконостас као „препрека“ да народ учествује и види Свете Тајне. Каква је историја иконостаса, од када је ту где јесте и шта представља. Ко је од хришћана имао иконостас, а ко није? Ко су заговорници уклањања иконостаса из Цркве? Дали иконостас, као што каже аутор, „скрива откривајући“ и „открива скривајући“ Свете Тајне?

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27-675:271.2

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир

Евроунијаћење : православље и папизам на
крају историје / Владимир Димитријевић. -
Горњи Милановац : Лио, 2008 (Горњи
Милановац : Ленарт). - 198 стр. ; 21 цм

Тираж 500. - Библиографија : стр. 194-195

ISBN 978-86-83697-54-0

а) Екуменизам - Православље
COBISS.SR-ID 147070476